

Quỳnh Dao

Nắng Thôn Đoài

Còn có tên (Vỏ Sò Tím)

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Còn có tên (Vỏ Sò Tím)

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 1

Trời vào thu...

Cảnh vật đã ngả hẳn sang màu vàng ối! Nền trời thấp hẳn xuống! Từng đám mây nối đuôi nhau trôi lơ lửng bên trên các rặng tre già cằn cỗi. Mưa bụi lất phất bay theo từng cơn heo may thổi đến càng lúc càng mạnh hơn lên. Hạt mưa đọng trên các chiếc lá úa vàng trong như những chiếc thuyền nan bé nhỏ bênh bồng trôi giữa dòng sông lạnh của một buổi chiều tàn...

Bóng hoàng hôn đổ xuống. Đèn đường bắt đầu lên ngọn. ánh sáng vàng vọt trải xuống mặt đường đầy loang thần lao vút thẳng đến các bờ tường đầy rêu phong của ngôi biệt thự nằm trơ trọi một mình trong khu vườn không lớn không nhỏ ở ngoại ô thành phố.

Bên trong biệt thự, nơi phòng khách, Bội Thanh đang thu mình nằm trên chiếc sofa cuộn tròn trong tấm "drap" gấm mỏng thêu hình đôi uyên ương bằng kim tuyến do một người bạn tặng cho

vào dịp ngày cưới. Nàng say ngủ đến nỗi tập tiểu thuyết cầm trên tay rơi xuống nền nhà từ lúc nào cũng không hề hay biết...

Liên tiếp mấy hôm nay thời tiết thay đổi. Càng về chiều trời càng lạnh. Cánh cửa sổ đối diện nơi nàng đang nằm bị gió thổi bung ra khiến khí lạnh từ bên ngoài tràn ngập vào cả căn phòng được bày biện theo lối nửa tân kỳ, nửa cổ kính. Chiếc tọa đăng trên mặt bàn gỗ mun vẫn còn chưa lên ngọn. Một vài tiếng thạch sùng chắt lưỡi. Một vài tiếng muỗi vo ve đâu đó khiến khung cảnh của căn phòng khách đã ảm đạm lại tăng thêm phần ảm đạm hơn...

Trời đã trở lạnh như vậy mà Bội Thanh chỉ mang có mỗi một cái áo mỏng dính trên người. Tuồng như nàng chẳng cảm thấy có tí gì giá rét cả. Nhưng bây giờ thì nàng đã bắt đầu thấm lạnh rồi. Nàng co rút người lại khoanh tròn trên chiếc sofa trong hệt như một con mèo ươn. Đầu cổ thì cứ ngo ngoe hết bên này đến bên nọ chẳng bao giờ chịu để yên. Có lẽ nàng cố tìm nơi có hơi ấm để rút vào. Trong lúc đó thì đột nhiên một tiếng động khẽ vang lên. Bội Thanh không cần mở mắt nhìn cũng biết ai đã gây ra tiếng động ấy rồi!

- Tiểu thư!

Quả đúng là dì Ngô Lại cái gì nữa đây? - Bội Thanh lẩm bẩm trong miệng. Rồi nàng quay mặt vào bên trong nhắm nghiền mắt lại như mình vẫn còn đang say ngủ.

- Kia! Tiểu thư! Hãy dậy nhanh lên kéo cậu về trông thấy thì rầy rà lắm.

Cử chỉ của bà Ngô lúc bấy giờ trông như kẻ bồng phả nước sôi. Bà chạy ngay đến cạnh nơi Bội Thanh đang nằm lay nhẹ vào vai và bằng giọng khẩn khoản dỗ dành:

- Tiểu thư muốn vận phục màu gì? à! Hay là tôi vào lấy cả ra đây cho tiểu thư chọn nha!

Vừa nói bà vừa chạy vội vào nhà trong. Bội Thanh khẽ nhếch môi mỉm cười. Nàng đoán biết được là chuyện gì đã làm cho bà Ngô phải nôn nóng?

- Thì ra là vậy.

Nàng nhún vai tỏ vẻ chán chường rồi tiếp tục lằm bằm một mình trong miệng:

- Lại cái trò tiệc tùng! Chán quá!

Lằm nhảm nói là cái tật cố hữu của nàng ngay từ lúc còn tấm bé. Nghĩ đến quang cảnh ồn ào của những buổi yến ảm tiệc tùng bất giác nàng cảm thấy toàn thể châu thân mình như ớn lạnh. Và vẫn giữ tư thế nằm co rúm như hình thù một con tôm khoanh tròn trong tấm "drap" mỏng dính, Bội Thanh nói vọng ra cho dì Ngô biết là mình sẽ không đi dự.

- Dì Ngô à! Tôi không thể đi dự được! Đầu tôi bị nhức...

Nghe Bội Thanh có ý định từ chối, bà Ngô vội chạy ra can gián:

- Tiểu thư ơi! Đừng! Đừng làm vậy!

Chỉ nói được bấy nhiêu rồi bà đứng ngẩn người ra, vẻ mặt trong vô cùng thảm não. Mãi giây lâu sau bà mới lấy lại được bình tĩnh xuống giọng năn nỉ như những lúc nàng còn tấm bé:

- Nên nghe lời Vú! Đi dự là phải hơn hết tiểu thư à! Tiểu thư không nên làm mịch lòng cậu, chỉ tạo thêm sóng gió chứ chẳng ích gì.

Đoạn bà nhắc nhở lại một vài hình ảnh tương tự gần đây chẳng mấy vui cho nàng và luôn cả cho bà khi ông chủ không vừa lòng đẹp dạ! Để kịp thì giờ bà Ngô quay sang câu chuyện chọn màu sắc áo quần để nàng mặc đi dự dạ yến đêm nay:

- Tôi đi lấy quần áo tiểu thư nha! Tiểu thư thích màu gì? A! Nhớ ra rồi! Màu tím phải không? Màu tím hoa sim...

Bội Thanh khẽ thở dài, đoạn uể oải đáp lại:

- Tùy dì. Tôi không biết!

Bà Ngô vội quay vào nhà trong. Phòng khách trở lại hoàn toàn yên tĩnh. Màn đen ngoài trời càng sậm xuống... gió mỗi lúc mỗi lộng thêm lên. Thỉnh thoảng một vài tiếng chim cú rúc từ đâu đây vọng lại. Chẳng biết thời gian nặng nề ấy ngưng đọng được bao lâu nhưng chắc chắn cũng không phải là nhanh lắm.

Trong lúc đó đột nhiên có tiếng động ngoài cửa, rồi tiếp theo một giọng nói như hét lên phá tan bầu không khí nặng nề bên trong phòng khách.

- Kia! Tại sao đến giờ này vẫn còn chưa mở đèn?

Cùng lúc đó là một tiếng đánh tách khẽ vang lên. ánh sáng của bóng điện nhỏ từ ngọn tóa đăng rực lên xua đuổi cả bóng đen dày đặc ra khỏi căn phòng. Lúc bấy giờ Bội Thanh mới giật mình choàng dậy. Trên chiếc thảm màu hồng nhạt mấy cái gối tựa lưng rơi vung vãi mỗi nơi một chiếc.

Tựa người vào thành ghế sofa, Bội Thanh dương mắt chăm chú nhìn về hương người đàn ông đang đứng. Nàng hơi giật nảy mình ngẩn ngơ như vừa trở về từ cõi mộng!

- Em lại thế nào rồi? Bội Thanh! Em còn chưa trang điểm nữa sao? Em có nhớ rằng đêm nay chúng mình sẽ có việc hay không? Nói đến đây Bá Nam dần mạnh lên từng tiếng:

- Đêm nay sẽ có dạ tiệc, em nghe kỹ chưa? Chúng ta không thể nào đến trễ được

Rồi đổi sang giọng như đay nghiến:

- Mãi đến bây giờ mà em vẫn còn chưa chuẩn bị. Chẳng lẽ em muốn cho cuộc đời của anh phải bắt đầu đi xuống dốc hay sao? Bội Thanh cảm thấy những lời lẽ nặng nề ấy hệt như những nhát búa của mệnh vào đầu mình. Bằng một giọng yếu ớt nàng ngay ý định của mình vừa đủ cho Bá Nam nghe.

- Em chẳng được khỏe. Bá Nam à! Đầu em bị.

Không để Bội Thanh nói hết lời, Bá Nam đã trừng mắt nhìn thẳng vào mặt vợ dần lên từng tiếng:

- Đầu bị nhưc? - Đoạn chàng cười lạt nói lên bằng giọng hằn học

- Mỗi lần đi dự tiệc là y như em bị bệnh đau đầu kinh niên nổi lên! Có phải vậy không cô vợ yêu quý của tôi?

Rồi giọng mỉa mai, Bá Nam tiếp:

- Đừng hòng mà dở trò ấy với tôi. Đây toàn cả sạn trên đầu, cô biết không?

Đoạn chàng hét lớn lên như ra lệnh:

- Hãy vào phòng ngủ thay áo quần rồi trang điểm lẹ lên. Tôi chỉ muốn trong vòng hai mươi phút. Chỉ còn thời gian chừng ấy đủ để đi được sao?

- Không đi Bá Nam vừa nói vừa vụt mạnh cái cặp da ngay nơi bội Thanh đang ngồi rồi dần giọng:

- Cô không đi à? Cô nói thật không? Hả! Cô thử nói lại xem!

Chuyển sang giọng đe dọa, chàng nói tiếp:

- Tôi xin cô đừng thách nghiệm lòng nhẫn nại của tôi. Nếu cô biết điều hãy vào ngay phòng trang điểm... Nhanh lên!

Bá Nam vừa nhúu đôi lông mày rậm của mình làm tăng thêm vẻ dữ tợn vốn dĩ đã sẵn có trên bản mặt của chàng. Bằng giọng giận dữ Bá Nam quay vào bên trong quát tháo:

- Dì Ngô đâu rồi? Hả Làm gì ru rú trong ấy? Nuôi cái ngữ này thêm tồn cơm. Mau ra bảo đây!

Bà Ngô mặt mày như tái hẳn lại, vội chạy ra giọng run run hỏi:

- Thừa cậu dạy?

- Hầu thái thái trang điểm nhanh lên! Bá Nam nói như truyền

lệnh.

Bà Ngô vừa quày quả đến cạnh Bội Thanh định để đưa vào phòng trang điểm thì Bá Nam gọi giật lại:

- Chuẩn bị cho thái thái một bộ đồ màu đỏ nhe!

- Màu đỏ - Bà Ngô lẩm bẩm trong miệng - Sao lại màu đỏ?

Suy nghĩ trong giây lâu và cuối cùng bà Ngô lên tiếng nhỏ nhẹ đáo lại:

- Thưa cậu, tôi đã chuẩn bị sẵn bộ màu tím rồi... tiểu thư thích...

- Tôi đã bảo màu đỏ nghe chưa?

Vừa nói Bá Nam vừa nghiêm khắc nhìn thẳng vào đôi mắt của bà Ngô dần giọng:

- Di có nhớ là tôi đã căn dặn mấy lần rồi không? Tôi muốn từ nay trở đi di phải gọi bằng thái thái nghe chưa?

Bà Ngô cúi đầu một cách thật cung kính:

- Thưa cậu... dạ quên... thưa ông chủ, vâng ạ!

Nói xong bà khẽ đưa mắt nhìn Bội Thanh một cách có vẻ không được yên lòng. Bà hơi nghiêng người xuống kề sát miệng vào tai bảo khẽ Bội Thanh:

- Thấy chưa? Vào phòng trang điểm rồi thay y phục nhanh lên... thưa tiểu thư... à thưa thái thái... thưa bà chủ...

Tiếng bà chủ nói lớn cổ ý để cho Bá Nam nghe.

Bội Thanh lặng lẽ theo bà Ngô vào nhà trong để trang điểm. Làm xong cái phận sự bắt buộc dĩ này nàng vội vận chiếc gấm màu đỏ

viền bông chỉ kim tuyến bạc nơi trước ngực.

Về phương diệm sắm sửa y phục cho Bội Thanh thì Bá Nam lúc nào cũng sẵn sàng chi không hề tiếc rẻ bởi chính những bộ áo quần đẹp bao giờ cũng làm tăng thêm sức quyến rũ cho vợ mình. Bội Thanh cũng biết như vậy song chiếc áo đỏ này đã làm cho nàng vừa thẹn thùng vừa khó chịu. Cổ áo thì khoét rộng ra và trễ xuống phô bày cả gần một phần ba vùng ngực. Nó hở hang đến nỗi chính nàng cũng không đủ can đảm nhìn mình ngay trong mặt kiếng.

Bội Thanh quay lại phân bua với người vú già:

- Thanh chẳng thích chiếc áo quái gở này đâu dì Ngô à!
- Được rồi... được rồi!

Bà Ngô đáp lại rồi đưa mắt dóm dắc nhìn về hướng phòng khách đang có Bá Nam bên trong ấy đoạn cẩn thận áp sát miệng mình vào tai Bội Thanh bảo khẽ:

- Chiều cậu ấy một chút đi! Bằng không rầy rà lắm...

Bà vừa nói vừa lấy bàn chải chải lên mái tóc đen huyền lòa xòa phủ lên đôi bờ vai thon tròn nhưng không che giấu nổi vẻ mảnh khảnh của nàng. Bằng giọng âu yếm dỗ dành như thưở Bội Thanh còn bé bỏng trong vòng tay bà:

- Cưng ơi! Cưng có muốn cho mái tóc được tём cho cao hơn một chút nữa không? Bú tём thêm một chút nha...
- Không! Không cần! Dì cứ để mặc như vậy...

Bội Thanh uể oải trả lời. Nàng đưa tay với lấy thỏi son đặt ngay trước mặt bàn phấn thoa một lớp thật mỏng lên đôi vành môi vốn đã mọng đỏ cho thêm phần ướt át. Bất thần nàng ngưng tay lại sững sờ nhìn sắc diện mình hiện lên trên kiếng khế kêu lên:

- Quái! Tại sao mình xanh xao thế này?

Vẻ xanh xao cùng một vài đường nhăn nhỏ hằn rõ trên gương mặt khiến Bội Thanh bàng hoàng. Chẳng những vậy đôi mắt nàng lại còn sâu lõm xuống, luôn cả hai bờ má phúng phính bầu bĩnh ngày nào nay cũng tóp hăn vào.

- Tại sao mình gầy hăn và vẻ hồng hào tươi nhận ngày nào nay đã hoàn toàn như biến mất đi!

Bội Thanh khẽ thở dài chán nản. Hai ngấn lệ tràn dâng lên khé mắt như hai hạt kim cương bé nhỏ long lanh dưới ánh đèn.

Lòng bà Ngô cũng thất lại. Tuy Bội Thanh chẳng nói thêm điều gì song tất cả mọi cử chỉ của nàng đều không thoát khỏi đôi mắt của bà được. Bà cũng có một nỗi buồn như cô chủ bé bỏng của mình. Bà cũng cảm thấy chiếc áo đỏ mà Bội Thanh đang mặc để đi dự cuộc vui đêm nay nó gần như đi ra ngoài vòng lễ giáo và nề nếp của gia đình Bội Thanh mà bà đã hấp thụ gần trọn cuộc đời mình. Cho dù cái áo dạ hội đỏ chói đó có lung linh với muôn nghìn ánh kim cương điểm xuyết đến đâu đi nữa nó cũng chẳng che lấp nổi sự trơ trẽn được. Bà cảm thấy Bội Thanh bị xúc phạm nặng nề.

Bội Thanh thì thờ thần cầm chiếc bút kẻ lên đầu mày để làm tăng thêm vẻ đẹp cho đôi mắt mình. Tuy cố ý làm đom thêm một chút song nàng không tin tưởng là mình có thể theo kịp được các bà phu nhân vợ của các ông bạn đồng sự với chồng mình. Các bà phu nhân đó vừa đẹp, vừa giỏi, vừa khéo ăn khéo nói vừa khôn ngoan sang trọng nữa. Còn mình thì xấu xí vụng về chưa từng biết ăn nói ra làm sao cho phải cách để được xếp vào hàng quý phái thượng lưu được.

Nghĩ đến đây Bội Thanh khẽ kêu lên một cách chán chường.

- Ôi! Ai mà bì nổi với các bà ấy chứ? Các bà phu nhân đó thuộc vào giai tầng mà thiên hạ loài người gọi là tân tiến, là văn minh, là một lớp người đứng trên đầu tất cả mọi lớp người ở giữa cái xã hội này. Còn mình thì thuộc thành phần cổ hủ lạc hậu hoàn toàn bị thời gian đào thải!

Đang miên man suy nghĩ cái thân phận mình thì bất thần tiếng quát tháo của Bá Nam từ phòng khách vọng vào làm nàng sửng sốt đánh rơi chiếc bút kẻ mắt xuống mặt bàn kêu lên tiếng "keng" khô khan ngán ngủi...

Bá Nam vừa nói vừa lù lù từ phòng khách tiến vào. Nhìn thấy bản mặt hùng hổ của chồng, Bội Thanh vừa kinh tởm vừa hồi hộp. Đây là lần đầu tiên nàng có ý nghĩ và thái độ này.

Nàng vội vàng đứng dậy vớ một cái xách tay da đỏ đã được bà Ngô chọn sẵn cho hợp với màu sắc của áo. Nàng vừa đi vừa nói

song không nhìn thẳng vào ngay mặt chồng mình:

- Xong rồi! Đi thôi...

- Đi Đi như thế thôi à?

Bá Nam trừng đưa mắt nhìn vợ đoạn mỉa mai hỏi:

- Cô có nghe tôi vừa nói gì không?

Rồi không để cho vợ mình trả lời Bá Nam nói một thôi dài:

- Bộ tôi không mua sắm nổi nữ trang cho cô à! Cô muốn bêu xấu tôi với các phu nhân của các đồng sự tôi phải không? Họ sẽ nghĩ gì về tôi? Phải chăng các bà ấy sẽ chửi vào mặt tôi và là thằng Bá Nam danh giá này đã bạc đãi cô?

Bội Thanh cúi gằm mặt xuống. Không phải nàng sợ mà nàng cảm thấy khinh bỉ trước thái độ của chồng mình. Nàng lẩm bẩm nói trong miệng như vừa đủ để cho mình nghe:

- Ôi! Nữ trang! Tại sao có cái danh từ đó để làm khổ cho ta?

Nàng chán ghét chẳng những cái "danh từ đó" không thôi mà còn ghê tởm cả cái lấp lánh kia của những hạt kim cương nữa. Mỗi khi trông nó vào cổ nàng cảm thấy nó lạnh như băng giá và bén nhọn như những mũi kim đâm thẳng vào da thịt mình. Theo nàng thì cái áo hào quang nhấp nha nhấp nháy đó đâu có phải từ con người phát ra mà chẳng qua con người vay mượn cái vẻ đẹp hào nhoáng của mấy món trang sức tạo cho mình thêm phần mỹ quan có tính chất giá trị.

- Ôi! Cái đẹp giả tạo lừa phỉnh, mê hoặc của những kẻ tầm

thường đầy dối trá.

Nàng vừa để tâm hồn tuôn theo vào cái triết lý của mình vừa thoăn thoắt quay trở lại phòng trang điểm lấy xâu chuỗi trân châu tròng vào cổ. Nàng cũng không quên cài lên mái tóc cành hoa mai nhỏ bằng loại kim bạch kim có nạm mấy hạt kim cương mà Bá Nam mua ở tiệm kim hoàn tại trung tâm thương mại Đài Bắc. Trang sức xong mấy cái của nợ quay lại về phía Bá Nam đang đăm đăm dõi mắt nhìn mình hỏi:

- Được chưa hả?

Vẫn giữ nguyên tư thế kẻ cả, Bá Nam chau mày hừ lên một tiếng trong cổ họng:

- Tạm đủ rồi! Tôi không đủ thì giờ đợi cô trang điểm nữa. Có lẽ rồi đây tôi phải mời một người thợ trang điểm đến để giúp cô về cách thức vẽ lông mày mới được.

Nói đến đây, Bá Nam thở ra một hơi dài sườn sượt như tỏ vẻ chán chường:

- Tôi chưa từng thấy có một người đàn bà nào lại chẳng biết tự trang điểm lấy bao giờ!

- Ủ! Thế càng tốt! Bội Thanh lí nhí nói trong miệng đủ để mình nghe - Vậy nhờ anh bao biện luôn cho công thức "hô hấp" nữa. Nếu được như vậy thì quả là người đàn bà này diễm phúc vô cùng...

Tuy Bá Nam không nghe thấy gì song trước cử chỉ đó cũng làm

cho chàng khó chịu:

- Em đang nói cái gì?- Bá Nam dần giọng hỏi

- Ô! à! Không! Không;gì cả! Không nói gì cả!

Bội Thanh vừa nói vừa tiến đến khoác tay chồng bước ra cửa

- Chúng ta đi thôi!

Hoa quế trong vườn đang nở rộ hương thơm phung phức tỏa ra cùng khắp. Sương mù giăng xuống làm mờ cả cảnh vật. Chiếc xe Hoa Kỳ bé nhỏ màu rượu chát đã đỗ sẵn ở sân trước thềm nhà.

Đợi vợ lên xe xong, Bá Nam rờ máy lao thẳng về hướng trước mặt băng dưới ánh đèn đêm mờ nhạt. Mưa bắt đầu đổ xuống nặng hạt tạt vào tấm kiếng chắn gió phát ra tiếng rì rào. Bội Thanh yên lặng ngồi lắng nghe và nàng có cảm tưởng như là một điệu nhạc thật trầm buồn ảo não!

Nàng thu mình ngồi co ro tay ôm chặt lấy chiếc khăn quàng da cừu vẫn vợ suy nghĩ nghĩ mình là một kẻ sống sót cuối cùng của một thế giới lạc hậu đang lạc lõng giữa thế kỷ đầy đầy cảnh xa hoa phù phiếm.

- Lại nghĩ ngợi gì nữa đó?

- Ô! A! Không... không có gì cả! Không nghĩ gì cả...

Bội Thanh bối rối đáp lại. Sở dĩ nàng có vẻ bối rối vì không muốn Bá Nam biết được những ý nghĩ riêng tư của mình. Tuy ngoài miệng trả lời song đầu óc thì nghĩ đến những chuyện đầu đầu...

Ngoài trời mưa vẫn rơi. Bội Thanh cúi gầm mặt xuống. Nàng thầm nghĩ trên chiếc xe bé nhỏ này chỉ có thể xác của một người đàn bà thật cô đơn không có cả linh hồn. Hoặc giả thì cái linh hồn đó đang phiêu diêu bay trên đám to tàn đổ nát ở giữa thế kỷ mười tám xa xưa - một thế kỷ đi vào quá khứ.

Bá Nam bỗng quay lại nhìn vợ hỏi:

- Có biết ai mời chúng ta đêm nay không?

Bội Thanh ngừng mặt lên nhìn chồng có vẻ lúng túng:

- à! à... Có phải...

Bội Thanh ấp a ấp úng mãi cũng vẫn chẳng nhớ ra được cái "nhà ông nào" lại thừa tiền lắm bạc mang ra đãi đằng yến tiệc đêm nay?

- Ông Trình Bộ Vân - nhà cự ngoại giao nổi tiếng mà tôi đã từng nói với cô Cô có nhớ không?

Bá Nam nhúu đôi lông mày rậm lại trong hệt như hai con sâu rọm đen ngòm vênh lên trên vàng trán thấp đầy cả lằn nhăn nếp của mình gằn giọng:

- Thế mà tôi cứ ngỡ là cô đã biết...

- Bây giờ thì nhớ ra rồi! - Bội Thanh mệt mỏi đáp lại.

Nàng cắn chặt lấy vành môi cố giữ cho màn lệ khỏi tuôn trào ra đôi khóe mắt. Nàng lơ đãng nhìn từng dòng ngoằn ngoèo như những con rắn bạc lung linh sáng dưới ánh đèn vàng vọt. Bội Thanh có vẻ sợ hãi tưởng chừng như đàn rắn bạc kia từ bên

ngoài đang cố len lỏi chui vào người mình. Nàng nhắm nghiền mắt lại. Xe đỗ lại từ lúc nào nàng chẳng hề hay biết.

Vợ chồng Bá Nam được đưa ngay vào bàn tiệc. Bội Thanh như một đứa trẻ ngơ ngác nhìn mọi người cười nói ồn ào. Nàng có cảm tưởng như đứng trước một đám cử tọa đông đảo đang cùng nhau tranh luận.

Đêm nay tiệc đãi theo cung cách Tây phương. Ăn toàn thức ăn Tây. Ngồi theo kiểu Tây. Vợ chồng không ngồi bên nhau như trường hợp của nàng chẳng hạn. Bên trái nàng không phải là Bá Nam mà là một "lão tiên sinh" có đôi chân mày trắng phếu như "Bạch Mi Lão Tổ" và một mái đầu bạc phếu như bông. Lão còn có đôi mắt lơ đãng cứ nhìn chăm chăm vào khoảng trống bên dưới chiếc cổ áo dạ hội rộng vành to tướng của nàng đang mặc. Điều này khiến Bội Thanh vừa khó chịu vừa bực mình. Phía bên phải nàng là một gã trung niên ăn mặc khác hẳn, tuy nhiên chàng ta cũng chẳng có gì tỏ ra là một nhà ngoại giao cả... Anh chàng ít nói năng hơn những người khác. Về mặt gã lúc nào cũng trông có vẻ tươi mát hiền hòa.

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 2

Trong lúc nàng vẫn lơ đãng suy nghĩ thì đám bồi bàn mang đủ loại gia vị từ tương ớt, tương cà chua đến những lọ xì dầu, tiêu, hành và cả ớt bột đặt ngay trước mặt bàn. Nhìn ngần ấy thứ cũng đủ làm cho nàng cuống cả lên. Bội Thanh chẳng biết loại nào dùng với loại nào cho phải cách.

Chẳng những vậy nàng còn bị cái đầu gối của ông "Tân Chủ Sự" bên cánh trái cứ nhắm vào bắp đùi nàng nhún nha nhún nhẩy tấn công tới tấp. Quả cái nhà ông ngoại giao này chẳng giống ai cả. Ông ta ân cần săn sóc nàng một cách trắng trợn chẳng chút nào gọi là quang minh chính đại cả. Điều làm cho Bội Thanh ghét cay ghét đắng là trên môi của ông ngoại giao lúc nào cũng nở một nụ cười đầy bí hiểm. Suốt buổi tiệc ông ta tìm mọi cách để làm cho chiếc khăn ăn trải trên đùi nàng rơi xuống để có dịp tỏ vẻ lịch sự lách mình cúi xuống nhặt lên trao lại tận tay nàng.

- Ôi! Cũng chỉ tại cái khăn mắc dịch này! - Bội Thanh tự nhủ

thâm. Nó đã làm cho nàng khổ tâm không ít.

Với nàng buổi tiệc đêm nay là một cực hình kéo dài lê thê như hàng thế kỷ. Nàng có cảm giác là mình đang ngồi trên cái bàn chông đầy đinh nhọn.

Chiếc khăn ăn của nàng may bằng loại gấm mình trơn nên chỉ cần hơi cử động mạnh một chút là nó sẵn sàng rơi ngay xuống mặt sàn. Điều này khiến cho Bội Thanh suy nghĩ chẳng biết người Tây phương bày đặt làm chi cái trò trải khăn ăn này cho thêm phần phiền toái?

ông Ngoại giao hồi hưu kia thì quá già dặn trong việc tiệc tùng.

Vì vậy mà Bội Thanh đêm nay như một con cừu non bị đặt trước họng của một con hổ đói. Mặt mày nàng đỏ au cả lên vì vừa thẹn thùng vừa giận dữ.

Cho đến khi chiếc khăn ăn rơi xuống đất lần thứ tư và nhà ông ngoại giao hồi hưu kia lại được dịp tiếp tục làm cái nhiệm vụ lịch sự để phục vụ người đẹp, thì cũng lúc đôi mắt nghiêm khắc của Bá Nam phóng đến nhìn nàng. Hành động của Bá Nam không phải vì ghen tức mà anh ta muốn bảo ngầm cho vợ biết là nàng đã làm cho chàng mất mặt trước quan khách đêm nay. Nàng thừa biết chồng mình muốn nói cái gì. Chắc chắn là những lời mỉa mai!

Nào là:

- Hử! Con người sao mà quê mùa dốt nát, đến cái khăn ăn cũng

không giữ được để phải rớt lên rớt xuống.

Hoặc:

- Đàn bà con gái gì mà ươn hèn đến như vậy!

Trong lúc Bội Thanh đang bối rối lo âu thì nhà ngoại giao hồi hưu kia cứ tiếp tục dùng cái đầu gối mình lấn sang vùng đùi của nàng mà mặc tình thao túng! Thế là cái khăn trải trên bắp đùi lại phải rớt xuống chân bàn. Nhưng lần này nó không nhằm đúng hướng của lão già mà lại nhằm vào địa phận của anh chàng có vẻ ngoan hiền ngồi bên cánh phải của nàng.

Bội Thanh định bụng nhặt lấy thì cũng vừa lúc chàng trai kia cúi xuống cầm lên lịch sự trao lại cho nàng mà chẳng có cử chỉ nào thất lễ cả.

Bấy giờ nàng mới để ý đến vẻ mặt của chàng trai có đầy đủ tư cách này. Chàng có khuôn mặt chữ điền. Đôi chân mày dài nằm vắt vẻo như hai con tằm đậm nét dưới vầng trán rộng và bóng loáng. Nhưng đến đây nàng bỗng sực nhớ lời của nội tổ mình lúc sinh thời thường nói: "Chưa chồng đi dọc đi ngang, có chồng thì cứ một đường mà đi" nên vội chuyển quay ý nghĩ khác, thầm trách lấy mình".

- Sao mà hư đồn quá lắm vậy? Chỉ cái khăn bé nhỏ cũng không giữ nổi để làm phải phiền phức cho bao nhiêu người! Bội Thanh ơi! Mày ươn hèn đồn mạt lắm!

Với vị quan khách trẻ tuổi này tuy nàng không có thiện ý cũng

chẳng có ác ý. Chàng ta tỏ ra được là con người có đầy đủ tư cách không sỗ sàng như nhà ngoại giao hồi hưu kia mà nàng ngầm nguyên rủa là "Đồ Con Quỷ Đái Dầm" Hoặc giả "Đồ Mắc Dịch"!

Chàng trai trẻ tuổi dùng dao cắt miếng "bí tết" mỉm cười nhìn nàng nói:

- Kể ra dân tộc ta về phương diện ăn uống có nghệ thuật hơn nhiều. Dao dùng để cắt thức ăn trong bếp. Người Tây phương thì khác. Họ thường sử dụng cả dao lẫn nĩa ngay trên bàn ăn. Tuy vậy theo tôi chẳng có gì là lạ, bởi họ mới có một lịch sử văn minh gần đây, quá mới mẻ.

Bội Thanh chẳng biết phải trả lời ra làm sao. Vốn tính đã cả thẹn, nàng cố gượng cười để mặt mày đỏ bừng lên như người say men rượu mạnh. Nàng cũng tự biết mình có phản ứng quá chậm chạp, nhiều khi trông có vẻ đần độn. Trong lúc đó nàng nhận thấy các bà phu nhân kia người nào cũng liến thoắng, lanh lợi, mình không tài nào sánh kịp.

Chàng trai trẻ kia dường như không lưu ý đến sự lúng túng và cả thẹn của nàng. Chàng quay sang nói chuyện với người ngồi bên cạnh. Bội Thanh cảm thấy như nhẹ nhõm hẳn cả người.

Trong lúc đang thả dòng suy tư thì... cái đầu gối ác ôn của nhà của nhà Ngoại giao già hồi hưu kia lại bắt đầu tấn công trở lại. Nàng giật mình cố tránh né sang bên. Lão quan ngoại giao hồi

hưu quả là con cáo già vội nghiêng đầu nhìn Bội Thanh vội vã hỏi:

- Bà Bá Nam! Thưa bà! Bà cần gì?

Rồi không để Bội Thanh đáp lại, ông ta nói tiếp:

- Có phải bà thích tương ớt không? à! Hay là... phu nhân thích tương xì dầu?

- Ô! Ô! Ô! không... cảm ơn...

Nàng vừa trả lời vừa quỳnh quáng tuồng như bị ai đuổi bắt suýt tí nữa tay vương phải ly rượu làm đổ cả ra bàn ăn. Ông Trình Bộ Vân, chủ nhân của buổi tiệc ngồi đối diện nhận thấy Bội Thanh có vẻ lúng túng bèn lên tiếng:

- Có lẽ Bá Nam phu nhân mới quá bước đến tề xá lần đầu tiên chăng?

- Dạ! Da... Thưa vâng...

Bội Thanh lắp bắp trả lời. Chính nàng cũng nhận thấy câu trả lời của mình không được ổn lắm.

ông Trình Bộ Vân mỉm cười quay lại nhìn Bá Nam:

- Chú Bá Nam ơi! Chú cần phải đưa bà xã đi dự cho nhiều lên chứ! Thế chú thành hôn được bao lâu rồi?

- Dạ! được năm năm rồi! - Bá Nam gượng cười đáp lại.

Nhường cao cặp lông mày lên, ông Trình Bộ Vân tỏ vẻ ngạc nhiên. Chiếc gọng kiếng mạ vàng óng ánh dưới ánh đèn như những hạt sao lấp lánh:

- Năm năm? Chú bận lắm rồi biết không? Đã thành hôn năm năm trường mà bây giờ chúng tôi mới biết. Bộ chú nhốt thím ở nhà luôn sao?

Vừa nói ông Trình vừa nhìn chăm chú về hướng Bội Thanh đang ngồi, tay nâng ly rượu lên một cách thật trịnh trọng:

- Thật đáng tiếc! Đáng tiếc! Lẽ ra tôi phải mời thím đến nhà tôi sớm hơn mới phải. Vậy ly rượu này tôi xin tự phạt lấy mình rồi sau đó sẽ xin mời thím ly khác.

Dứt lời, ông Trình Bộ Vân nâng ly uống cạn một hơi đoạn tự tay rót lấy ly khác đưa đến trước mặt nàng:

- Xin mừng thím... à quên! Xin mừng bà Bá Nam...

Bội Thanh từ nhỏ đến giờ chưa hề bao giờ nhắm lấy một giọt rượu nào đâm ra sợ hãi lắc đầu quây quây:

- Dạ! Thưa tôi không biết uống rượu!

- Không được! - Ông Trình Bộ Vân cười! Thế nào thím cũng phải cạn ly này.

ông lại hướng cặp mắt nhìn sang người khách trẻ mà Bội Thanh thầm cho là người có đầy đủ tư cách nhất trong buổi tiệc đêm nay:

- Này cậu Hiên ơi! Cậu hãy giúp tôi chiết đầy ly cho Bá Nam phu nhân đi...

Như cái máy, chàng trai ngồi cạnh vội châm thêm vào ly cũng vừa lúc Bội Thanh chặn lại khiến rượu trong chai chảy xuống

lênh lảng trên tay nàng...

Lại thêm một dịp may đưa đến. Lão tiên sinh có nụ cười bí hiểm kia rút ngay khăn tay của mình có tấm mùi nước hoa loại đắt tiền tỏa ra mùi thơm dịu dàng lau lên lưng tay nàng một cách vô cùng trịnh trọng.

- Bội Thanh! Em còn chần chờ gì nữa mà không cạn ly đi! Bá Nam nói như ra lệnh

- Nhưng từ hồi nào đến giờ em đâu có biết uống rượu?

- Không biết cũng phải uống!

Cùng lúc đó trong đám quan khách bỗng có lời đề nghị khá quái ác:

- Hay là chúng ta cùng nâng ly uống cạn một lần với Bá Nam phu nhân có được không?

Tức thì cả bàn tiệc nhao nhao lên:

- Đúng vậy! Chúng ta cùng uống một lần đi! Có phải thế không Bá Nam phu nhân?

Và không cần đợi ý kiến nàng, một giọng khàn khàn ở tận cuối bàn vọng lại:

- Vậy thì mọi người hãy theo lệnh tôi nha!... Này... "Một"..."Hai"...

Bội Thanh hốt hoảng lên và cuối cùng đứng trơ ra như phỗng.

Nàng hận mình không có tài phép nào chui xuống lòng đất hầu tránh thoát khỏi cảnh nguy khốn này. Ôi! Tại sao người ta lại có

quá nhiều ác ý với mình vậy? Một giọt rượu nhẹ cũng không uống nổi nữa huống hồ là cả ly Quhisky đầy nhóc và nồng sặc như thế này?

Cử chỉ quỳnh quáng của nàng làm cho mọi người phải lưu ý. Tất cả đều hướng về Bội Thanh với ánh mắt như cười cợt, chế giễu! Nhìn chồng cầu cứu, nhưng vô vọng. Bội Thanh chỉ tiếp nhận được những tia mắt của Bá Nam phóng trả lại như ngọn lửa rực lên cơ hồ như muốn thiêu đốt mình!

- Uống ngay đi! Mọi người đang chờ em đây!

Bội Thanh giận uất người lên. Đôi mắt rung rung lệ. Nàng cố mím chặt môi để khỏi bật thành tiếng khóc. Tay run run nâng ly Mùi men rượu xông lên nồng nực.

- Đành vậy! Bội Thanh lẩm bẩm - Rượu và thuốc độc ngang nhau. Đẳng nào cũng dẫn đến cái chết.

Nàng sực nhớ lại Nội tổ mình lúc sinh thời thường ngâm câu "Tửu phá thành sâu" Biết đâu ông nội mình có lý?

Ly rượu sắp chạm vào vành môi thì đúng vừa lúc có bàn tay đưa lại ngăn cản và tiếp theo một giọng nói đồng đặc:

- Chúng ta không nên ép đàn bà uống rượu. Hãy thay ly rượu mạnh này bằng ly nước trái cây.

- Còn ly kia - Một giọng của phái nữ gạn hỏi.

- Tôi xin tình nguyện uống thay bà Bá Nam.

Vừa dứt câu nói vị quan khách này đã nâng ngay ly nốc cạn một

hơi dài, khẽ nghiêng đầu lễ phép chào mọi người, đoạn từ từ ngồi xuống.

Thế là nàng hoàn toàn thoát nạn. Câu chuyện xoay về hướng khác. Họ bàn thảo với nhau về chuyện của giới "quan trường". Và cũng chẳng khác nào chuyện "ly rượu mừng" lúc này, khắp các bàn tiệc lại ồn ào cả lên. Các tiên sinh, cái thái thái đều đua nhau tranh luận, phát biểu, phê phán... Kể ra cũng vô cùng náo nhiệt

Trong lúc mọi người tranh luận thì Bội Thanh lại lặng lẽ đưa mắt đọc bảng tên của vị ân nhân mình được viết bằng lỏi "thảo" đặt trên mặt bàn. Ông ta họ Hạ, tên Mộng Hiên.

- A! Thì ra người này là "Hạ Mộng Hiên" Hạ Mộng Hiên - Tên cũng khá đẹp đấy chứ! - Bội Thanh mỉm cười lẩm bầm.

Sau buổi tiệc mọi người quây quần tại phòng khách. Bây giờ nàng mới lưu ý. Đó là một căn phòng thật sang trọng. Vách tường sơn màu vàng nhạt treo những tấm biển trắc đất tiền. Mặt nền lát toàn loại gạch hoa đủ màu sắc để làm cho mọi người phải lóa mắt khi ở ngoài trời bước vào hoặc dưới ánh đèn lấp láy. Ngồi tại nơi này đám quan khách lại tiếp tục đàm luận đủ thứ chuyện.

Tránh xa đám người mà nàng cho là lẩm chuyện này. Bội Thanh thu mình ngồi ở chiếc ghế tại một góc phòng. Nàng chỉ cầu mong sao cho được chóng thoát khỏi cảnh của buổi tiệc yến này.

Ước gì bay được cho thật xa càng tốt, cho dù phải ra khỏi cái vũ trụ này.

Trong lúc ngồi thờ thần suy tư thì bất thần có bóng người xuất hiện. Đó là một người đàn ông, đang tiến đến cạnh nàng. Trên tay của ông ta cầm tách trà thơm đưa tới trước mặt Bội Thanh mỉm cười nói:

- Mời Bá Nam phu nhân dùng chung trà nóng...

Lúc bấy giờ Bội Thanh mới nhận ra được vị cứu tinh của mình lúc này.

- Dạ! Thưa... xin vâng! Cảm ơn... Ông... Ông...

- "Hạ Mộng Hiên"! Chắc phu nhân nhìn thấy tên tôi trên tấm thiệp mời trước mặt?

Rồi chàng ta bắt đầu vào một đề tài khác hợp với ý của nàng hơn:

- Nhiều lúc chúng ta thường phải ứng phó với những hoàn cảnh mà mình chẳng thích bao giờ.

Hạ Mộng Hiên thấp giọng nói chỉ vừa đủ cho nàng nghe. Chàng lại im lặng trong giây lát đoạn bước đến cạnh mép khung cửa sổ đứng tựa lưng, tay cầm tách trà khẽ lay động khiến nước màu vàng đậm trong lòng tách chuyển theo. Hơi khói tỏa ra một hương vị thơm tho quyến rũ. Đôi mày hơi nhíu lại rồi chàng tiếp tục nói:

- Chuyện ép rượu lúc ban này chỉ vì muốn làm cho buổi tiệc

thêm vui. Thật ra họ chẳng chút nào ác ý cả!

- Tôi biết...

Nàng vội đáp, rồi đưa lý do tại sao mình không quen với những buổi tiệc có tính chất đôi chác như thế này:

- Tôi không mấy quen với tập quán này. Thật vậy. Tôi không phải lớp người của những buổi dạ hội, yến ẩm. Tôi rất lo sợ khi nhìn thấy những người lạ - những người mà tôi không hề quen biết. Vì vậy mỗi khi đi dự tiệc, tôi luôn luôn cảm thấy bất an. Thà là tôi sống cô đơn trong bóng đêm đen tối còn hơn là đến chốn náo nhiệt hợp quần như thế này. Với tôi, nó là một hình phạt nặng nề.

Nghe Bội Thanh nói, chàng trai họ Hạ mỉm cười. Nụ cười của chàng tỏ ra hồn nhiên và thành thật

- Thật à? - Hạ Mộng Hiên vừa nói vừa đưa mắt đăm đăm nhìn nàng đoạn nói tiếp:

- Phu nhân nói chẳng sai. Nhưng nó chẳng sai ở mỗi một câu đầu. Đó là câu "cô độc là của mọi người cần phải có", nhưng tịch mịch thì chẳng ai muốn bao giờ!

Mộng Hiên đưa tách trà thơm lên môi nhấp cho thấm giọng đoạn lý luận về cái "cô độc" mà chàng vừa đề ra:

- Kể ra kẻ có cuộc sống "cô đơn" được xem là người có diễm phúc. Lắm người thích có cuộc sống như thế này nhưng chẳng bao giờ được cả.

- Thật vậy sao? - Bội Thanh kêu lên theo cái cảm giác nhất thời có tính chất khẩn trương của mình.

Bất giác nàng nhìn đắm đắm Mộng Hiên như để tìm hiểu:

- Ông cũng vậy sao?

Tựa lưng vào cửa sổ im lặng đưa mắt nhìn đám người phía trước đang hăng say tranh luận. Mộng Hiên bộc lộ ý nghĩ của mình.

- Nói thật ra người đàn ông ít muốn bị sống "cô độc". Họ đều là những người nhập thế. Họ muốn cạnh tranh, đua chen, so sánh. Họ so sánh cái địa vị mình trong nhân quần xã hội. Họ muốn phấn đấu về nghề nghiệp, về một mục tiêu mà họ đang hướng tới.

Rồi như thể xác định lời nói của mình, họ Hạ tiếp:

- Đúng vậy! Chẳng bao giờ sai chạy. Người nam khó sánh hơn người nữ! Những người nam chúng tôi luôn luôn chịu sự thao túng của người khác giới mà không thể tự mình thao túng lấy mình.

Bội Thanh lơ đãng nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Nàng hồi tưởng lại cảnh nằm khoanh tròn trên chiếc sofa, chung quanh mình bao bọc toàn bóng tối. Chính những giây phút đó nàng mới cảm thấy tâm hồn mình nhẹ nhõm hơn, thú vị màu rực rỡ như thế này!

Mộng Hiên ngừng lại đưa mắt nhìn Bội Thanh trong giây lát rồi tiếp:

- Tôi và Bá Nam gặp quá nhiều lần. Ấy thế mà anh ta chẳng hề

đề cập gì đến... "You"- Xin lỗi phu nhân cho phép được xưng hô thể cho thân mật.

Đến đây họ Hạ thấp giọng hơn:

- You đã có bao nhiêu cháu rồi?
- Không! Tôi chưa có được cháu nào cả.
- Tôi thì có đến hai.

Họ Hạ vừa nói vừa cười rồi đưa tách trà lên miệng nhấp nháp.

Đôi mắt của chàng trai này đột nhiên như có hai tia sáng lóe lên.

- Trẻ con là một thiên sứ trong mọi gia đình. Chúng ta phải cần có chúng nó. Chỉ khi nào có sự hiện diện của lũ trẻ mới gọi là ấm cúng và náo nhiệt được!

- Thế hôm nay Hạ phu nhân đâu?

Bội Thanh thẳng thắn hỏi bản tính hiếu kỳ của mình.

- Nhà tôi không mấy thích được mời dự tiệc!

- A! - Bội Thanh reo lên - Tôi, tôi cũng vậy.

Nói xong, vọng mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, trông nàng có vẻ mệt mỏi. Thì ra có phải đâu người chồng nào cũng có những hành động thô bạo cưỡng bách vợ mình phải theo đi dự tiệc tùng đâu?

Lúc bấy giờ Bá Nam trên tay cầm chiếc áo choàng từ đầu xa đi lại. Khi đến gần chỗ hai người chàng khẽ gật đầu chào Mộng Hiên một cách khách sáo đoạn quay lại choàng cái áo khoác lên vai cho vợ dịu ngọt bảo:

- Em chẳng được khỏe mấy! Ngồi ngay ngọn gió thế này coi chừng nhiễm bệnh thì khốn.

Bội Thanh thờ thần ngược mắt nhìn chồng. Nàng chẳng buồn đáp lại. Bội Thanh quá biết sự dối tá lừa đảo của Bá Nam như thế nào rồi. Trước mặt mọi người là y như tuồng âm yếm nằng nịu vợ hết sức. Các bạn bè đều nghĩ rằng Bá Nam đúng là mẫu người chồng lý tưởng. Nhưng họ có biết đâu khi mẫu người lý tưởng này trở về dưới mái gia đình thì tất cả những dụng cụ nuông chiều, âu yếm đó được xếp ngay vào túi áo của mình để đợi dịp khác mang ra trình diễn...

Bội Thanh khẽ đưa mắt nhìn về phía Mộng Hiên rồi uể oải đứng dậy theo chồng. Bàn tay của nàng bị Bá Nam xiết chặt. Một giọng nói đay nghiến vừa đủ để cho Bội Thanh nghe:

- Cô phải đến ngoại giao với chủ nhân

- Ai là chủ nhân?

- Ông Trình Bộ Vân...

Rồi chàng chợt lớn giọng nói với mục đích để cho mọi người được nghe thấy.

- Không nên chuyện vãn cận kề với trên trọc phú làm gì! Hẳn ta chỉ là một tên chủ "cắc ké" của một hãng mậu dịch tầm thường mà thôi...

Bá Nam liếc về phía Mộng Hiên đang đứng mỉm cười nói tiếp:

- Cái ngữ ấy đầy mình "teng" cả mùi đồng!

Đoạn đưa tay chỉ về phía dãy ghế ngồi bên kia trong phòng khách:

- Đây! Có thấy không? ông lão ngồi tận đầu bên kia là Mạch chủ nhiệm. Trong Bộ anh đang làm, ông ấy rất có "thân thế". Anh rất cần đến vị chủ nhiệm này. Theo anh thấy ông ta có ấn tượng tốt với em! Em chịu khó vui vẻ chiều ý... Ông ta là vị chi mọi việc đều tốt đẹp...

Bội Thanh ngẩng mặt trần trối nhìn chồng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ông ta?

- Ừ! Chính đó là Mạch chủ nhiệm... Người có đầy đủ uy quyền và thân thế.

Đôi chân mày nàng khẽ nhíu lại. Bội Thanh phân vân tự hỏi:

- Đàm luận? Đàm luận cái gì? Ồi! Cái ông họ Mạch đó chính là cái lão "ma đầu"... chuyên môn đưa cái gối sang phía đầu gối mình mà đu đưa nhún nhảy! Chủ nhiệm của một Bộ mà có tư cách như vậy sao?

Nhưng dòng suy tư của nàng đến đây bất thần bị cắt ngang lại:

- Việc xuất ngoại công cán của anh rất cần đến sự giúp đỡ của ông ta.

Rồi cũng bằng một giọng dịu ngọt dỗ dành vợ:

- Em làm ơn giúp hộ anh nha! Bất cứ giá nào cũng phải làm cho kỳ được!

Bội Thanh ngơ ngác nhìn Bá Nam. Và nàng lại tiếp tục nghĩ về

cái tư cách thiếu đứng đắn của cái ông họ Mạch chủ nhiệm của một Bộ mà chồng mình đang cầu cạnh. Nàng cau mặt lại tỏ vẻ khinh bỉ. Hắn ta chỉ là một tên "dê cù" chuyên tổng tình đàn bà con gái bằng cái đầu gối. Tại sao Bá Nam lại bảo vợ mình đến van xin năn nỉ hạng người vô loại đó? Nghĩ đến đây Bội Thanh bỗng thấy lòng mình se thắt.

- Bá Nam! em muốn về.

- Hả? - Bá Nam đứng dừng ngay lại - Em nói gì?

Không còn nén giận, nàng nói thẳng ý mình:

- Em muốn về ngay bây giờ.

- Phải đến nói chuyện với ông ta!

- Không! Em phải về ngay.

Cơn giận ngùn ngụt bốc lên. Bá Nam muốn bóp nát tay vợ ra từng mảnh vụn, nhưng rồi chàng cố dằn lại. Nhìn vẻ mặt bướng bỉnh khác thường của vợ. Bá Nam biết khó lòng thuyết phục được nên đành buông tay gằn giọng:

- Thôi được! Tôi đưa cô về...

Lúc đến trước mặt Trình Bộ Vân, Bá Nam cố làm ra vẻ hiền hòa. Đôi chân mày từ hình dáng co rúm tợ hai con sâu rọm chĩa lên tua tủa những sợi lông đen ngòm giờ trở lại với hình dáng của một cặp tầm nài vắt vẻo dưới chiếc trán đen đũi vừa mỏng lại vừa hẹp của mình!

- Thưa! Nhà tôi không được khỏe - Bá Nam làm ra vẻ lễ phép -

Xin ông bà cho phép chúng tôi cáo lỗi...

Bá Nam mở cửa xe đợi Bội Thanh vào ngồi yên úy, lấy chiếc áo choàng khoác lên cho vợ đoạn quay lại khẽ cúi đầu chào vợ chồng chủ nhân lúc bấy giờ thân hành đưa ra tận cổng. Hành động của Bá Nam gây sự xúc động về tâm lý cho Trình phu nhân. Bà ta thầm nghĩ Bội Thanh là người đàn bà hoàn toàn hạnh phúc nhất trên đời. Đợi xe của Bá Nam khuất hẳn, bà quay lại nhìn chồng mỉm cười:

- Đấy mình thấy không? Em nghĩ mình cần học theo Bá Nam mới phải...

- Ồ hay! Có gì mà phải học? Họ còn trẻ tất nhiên là phải vậy. Ngay xưa thưở chúng ta mới lấy nhau chắc mình còn nhớ... tôi quý mình gấp mấy lần hơn thế nữa, đâu có phải chỉ ngần ấy không thôi?

Đến đây ông Trình vừa cười hóm hỉnh vừa choàng tay lên vai vợ vờ nói:

- Phải... thế không?...

Lúc bấy giờ trên xe Bá Nam hiện trở lại hình ảnh của một người chồng ác nghiệt. Chàng không còn là một con nai tơ hiền lành nữa mà đã biến thành một con ác quỷ.

- Hừ! Cô thật rõ ràng quá quắt! Cô có biết rằng đã làm cho tôi mất mặt đến thế nào không?

- Bây giờ thì em xin lỗi!

- Xin lỗi! - Bá Nam hần học - Không biết tôi cần loại phu nhân thế này để làm gì? Hay chỉ là để nuôi dưỡng cái thứ đồ phế thải? Bội Thanh cắn lấy môi. Đó vốn là một cố tật để làm vui nhẹ bớt những nỗi niềm chua xót mỗi lần xâm nhập vào tâm can mình. Một làn lệ bao trùm lên đôi mắt làm nhạt nhòa cả cảnh vật... tâm hồn nàng như bay bổng tận đâu đâu! Trong lúc nàng bị dẫn vật bởi những nỗi đau khổ thì tiếng Bá Nam vẫn xía xói bên bờ tai: - Lúc nào cô cũng vậy. Tôi nghĩ rằng cô đã lớn khôn đâu cần phải dạy dỗ mãi? Với tôi, hẳn cô thừa biết, tôi đâu cần có một người vợ vô dụng như cô?

Vẫn giữ nguyên thái độ im lặng, Bội Thanh không cần đáp lại. Hai dòng lệ từ từ lăn tròn trên đôi má xanh xao. Từng cơn mưa vẫn rì rào tạt mạnh vào bên ngoài cửa kiếng. Nàng có cảm tưởng như những hạt mưa ấy thấm ướt vào người và len lỏi thấu tận tâm hồn mình. Nàng ôm chặt hai tay vào lồng ngực. Bên ngoài trời vài ánh chớp lóe lên...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 3

Mãi đến khuya, Hạ Mộng Hiên mới ra khỏi nhà Trình Bộ Vân.

Chàng là người khách rời sau cùng của buổi tiệc.

Mưa bắt đầu tạnh hẳn. Hạ Mộng Hiên hít một hơi dài khí trời vào đầy lồng ngực. Chàng cảm thấy tâm thần sảng khoái sau bầu không khí mát dịu này tràn ngập vào tận tim phổi mình. Mùa thu là mùa đẹp nhất của Mộng Hiên. Nhất là khi trời về đêm có sương mù đọng màu vàng sữa.

Bước sang bên kia đường Mộng Hiên lên xe cho nổ máy lao về nẻo đường vắng vẻ phía trước mặt. ánh trăng vàng vọt trải dài trên các rặng cây được trồng thẳng tắp ven đường lấp loáng một màu vừa vàng vừa đục. Với chàng lái xe giữa đêm khuya tịch mịch như thế này là một điều thích thú. Mộng Hiên một mình phóng đi mà không sợ bị xảy ra điều gì bất trắc. Chàng cảm thấy tâm hồn mình lâng lâng nhẹ nhõm, thông thả nhả bớt ga cho xe chậm lại chậm thuốc lá hút, đưa mắt vọng nhìn thành phố trong

đêm đang say sưa ngủ một giấc ngon lành.

Mộng Hiên giữa nguyên vận tốc ở mức độ như một kẻ bộ hành thông dong ngắm cảnh. Chàng có cảm nghĩ việc lái xe cũng phải cùng một quan niệm theo nhân sinh quan của mình. Hãy thư thả mà đi. Chuyện gì phải hơn thua phải dục tốc? Trước với sau rồi cũng phải đến.

Trong cuộc sống ai cũng muốn đi tìm sự an lành.

Tại sao mình lại nấn ná ở lại sau cùng tại nhà ông Trình Bộ Vân lâu như vậy? Chàng cũng không biết. Phải chăng vì sự ràng buộc giữa tình cảm riêng tư Rồi chàng lan man nghĩ đến miếng đỉnh chung mà xã hội đang bon chen xâu xé. Những người sống bằng tình cảm như vợ chồng ông Trình Bộ Vân chẳng còn bao nhiêu. Vì vậy mà tình thương giữa con người với con người như mỗi ngày một sa sút đi. Liệu đã có mấy ai như ông bà Trình Bộ Vân đặt nặng tình cảm hơn của cải vật chất? ôi! ít nhất ra cũng có những người như ông bà họ Trình.

Mộng Hiên quý mến ông bà Trình Bộ Vân cũng như hai người này đã hết lòng quý mến chàng. Thật sự ra giữa ông bà Trình và chàng còn có một mối dây liên lạc đặc biệt khác. Mười mấy năm về trước ông bà Trình là một giảng sư ở khoa luân lý nơi trường chàng theo học. Trong đám sinh viên, chàng được ông lưu ý nhất. Ông đã muốn tác hợp giữa chàng và con gái của mình.

Nhưng cuộc hôn nhân chẳng bao giờ thành tựu được. Nàng đã

quá tự cao tự đại cho mình thuộc hàng quyền quý cao sang cảnh vàng lá ngọc. Do đó mà hai người không thể đi đến chuyện thành thân.

Rồi ông Trình được lệnh thuyền chuyển đi công cán ở tận Nam Mỹ. Nàng đi theo cha và sau đó lấy chồng ở nước ngoài quốc.

Cùng lúc đó Mộng Hiên đang du học tại Hoa Kỳ. Thỉnh thoảng chàng có gặp nàng nhưng lúc bấy giờ nàng đã trở thành là một mệnh phụ phu nhân rất lịch lãm có cuộc sống như một bà hoàng.

Ngày nay thì ông Trình đã hưu trí và trở về sống tại Đài Bắc.

Con cái đều ở nước ngoài. Quả ông bà giờ đây thật cô đơn.

Chàng được xem như hàng con cháu trong nhà. Mộng Hiên thường dành thì giờ rảnh rỗi đến thăm nom han hỏi.

Nhưng rồi Mộng Hiên lại quay về vấn đề của buổi tiệc đêm nay

Chàng nhấn thêm ga cho xe lao vùn vụt trong đêm khuya khoắt.

Lời nói của Bá Nam như còn văng vẳng bên tai:

- Hấn chỉ là tên trọc phú đầy mình teng mùi đồng! Nói chuyện làm gì với ngữ ấy!

Bá Nam tưởng chàng không nghe thấy sao? Hấn đã dám bảo mình là thứ trọc phú có lắm tiền chứ chả ích lợi gì. A! Hấn ta muốn hạ nhục mình? Còn lâu. Rõ ràng hấn ta một thằng ngốc.

Sống ở giữa cái xã hội này có ai dám vỗ ngực không cần tiền?

Có ai? Chỉ mấy thằng khùng nhất trong cái hạng khùng thế kỷ...

Uống nước lã, để bụng đói mà lập nên sự nghiệp sao? Không

tiền thì làm gì có cuộc sống phong lưu nhàn hạ? ôi! Chỉ có lũ ngu xuẩn nhất thế gian này mới cho những kẻ đồ mồ hôi sôi nước mắt tạo ra tiền bạc là đê hèn, nhục nhã...

Nghĩ đến đây Mộng Hiên khẽ lắc đầu cho xe chạy ôm lè rồi thông thả lái đi, lăm bằm:

- Cái xã hội này quả đáng tởm! Kẻ nghèo thì bị khinh khi còn ai giàu có làm ăn nông nổi thì lại bị mỉa mai nhạo báng!

Lúc vừa đến ngã tư chàng vội đạp thắng vì ngọn đèn lưu thông rực đỏ. Tiếng thắng rít lên khiến Mộng Hiên có cảm tưởng như dòng đời mình đi bất thần gặp phải chướng ngại ngăn cản lại. Hít mạnh cho hơi thuốc tràn đầy lồng ngực rồi từ từ cho dòng khói tuôn ra bằng ngả miệng, dõi mắt về phía trước. Một hàng đèn dài thẳng tắp tỏa ra ánh sáng nhạt nhòa như phủ lên mặt lộ lớp sơn vàng vọt. Chàng lại suy nghĩ mông lung cho rằng cái xã hội này mất đi sự thành thật về lẽ phải. Và chàng lại cảm thấy là cả linh hồn cùng niềm suy tư vốn sẵn trời ban phát cho loài người cũng đã hoàn toàn bị tước đoạt.

Mộng Hiên cho rằng đâu phải có nhiều tiền bạc là kẻ sát nhân, là thủ phạm của sự chết chóc? Đôi mày chàng nhíu lại Đầu óc cực kỳ căng thẳng. Xe trờ vào con đường Tùng giang bao giờ chàng cũng không hay Nhà chàng nơi đó.

- Sắp 12 giờ khuya rồi!

Chàng nhìn đồng hồ đeo tay lăm bằm nói. giờ này thì Mỹ

Thuyên và cô ả Anh đều đã đắm hồn vào trong giấc ngủ rồi.

Mộng Hiên xuống xe mở cửa ra cho xe chạy vào.

Muốn đến cửa trước mặt nhà phải qua khu hoa viên. Đó là một vườn xum xuê toàn cả hoa hồng hương bay thơm phưng phức.

Những tia nước trong veo cạnh đó phun lên long lanh dưới ánh đèn trông hết như những hạt châu rơi lả chả...

Đẩy cửa bước vào bên trong đèn phòng khách vẫn còn bật sáng.

Đủ các loại đồ chơi của trẻ con nằm la liệt cả thảm. Máy truyền hình để quên không tắt phát ra một luồng ánh sáng trắng đục lấp láy. Lọ hoa màu xanh nhạt vỡ làm hai năm lẫn lóc trên ghế, cạnh đó là những cánh hoa ngả màu tàn tạ. Mộng Hiên đứng lại nhìn quang cảnh chung quanh rồi tiếp đến máy truyền hình, nhặt mấy tập sách báo cùng đồ đạc đặt ngay lại trên ghế. Chàng chỉ khẽ lắc đầu thở dài:

- Mỹ Thuyên lúc nào cũng như thế cả... Được cái dễ thương, ngoan ngoãn nhưng lại mất đi việc chu toàn nhà cửa.

Tắt đèn nơi phòng khách, Mộng Hiên lại bước vào phòng ngủ nhìn Mỹ Thuyên đang say sưa thả hồn vào trong giấc mộng.

Nàng có gương mặt phúng phính, tròn trịa, mái tóc ngắn phủ xuống trên đôi bờ má. Cái cằm nàng đắp một nửa bị lệch đi lòng thòng rơi xuống. Mộng Hiên thầm nghĩ vợ mình đã có hai con rồi, đâu còn son trẻ gì nữa mà vẫn như thời thơ ấu? Chàng mỉm cười cúi xuống kéo chăn đắp lại lên ngực cho vợ. Bị động Mỹ

Thuyên mở choàng mắt thức giấc. Nàng nhìn chồng bằng đôi mắt ngái ngủ lên tiếng hỏi:

- Về rồi hả anh? Lúc đầu hôm em chơi với lũ con vui ghê! Em làm con cọp mẹ còn bọn chúng làm bầy cọp con...

A! Hèn gì! Mộng Hiên mỉm cười nhủ thầm lấy mình. Thì ra như vậy nên phòng khách hết cảnh chợ chiều rác rưởi đầy cả lên.

Mỹ Thuyên nói xong day mặt vào bên trong tiếp tục dỗ giấc ngủ. Chàng bước sang phòng ngủ của mấy đứa con. Trước tiên đến giường của bé trai vừa lên sáu. Đèn trong phòng vẫn để sáng. Vẻ mặt của Tiểu Trúc phúng phính hao hao giống mẹ đầy cả những vết lõm như hình ảnh của chú bé lõm lem. Thằng bé không giống chàng về cơ thể. Thân hình nó gầy đét và hiện đang nằm với tư thế chẳng chút nào thoải mái. Bụng nó hơi ưỡn lên, còn đầu ngoẹo sang một bên lệch ra khỏi ngoài gối.

- Đúng rồi!

Mộng Hiên vội ngồi xuống đưa tay luồn bên dưới gối ra chiếc thiếc giáp xa, một cây súng trường cùng một con gấu nhồi đầy áp cả bông.

Rời giường Tiểu Trúc chàng sang giường Tiểu Phụng. Đó là cô bé tròn tám tuổi. Mặt mày có vẻ dễ thương. Tiểu Phụng đối với chàng là một hạt trân châu bé bỏng. Chàng cưng nó nhất nhà. Khi đến sát cạnh giường, chàng mới phát hiện ra đôi mắt của cô bé còn mở thao láo.

- Ủa! - Mộng Hiên sững sốt - Con chưa ngủ sao?

- Con đợi ba về mới ngủ được!

- A! Con tội ngoan lắm! Song lần sau đừng đợi nữa! Công việc ba bề bộn lắm. Con cần nghỉ sớm để ngày mai còn phải đến trường!

- Nhưng con quen rồi! Ba chưa hôn, con chưa ngủ được!

Vừa nói nó vừa đưa tay lên bá cổ chàng và tự nhiên chàng cũng cúi xuống đặt lên mặt lên má con những nụ hôn nồng cháy.

Mộng Hiên nắm lấy đôi tay thon tròn nhỏ nhắn của con gái. Hơi ấm của nó chuyển sang cơ thể chàng làm chàng có cảm giác như tất cả nỗi muộn phiền của mình như tan biến hẳn. Chàng mỉm cười kéo cao chăn cho con gái, béo yêu vào má nó, bảo khẽ:

- Con ngủ đi nha! Mai dậy sớm ba sẽ chơi với con...

- Mai há! Nhớ nha!

- Ồ! Nhớ... Ngày mai...

Mộng Hiên vừa nói vừa rời phòng con, tắt đèn, khép nhẹ cửa lại.

Chàng cảm thấy lòng mình lâng lâng nhẹ nhõm. Có lẽ trên đời này chẳng gì hạnh phúc bằng là cái hạnh phúc đó do các con cái mình mang lại. Đó mới chính là loại tình cảm thuần khiết nhất và chân thành nhất... Ôi! Vui vẻ làm sao!

Chàng vào phòng tắm mở nước nóng dội vào cơ thể mình. Hơi nước thấm vào các tế bào qua từng lỗ chân lông khiến chàng cảm thấy hoàn toàn tươi tỉnh hẳn. Con buồn ngủ khi chàng mới bước

chân vào nhà không còn nữa. Mộng Hiên tự lấy bình nấu nước bằng điện pha cà phê đoạn mang sang thư phòng. Cô tớ gái tên Anh giờ này cũng đã chìm sâu vào giấc ngủ rồi.

Vào đèn thư phòng chàng cảm thấy tâm thần thoải mái. Chỉ có nơi này mới đem lại cho Mộng Hiên một cảm giác khác thường, không vương vấn với các con số đầy hơi hám teng mùi đồng như Bá Nam mĩa mai. Đó là một gian phòng thật sạch sẽ, thơm mát. Cửa sổ được treo chiếc màn voan màu sữa đục nhẹ nhàng lay động... Dưới khung cửa sổ là một bàn sách lớn và một chiếc ghế tựa bằng da. Chiếc đèn tọa đẳng đủ tỏa ánh sáng vừa phải cho thấy các kệ sách nằm ven theo bốn vách tường. Phía trên cao đầu đủ có chung bày các loại đồ chơi kiểu cách.

Mộng Hiên thông thả châm điều thuốc lá phì phà khói uồng ngum cà phê đen đặc. Chất đắng của cà phê giúp cho chàng cảm thấy sảng khoái cả tâm hồn. Chàng đưa mắt nhìn bóng mình in trên tường rồi tự đùa.

- Tái hội nha! Hạ Mộng Hiên! Tên trọc phú teng mùi đồng...

Mở ngăn kéo bàn lôi ra tập lai cảo. Mộng Hiên nhớ lại thời còn ở bậc trung học đã có lần chàng mơ ước trở thành một nhà văn và tự nguyện với lòng mình thực hiện cho được giấc mộng đó. Thế là chàng tập làm luận gọt rũa, chải chuốt lời văn. Nhưng khi đến đại học thì mộng ước kia phai nhạt dần và chàng lại cảm thấy thích môn âm nhạc hơn. Thế là Mộng Hiên đọc thật nhiều về

Beethoven, nghiền ngẫm nhiều về Mo art. Nhưng cuối cùng rồi cũng chẳng đi đến đâu cả! Văn không. Nhạc chẳng. Chàng lại quay sang theo đòi kinh doanh. Suốt ngày quay cuồng với các con số - hình ảnh của đồng tiền nén bạc! ôi! Đó là cái lý do để cho Bá Nam ghen ghét, hằn học gán cho chàng cái tước hiệu "teng mùi đồng" bởi quanh năm suốt tháng chàng mãi miết quay cuồng với đồng tiền hơi hám đủ các thứ mùi mặn, nồng, chua, chát! Chàng đã thành công trên công cuộc xây dựng kinh tế trong đời sống của mình. Cũng may là chàng còn giữ được thói quen đêm đêm về thư phòng đọc sách. Nếu không thì "Tình cảm" thật của con người cũng bị đánh mất cả rồi.

Hai năm gần đây, chàng bắt đầu tập viết văn lại. Bút hiệu của chàng là Mặc Mặc "Dĩ Thất Đích Niên Đợi" là tập tiểu thuyết đầu tay của chàng tự bỏ tiền ra xuất bản. Tác phẩm này không được độc giả lưu ý và nó đã bị chìm đi giữa rừng sách văn nghệ chẳng lấy một chút âm vang. Không sao! Đối với chàng viết văn chỉ là một thứ hứng thú như uống cà phê hay một sự ký thác tâm hồn của mình với tất cả những gì chàng mơ ước. Mộng Hiên muốn tìm lại con người thật của mình mà từ lâu chàng đã đánh mất đi. Tác phẩm đó có được trong hàng ngũ văn giới chú ý hay không điều đó đối với chàng không cần thiết mấy.

Cứ mỗi lần màn đêm buông xuống Mộng Hiên mới trở lại với trạng thái bình lặng tìm một cái gì để viết. Chỉ thế thôi. Đưa mắt

dõi theo khói thuốc, chàng thả hồn mình chơi vơi giữa cảnh vật mờ ảo của khung cảnh bên ngoài...

Mộng Hiên cảm thấy đầu óc mình nhức nhối. Chàng cũng chẳng biết tại sao nữa! Phải chăng vì những lời nói đầy ác ý của Bá Nam, con người mà chàng gán cho là thô bạo cộc cằn nhất giữa xã hội này? Và chẳng câu nói của Bá Nam có gì đáng phải để ý đâu? Hay là... A! Không! Nhất định là không. Đâu có thể như vậy được? Người ta đã có chồng. Người ta không phải là con gái. Nàng đã lập gia đình năm năm rồi. Ừ Năm năm đâu phải thời gian ngắn ngủi gì? Với thời gian đó cũng đủ để nàng trở thành một thiếu phụ có kinh nghiệm làm vợ, làm mẹ. Nhưng tại sao nàng lại có vẻ ấp thẹn thùng như dáng dấp của một người trinh nữ? Nếu nàng không mặc chiếc áo dài dạ hội kia... Ừ! nếu nàng... Nhưng chàng tự ngắt ngang ý nghĩ của mình ngả người ra phía sau thành ghế dõi mắt theo làn khói thuốc lá đang tản mát loang dần rồi bắt đầu hút đi trong căn phòng bé nhỏ! Một khuôn mặt hiền hòa lơ mờ hiện ra trước mắt. Người đàn bà đó... Phải! Chính nàng... Người đàn bà tuy mới chỉ gặp một lần mà tưởng chừng như đã quen biết nhau tự bao giờ! ôi! Cái gương mặt tuyệt vời làm sao! Nàng có đôi mắt thật u buồn! Một mái tóc bồng bềnh và đôi môi hồng đã ngả màu nhợt nhạt.

Nghĩ đến đây, Mộng Hiên đứng dậy vươn vai làm vài động tác cho giãn gân cốt đoạn bước về phòng ngủ. Lần đầu tiên nằm bên

cạnh Mỹ Thuyên chàng mơ đến hình ảnh người đàn bà xa lạ. Để mặc cho dòng suy tư bênh bồng như người say men rượu mạnh, chàng cảm thấy như có cái gì bất ổn nơi con người đàn bà bạc phước đó. Bỗng Mỹ Thuyên trở mình miệng phát ra những tiếng ú ớ trong cơn mơ ngủ kéo Mộng Hiên trở về thực tại. Chàng nhìn vợ mỉm cười.

- Mỹ Thuyên lúc nào cũng như một đứa bé vô tư trong trắng...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 4

Cái chợ buổi sáng của gia đình Mộng Hiên bắt đầu huyên náo. Các nhân vật chính của buổi chợ tình sương này sắp nhỏ của chàng. Chúng đang chuẩn bị đến trường. Đứa lớn nhất đã lên lớp hai. Cô bé gái còn ngồi ở lớp mẫu giáo. Chỉ có mỗi việc rửa mặt, thay quần áo, tìm lấy cặp cũng đủ làm ầm ĩ cả lên

Trong khi đó Mộng Hiên vẫn còn say ngủ. Cô tớ gái tên Anh bù đầu với thức ăn sáng. Mỹ Thuyên lãnh phần trách nhiệm chăn dắt lũ trẻ. Nàng luôn mồm quát tháo.

- Trời ơi! Phụng! Giây cặp con bị sút mất rồi! Ấy dà! Bảo chị Anh khâu lại nhanh lên. Không khéo trễ mất.

- Còn thằng Trúc. Thất lưng đâu rồi? Khăn tay nhỏ bỏ vào bọc áo. Thầy giáo bảo mang khăn theo à? Vậy thì hỏi chị Anh nhanh lên.

- Kia! Thôi đừng khóc nữa. Nín đi Trúc ơi! Con tìm quyển tập kiểm bài phải không? Phụng ơi! Giúp em một tay đi.

Mộng Hiên xoay vào vên trong lấy tay bịt chặt tai lại. Không như mọi khi vì đêm qua chàng thức khá khuya nên cần phải ngủ bù thêm. Hai mắt nặng trĩu muốn mở cũng không ra. Nhưng ác nghiệt thay! Tiếng ồn ào cứ tiếp tục đổ đến. Chàng không tài nào dỗ lại được giấc ngủ. Phần tiếng con khóc âm ỉ. Phần tiếng vợ la hét đinh tai nhức óc. Phần bước chân dầm ùng ùng của cô tớ gái. Bấy nhiêu thứ cộng chung lại cũng trở thành cái chợ "chồm hồm" cho mãi đến khi thằng Trúc bước lên xích lô ra đi học, bé Phụng ăn xong bữa cơm sáng, bầu không khí bên ngoài mới lắng dịu. Mộng Hiên định tiếp tục dỗ giấc ngủ thì bỗng có tiếng chân se sẽ bước lại gần chàng. Một bàn tay nhỏ nhắn khẽ đặt lên mũi rồi đưa xuống đôi má và cuối cùng có tiếng nói nhỏ nhẹ bên bờ tai:

- Ba ơi! Ba đừng quên lát nữa lấy đồ chơi chơi với con nha!

Mộng Hiên cố nhướn mắt lên:

- Ủ! ừ...

Cô bé khẽ cúi xuống mỉm cười đoạn mang cặp bước ra khỏi cửa nói vọng vào:

- Thưa ba! Con đi học...

Chàng duỗi thẳng hai chân ra im lặng, Mộng Hiên yên chí là thế nào cũng được tiếp tục vui đầu vào chăn ngủ không còn bị quấy rầy nữa. Nhưng bỗng... có tiếng chân từ bên ngoài bước vào.

Mộng Hiên thừa biết đó là vợ mình. Nàng tiến đến sẽ sàng ngồi

xuống bên mép giường.

- Mộng Hiên à! Anh đang ngủ hay thức đó! Nếu còn ngủ thì thôi em đi ra...

Nghe tiếng nói của vợ nhưng chàng cứ vờ mình đang ngủ say
Tuy nhiên giọng nói của nàng cứ léo nhéo phóng thẳng đến bờ tai:

- Đêm qua mấy giờ anh về mà em chẳng hề hay biết gì cả. Em nghịch với lũ con mãi đến mười giờ thì mệt quá lăn đùng ra ngủ chẳng còn biết trời trăng gì nữa. A! Anh Mộng Hiên nè! Đêm qua trong truyền hình có chương trình đặc biệt, anh biết chương trình gì không? Hay đáo để! Đó là chương trình về nhạc kịch ở Đài Loan mình. Trời ơi! Cái tên hề ai khéo chọn làm em cười đến nôn ruột nôn gan. Thật đấy!

Thấy Mộng Hiên vẫn nằm bất động, nàng lấy tay lay lay vai chồng hỏi:

- Anh có nghe thấy em nói cái gì không?

Mộng Hiên càu nhàu trong miệng. Những điều cần thiết để nói thì không nói... Cứ đem ba cái chuyện vớ vẩn ra mà lái nhai mãi.

- Anh tỉnh dậy rồi đó hả. Đêm nay tụi mình đưa sắp nhỏ đi xem hát bóng nhạ Đã từ lâu em có được anh đưa đi xem hát đâu?.

Này... mà anh có nghe xem phim "Đôi Uyên Ương" chưa?

Tuyệt! Tuyệt hảo! Chuyện phim được mô phỏng từ vở kịch "Chiêu Hưng".

- Uyên ương? Uyên ương cái gì? cái con khỉ khộ Từ hồi nào mình có nghe tên vở tuồng mang cái tên con cóc con nhái ấy bao giờ? - Mộng Hiên thâm nghĩ như vậy. Tuy nhiên chàng cũng không buồn trả lời lại vợ. Mỹ Thuyên có cái ưu điểm là hồn nhiên ít khi biết u sầu là gì? Thưở hàn vi nàng vẫn vui vẻ mặc dù có thiếu thốn đủ điều. Nàng có thể cười nói huyên thuyên trong lúc nồi cơm đang sục cả mùi khê khét trên bếp lửa. Nàng chẳng tỏ ra chút gì gọi là phiền hà, thậm chí tã lót đầy cả nước tiểu của con mới sinh, nàng vẫn thường dùng miệng mình ngậm lại như đứa bé mỗi khi bị bận cả hai tay. Trông nàng lúc nào cũng như kẻ ngược xuôi, xuôi ngược. Lắm lúc chàng chỉ về những hàng động sai trái này thì nàng mới sực nhớ ra rồi cười xòa để trừ. Thế là hết có thể dường như nàng không bao giờ đau khổ hay phiền muộn cả. Với tin vui nàng cũng ờ hờ đón nhận mà tin buồn chẳng khiến nàng xót xa cho lắm.

- Làm gì có chuyện như vậy? Anh dối em! Thôi! Thôi! Em chả tin đâu?

Thế là yên chuyện. Tất cả đều trôi qua một cách nhanh chóng. Nàng không muốn phải nghe thêm sự việc gì nữa. Nhưng trái lại nếu là những điều khiến Mỹ Thuyên ưu tư thì những lúc ấy y như là chàng có dịp để nghe nàng bù lu bù loa khóc. Nàng khóc mùi khóc mẫn. Khóc đến nước mắt chan hòa mũi giải. Lắm lúc Mộng Hiên nhìn cảnh tượng này tưởng chừng như Mỹ Thuyên

đang sợ ngày tận thế sắp đến nơi... Chàng mỉm cười. Tính tình Mỹ Thuyên là vậy. Hiền lành. Ngay thơ Đơn giản. Mộng Hiên hiểu rất rõ tâm lý của vợ. Chàng chẳng hề mang chuyện phiền muộn nào ở bên ngoài hay ở công ty về thuật lại cho vợ nghe bao giờ. Nhưng cho dù nàng có nghe chẳng nữa cũng chẳng chả ích lợi gì. Nàng rất dễ quên mà còn chóng quên là đằng khác.

Ngày nay gia đình chàng làm ăn phát đạt. Tiền của có phần dư dả nên Mỹ Thuyên phó mặc công việc nhà cho cô tớ gái. Tuy vậy mà nàng được cái không giống như những người đàn bà khác. Nàng không hờn của đua đòi. Nàng cũng chẳng giống các mệnh phu nhân tối ngày ngồi vào sòng bạc. Lúc nào Mỹ Thuyên cũng giữ được tư thái đặc biệt của mình là đứng đưng như chẳng có chuyện gì, dễ dãi và sẵn sàng vui vẻ cười đùa...

- Này! Anh ơi! - Mỹ Thuyên vẫn tiếp tục nói - phim "Đôi uyên ương" hay lắm. Nó vừa đánh đắm nhau thùm thụp, vừa là tình cảm đủ mọi thứ anh hà! Theo như quảng cáo trên báo chí thì đây là loại phim đầy tình tiết lắm éo lẹ Tuyệt! Tuyệt vời. Anh không đọc nên chẳng biết đấy. Họ còn viết bảo các bà nếu đi xem nhớ mang theo khăn tay nữa... úi dào! Mới nghe nội cái quảng cáo không thôi cũng đủ lôi cuốn rồi. Sao mà hay thế anh ơi!

Đã nhiều lần cùng vợ đi xem hát bóng thì việc mang theo khăn đối với nàng quả thật chẳng ngoa. Mộng Hiên nhiều lúc cũng đâm ra thắc mắc không hiểu vì sao một người lúc nào cũng nhìn

đời bằng đôi mắt lạc quan lại cứ đam mê ba cái loại phim toàn là bi ai khổ lụy?

Mỹ Thuyền là con người đã cảm. Mỗi lần nhìn thấy nhân vật nào trong phim mà đau khổ thì chính nàng lại càng đau khổ hơn.

Nước mắt nàng lênh láng tràn ra cả mặt mày. Nàng khóc tức tưởi. Khóc bù lu bù loa. Tiếng khóc của nàng đã khiến cho các khán giả ngồi kế cận phải tò mò ngoảnh cổ lại nhìn. Những lúc đó Mộng Hiên xấu hổ muốn chui xuống lòng đất trốn. Chàng khẽ thở dài. Quả nước mắt của Mỹ Thuyền chẳng khác nào như nước hồ lênh láng. Một khi mà đập vỡ thì không tài trời nào ngăn lại được. Có nhiều vở tuồng quá bi thảm chẳng những nàng khóc ngay lúc ấy mà con kéo dài cho đến khi vở tuồng vẫn con thút thít. Việc đưa vợ đi xem hát đối với chàng quả thật là một hình phạt nặng nề.

- Thế nào anh? Quyết định đi! Ăn cơm tối xong mình đi xem hát nhé!

Nàng vừa nói dứt thì cũng vừa ném luôn chiếc dĩa móng tay lên mặt bàn phấn nhưng bị rơi xuống sàn nhà. Mỹ Thuyền chỉ khẽ đưa mắt nhìn theo chẳng buồn cúi nhặt.

ôi! Cái đôi uyên ương con khi đột xù xì! Làm sao mà quyết định với không quyết định? Bà y giờ tôi cũng đang mệt phờ cả người đây rồi. Để lát nữa khi dậy xong hãy bàn thảo tiếp không được sao? Mộng Hiên chỉ mong ước được yên thân để đánh một giấc

thật ngon lành... Chàng nghiêng mình về một bên, đầu vùi sâu xuống dưới gối bịt bờ tai bên trên lại. Chàng cố giữ nhịp thở đều đặn như người đang say ngủ thật, Mỹ Thuyên khẽ đưa mắt nhìn chồng:

- Thôi được! Em không phá giấc ngủ anh nữa đâu.

Vừa mới bước chân ra khỏi cửa phòng như sực nhớ ra điều gì nên quay lại:

- à! Mộng Hiên à! Em cho anh hay là đêm rồi anh rê em có đến thăm chúng mình nhưng không có anh ở nhà.

Mộng Hiên nhú mào lại lằm bằm trách vợ "không nhà thì đi về, chuyện gì phải nói tôi" Nhưng bất giác chàng khựng ngay lại bởi Mỹ Thuyên tiếp tục tiết lộ:

- Anh ấy cần một số tiền gấp để trả mấy món nợ. Lâm bệnh. Con hiện ngã gãy chân. Thật là tội nghiệp cho hoàn cảnh anh ấy. Anh ta quỳnh quáng cả lên. giá mà lúc ấy có anh cũng phải phì cười. Bởi vậy anh ta mới đến tìm mình. Cũng may là anh bỏ quên chìa khóa ở nhà, bằng không thì ông anh rê em phát khóc lên được. Em lục hết mấy hộp tủ tìm mấy tập chi phiếu của anh. Mãi một lúc sau mới thấy có một tấm chi phiếu anh đã ký sẵn... Cũng may!

- Rồi làm sao nữa?

- Thì em xé ra!

- Xé ra... Mộng Hiên chồm dậy hỏi.

- Ủ! Thì xé ra chứ sao?

- Rồi em đưa cho...

Mỹ Thuyên cướp lời:

- Tất nhiên là trao cho anh rể em rồi.

Mộng Hiên như bị điện giật phải vụt ngồi dậy ngay. Con buồn ngủ của chàng như đã phóng trốn ra bên ngoài khung cửa sổ.

- Cái gì? Em nói cái gì? Tấm chi phiếu nào?

Mỹ Thuyên tròn tròn xoe đôi mắt.

- Thì tấm chi phiếu mà anh đã ký sẵn đó... Chuyện gì mà phải nhảy nhồm lên vậy?

- Tấm đó em nhìn thấy bao nhiêu?

- A! Để em nhớ thử xem... A! Dường như là mười hai nghìn năm trăm đồng... Không... không phải... mà là hai mươi một nghìn năm trăm lẻ mấy đó.

Mộng Hiên ngắt ngang.

- Rồi thật sự em trao cho anh ấy?

- Chứ sao? Anh ta cầm tấm chi phiếu này mừng quýnh lên.,

Đôi mắt của Mộng Hiên đỏ au lên:

- Bộ em nghĩ rằng mình giàu lắm phải không? Em lấy mười lăm nghìn đồng khơi khơi như vậy cho người ta mà không thèm hỏi với anh một tiếng...

Mỹ Thuyên trên trời nhìn chòng cấn môi im lặng. Một lát sau nàng mới khẽ nói:

- Anh ta là anh rể em mà! Không lẽ thấy anh ấy chết mà mình đi làm ngơ sao?

- Tôi hiểu. Tôi hiểu. Ông ấy là anh rể của cô Nhưng họ đâu có đến nỗi chết mà cô phải lo Cô có nhận thấy cuộc sống vương giả của bà chị và ông anh rể cô chưa? Họ còn sang hơn cô gấp bao nhiêu lần. Chị ấy có đến cả hai người hầu hạ. Tối ngày chỉ đi vay mượn tiền kẻ khác để tha hồ tiêu pha hoang phí Thế có nghĩa là gì? Cô có biết số tiền vừa rồi là khoảng cần dùng của tôi hôm nay không? Tôi đâu có dư dả gì nhiều mà cô lại mang ra phát chẩn?

Mỹ Thuyên trề môi dài ra:

- Bất tất phải che đầu này, giấu đầu khác. Ai mà chẳng biết mình có tiền? Nếu mình từ chối thì họ bảo bây giờ ta giàu có rồi phách lối.

Mộng Hiên bực mình hét lớn:

- Nói càn... Cô không biết anh chị cô tối ngày chỉ biết bòn rút tiền của mình sao? Đầu tháng mượn sơ sơ năm xấp. Giữa tháng tạm mượn mười ngàn. Bây giờ thì mười lăm ngàn nữa... Nếu mỗi tháng lấy ba bốn vạn bạc, thử hỏi tôi làm sao chịu nổi?

- Nhưng đâu có phải anh ấy xin luôn. Họ sẽ trả lại cơ mà! Anh ấy đã nói như vậy. Tại sao anh lại quá hẹp hòi?

Bị chạm tự ái, Mộng Hiên hét lớn lên:

- Tôi đã rộng rãi như vậy mà cho là nhỏ nhen bần tiện nữa à?

Vậy cô nói cho tôi biết là anh rể của cô mượn đến bao giờ mới trả. Nếu chỉ chút đỉnh thì thôi không cần nhắc đến, đằng này số tiền quá lớn tôi đã phải đồ mồ hôi sôi nước mắt mới kiếm được. Đâu có phải dễ dàng gì. Trong lúc tôi phải đầu tắt mặt tối làm việc để kiếm tiền thì ông anh rể quý của cô cứ la cà đến xóm Bình Khanh hoặc đi vào cao lầu tửu quán để tìm thú vui. Chẳng lẽ bắt tôi phải đùm bọc cho những kẻ hư đốn như vậy sao? Nói xong Mộng Hiên gieo người xuống đưa hai tay lên tỏ vẻ thất vọng:

- Đàn ông như ông anh rể cô chỉ có nước bám vào người khác mà chẳng biết lo lắng cho tương lai mình.

Mỹ Thuyên vội biện hộ.

- Chẳng qua tại số phận anh ấy long đong. Anh ta cũng chạy đôn chạy đáo tìm việc mà chẳng được. Bộ anh tưởng ai cũng có phận số tốt như anh cả sao?

- Hả! Cô nói gì? Nếu tôi cũng như ông ấy cả ngày lôn la ở chốn trà đình tửu điểm thì liệu có sự may mắn nào đưa lại cho không? Hay là chỉ có nước đi bòn rút của người khác?

Mộng Hiên đứng dậy vẻ bức tức hằn ra. Mỗi lần đụng đầu với vợ là y như có chuyện. Chàng lắc đầu chán nản. Người đàn bà như Mỹ Thuyên chỉ nặng về tình cảm. Tư tưởng nàng rất đơn giản bao giờ cũng hòa đồng ý kiến với mọi người. Nàng dễ bị xúc động trước một hoàn cảnh nào có tính chất buồn thảm. Điều tai

hại nhất là nàng có thể "chi phiếu" cho bất cứ kẻ nào nếu nàng cảm thấy xót xa tội nghiệp cho họ.

Nghĩ đến đây Mộng Hiên quay lại nhìn về phía vợ:

- Mỹ Thuyên! Từ nay xin em đừng có rờ đến các tập chi phiếu của anh nữa. Em nhớ kỹ điều ấy...

Mỹ Thuyên vẫn ngồi bất động trên chiếc ghế cạnh bàn phấn, vẻ mặt đăm chiêu, ngón tay trở vẽ nguyệt ngọc lên mặt bàn.

Trông nàng có vẻ hồi hận, cảnh tượng này thường xuyên diễn ra nên Mộng Hiên chẳng buồn để ý đến. Chàng lẳng lặng vào phòng tắm. Rửa ráy xong xách cặp đi thẳng ra cửa bỏ bữa điểm tâm thường lệ.

Mỹ Thuyên vội chạy theo ra. Xô nhẹ chồng sang một bên đứng chắn ngang lại phía cánh cửa xe ngay tay trái. Lúc bấy giờ vẻ buồn thảm trên mặt như tan biến hẳn. Mắt rục lên. Miệng mỉm cười. Như quên hẳn tấm chi phiếu hơn vạn rưỡi bạc. nàng tươi cười bảo chồng:

- Nhớ về sớm nha!

- Để làm gì?

- Để đưa mẹ con em đi xem vở "Đôi Uyên Ương" hay đả đê!

- Còn khuya!

Mộng Hiên đáp lại với vẻ bức tức. Chàng kéo tay vợ ra rồi lên xe rồ máy cho xe chạy ra khỏi ga ra.

Vừa ra bên ngoài chàng quay đầu lại nhìn vợ. Lúc bấy giờ Mỹ

Thuyền vẫn còn đứng trơ ra như phỗng đá. Vẻ mặt nàng phụng phịu mắt rơm rớm lệ. Bất giác chàng hồi hận bèn nói vọng vào:

- Ồ! Thì tối nay anh về sớm...

Dứt lời chàng nhấn thêm ga quay tay lái cho xe chạy về hướng văn phòng. Mộng Hiên thở hắt ra lắm bầm một mình.

- Quả đàn bà là một sinh vật khó hiểu thấu được lòng dạ họ!

QUYNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 5

Sau giấc ngủ trưa Bội Thanh vẫn nằm yên đưa mắt nhìn ra ngoài trời. ánh nắng xuyên qua các tầng cây đổ xuống ven đường trông như những vì sao lấp lánh... tấm màn cửa màu đỏ nhẹ nhàng phát phới bay theo chiều gió thoảng.

Hình ảnh mái nhà xưa hiện ra lơ mơ trước mắt. Trong đó nàng đã từng sống cạnh tổ phụ mình có mái tóc bạc phơ cùng một thân hình già nua ốm yếu. Nàng cũng đã từng sống một cuộc sống thật khiêm nhường đạm bạc. Nhưng ngày nay thì cảnh nghèo khổ đối với nàng không còn nữa? Tuy nhiên lòng nàng vẫn ray rứt. Nàng cảm thấy như mình bị mất mát. Một sự mất mát to lớn không thể nào tìm lại được

- Nội ơi! Bây giờ nội vĩnh viễn ra đi chỉ còn lại mình con với người vú già nua yếu đuối.

Tuổi thơ trong trắng của một nữ sinh ngày nào không còn nữa. Nó đã đi vào dĩ vãng. Bây giờ thì nàng đã trở thành một mệnh

phụ phu nhân. Chồng nàng là một nhà ngoại giao cũng đã đưa đời với cuộc sống xa hoa trường giả.

Ước gì mà nội mình còn sống? Ừ! Nếu mà người con sống đến ngày nay ắt sẽ được mãn nguyện. Lúc nào nàng cũng muốn được quỳ dưới chân người để được nghe những lời dịu ngọt như ngày nào:

- Bội Thanh ơi! Con là nguồn sống của nội.

Nội ơi! Nguồn sống đó vẫn còn đây. Nhưng nội thì chẳng còn nữa. Lúc nội vĩnh viễn từ giã cuộc đời chẳng có gì để lại cho nàng ngoài người vú già và mái nhà xưa gần như đổ nát - trong đó đầy cả các loại sách đã ngả màu vàng ố... Với nàng đó là những kỷ vật quý giá còn vương cả hơi hám của người. Nàng nâng niu nó. Nhìn nó chẳng khác nào nhìn thấy hình ảnh của tổ phụ mình. Nàng đã cùng vú già cẩn thận sắp xếp vào giá sách mà ngày xưa nội chặt bóp từng đồng mua nó từ một gian hàng mộc làng bên...

Sau ngày Bội Thanh về chung sống với Bá Nam, tủ sách quý giá này đã bị chàng mang bán cho nhà buôn sách cũ. Chỉ có mấy tập "Thập Đầu Lý"... là nàng còn giữ lại được. Nhìn tuồng chữ nghèo nàn của tổ phụ nơi trang đầu sách bất giác Bội Thanh nấc lên nước nở. Qua màn lệ nàng cảm thấy như có ánh mắt của tổ phụ đang nhìn mình oán trách.

- Tại sao Bá Nam tàn nhẫn đến như vậy?

Chẳng những chàng bán tổng bán khur đóng sách cũ kỹ kia mà còn tính cả chuyện cho dì Ngô nghỉ việc. Nếu hôm ấy nàng không khóc sụt sùi và nếu không có những lời lẽ thống thiết thề nguyện của vú Ngô chẳng bao giờ xa rời tiểu thư thì có lẽ nàng đã phải hoàn toàn đoạn tuyệt với dĩ vãng rồi!

Từ ngày tiếp tục theo hầu hạ Bội Thanh tại nhà Bá Nam, vú Ngô đã trả một giá rất đắt. Cô chủ bé bỏng thơ ngây ngày nào có phần sung sướng hơn xưa nhưng với bà thì công việc gấp mấy lần bề bộn, Bội Thanh nhìn thấy điều này. Một hôm nàng rướm rướm lệ nói:

- Việc làm của vú nặng nề quá... để Bội Thanh tìm thêm người phụ giúp...

Dì Ngô tròn tròn mắt nói:

- Tìm người phụ giúp vú? Không... Nếu tiểu thư thấy vú không làm được như ý thì cứ cho vú nghỉ việc chứ đừng nói vậy!

Chẳng phải bà Ngô muốn ôm đồm lấy mọi việc mà chẳng qua bà không muốn rời xa nàng. Lúc nào bà cũng nghĩ là Bội Thanh vẫn còn phải trông cậy nơi mình chăm nom từng ly từng tí. Như trong suốt cuộc nội chiến mười mấy năm liền bà đã phải theo chân hầu hạ hai ông cháu nàng bôn đảo nơi hải đảo này. Bội Thanh ở đâu là bà ở đó, có thể nói vú Ngô với Bội Thanh như bóng với hình. Bà không hề than phiền cho dù cảnh gia đình ông cháu nàng đang hồi túng thiếu.

Bên ngoài tiếng chim sẻ ríu rít. ánh nắng Thu đã biến cả vòm trời một màu vàng vọt. Bất giác nàng cảm thấy một nỗi buồn man mác ngập cả tâm hồn... Vài tiếng thạch sùng trên trần nhà chắt lưỡi.

Nàng xuống giường đến bàn phấn chải lại mái tóc rồi thắt chiếc nơ màu tím hoa sim. Bội Thanh có cảm tưởng như thời mình còn là một nàng trinh nữ. Chứ sao? Nội cũng thường bảo mình chẳng khác những cách hoa ấu nở đầy mặt nước hồ Tây Hồ lúc nàng còn ở tuổi bé thơ. Nàng lại nghĩ đến hai tay hơi gầy của mẹ mình có làn da trắng mịn. Lòng bàn tay bà đỏ như son biểu thị cho con người có tâm hồn trong sáng. Người mẹ hiền hòa ấy đã có lần mặc cho nàng chiếc áo đầu màu tím - Cũng màu tím hoa sim. Lúc bấy giờ cả nhà đều thót lên.

- Xem hoa ấu đang vào nhà kìa!

Nghĩ đến đây tim nàng nhói lên. Một nỗi buồn man mác xâm chiếm cả tâm hồn. Chẳng biết bao giờ những người xa xưa và cảnh Tây Hồ kia trở lại cùng ta Bao giờ? Nàng lắc đầu. Chẳng có bao giờ. Tất cả đã mất. Vĩnh viễn mất và ta vĩnh viễn buồn...

Nàng bước ra khỏi phòng cũng vừa lúc dì Ngô đang mang chồng quần áo đã ủi xong nhìn nàng mỉm cười:

- Tiểu thư dạo phố?

- Không! - Bội Thanh ưỡn oải trả lời.

- Tưởng tiểu thư cũng nên đi dạo một chút. Năm nhà mãi thế này

e sinh bệnh.

- Bá Nam chưa về sao vú?

- Chưa, tiểu thư ơi!

Bội Thanh đứng tựa vào cửa trên mặt thoáng hiện vẻ buồn:

- Vú ơi!

- Cái gì tiểu thư?

- Tôi vừa nằm mơ.

- Mơ gì?

- Mơ thấy nội về...

Bà Ngô tỏ vẻ lo lắng:

- Thật thế à?

- Rõ ràng Bội Thanh nằm mơ thấy nội. Tay người cầm chiếc lọ hoa hứng từng giọt nước dột từ mái nhà đổ xuống.

Bà Ngô tỏ vẻ lo ngại:

- Nằm mơ thấy nội tại ngôi nhà này?

- Không! Tại ngôi nhà xưa nơi ngày nào vú và Bội Thanh còn ở đó.

Bội Thanh vừa nói vừa đưa mắt mơ màng nhìn vào khoảng xa xôi.

- Người vẫn gầy còm... Đầu tóc vẫn bạc phơ bạc phều. Mặt người xanh mét... Đôi mắt người sâu lõm xuống! Vú ơi! Nội có vẻ buồn!

Bà Ngô vội chạy đến nắm lấy tay Bội Thanh kêu lên:

- Tiểu thư! Đừng làm vậy. Không khéo lại buồn nữa rồi...
- Không! Làm sao mà buồn khi được gặp người trong một giấc mơ!

Tuy miệng nói vậy song trên nét mặt nàng thoáng hiện vẻ ưu tư. Nàng chậm rãi bước sang phòng khách gieo mình ngồi xuống chiếc ghế sofa vọng mắt nhìn qua song cửa sổ nhìn bầu trời một màu vàng vọt. Hình ảnh của một buổi chiều thu năm nào tại hành lang bệnh viện lờ mờ hiện ra trước mắt. Lúc bây giờ Nội đang nằm điều trị kế cận với căn phòng của Bá Nam. Chàng điều dưỡng căn bệnh dạ dày. Theo nàng đó là bệnh của những kẻ thừa tiền lắm bạc.

Hoàn cảnh của Bội Thanh đang trong hồi túng quẫn. Không tiền trả tiền phòng, tiền thuốc men... Bá Nam ngỏ ý muốn được giúp đỡ nàng trang trải các khoản nợ nần này. Nàng chấp nhận miễn sao cho tổ phụ qua khỏi căn bệnh ngặt nghèo. Nhưng rồi nội cũng phải buông tay nhắm mắt. Bá Nam lại được thêm dịp thi ân. Cuối cùng cảm mối ân tình nàng nhận lời cầu hôn của chàng. Thế là hết. Nội chết đi mang theo cả nguồn hy vọng của nàng. Bội Thanh chỉ còn biết khóc. Thượng đế ơi! chẳng lẽ nỗi u hoài sâu thẳm cứ mãi đeo đẳng với con sao? Cuộc đời con mai kia sẽ trôi giạt về đâu? Rồi nàng lại liên tưởng đến cuộc hôn nhân giữa mình với Bá Nam. Lúc ấy nàng hình dung Bá Nam là một sức mạnh phi thường, một vòm trời rộng lớn chở che. Nhưng còn Bá

Nam? chẳng hiểu Bá Nam đã nghĩ gì về nàng? Chàng yêu nàng ở điểm nào mà hỏi nàng làm vợ?

Tiếng chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy tư của Bội Thanh. Nàng giật mình vội chạy lại cầm ống nghe. Bên kia đầu giây tiếng Bá Nam vọng lại như một mệnh lệnh:

- Bội Thanh phải không? Đêm nay ông Mẫn mời chúng ta đến nhà khiêu vũ Trung ương. Em nhớ bắt buộc phải có mặt tại chỗ. Anh bận không về ăn cơm được. Nhớ sửa soạn thật đàng hoàng, mười giờ anh sẽ về nhà đón.

- Bá Nam! Em không thể đi được.

- Cái gì? Nói lại xem? Không đi à? Hừ! ông Mẫn đặc biệt mời chúng ta tại làm sao mà không đi dự được? Đây là lỗi xã giao tối thiểu, được mời là một vinh hạnh. Hãy bỏ cái thói làm nũng đó đi.

Bằng một giọng nài nỉ như van xin:

- Anh Bá Nam! Như anh rõ, em đâu có biết khiêu vũ bao giờ?

- Tôi bảo là cô phải đi Có biết không? Nhớ chọn chiếc áo nào thật sang trọng mặc vào kéo người ta làm tưởng tưởng Bá Nam này hất hủi vợ mình!

- Em không đi đâu. Em không đến cũng không được có sao đâu?

- Không được nói nhiều. Tôi sẽ đón vào lúc đúng mười giờ!

Nói xong bên kia đầu giây Bá Nam đã vội vàng cắt ngang điện thoại. Bội Thanh mắc ống nghe lại buồn bã thả người xuống ghế.

ánh nắng vàng vọt đã ngả sang màu hồng nhạt. Bên trong căn phòng khách bé nhỏ không khí như ngưng đọng hẳn lại.

- Tiệc tùng! Dạ hội! khiêu vũ! phải chăng đó là những điều làm cho các bạn đồng nghiệp với Bá Nam phải bận rộn từ ngày này sang ngày khác? Mình đâu có khả năng về môn ngoại giao? Đến đó chỉ tổ thêm làm cho chồng mất mặt đâu có ích lợi gì? Nhưng tại sao Bá Nam vẫn bắt buộc mình một hai cũng phải đến? Tại sao?

Nàng cúi đầu suy nghĩ. Nhất định là không thể đến đó được rồi.

Nàng tiến lại nơi đặt ống nghe cầm lên gọi chồng.

Một giọng nói có vẻ chột nhả lạ tai vọng lại:

- Cô tìm ai? ông Bá Nam? A! Thôi biết rồi! Có phải Lyly bar Vệ Nữ đó không? Hi hi! Đợi tí! Cùng cô có thể lại đi rồi.

Bội Thanh đặt ống nghe xuống và cũng không buồn lưu ý hay gọi thêm lần nữa. Đây không phải là chuyện lần đầu tiên mà nàng biết được. Trái lại nàng còn biết rất rõ về tình hình của Bá Nam đã có những hành vi bất chính như thế nào rồi. Ngay cả Bá Nam cũng từng xác nhận với nàng về các điểm tương tự như vậy. Vết son trên má. Mùi nước hoa xa lạ Ở khăn tay Những chuyện ấy rất tầm thường, có gì là quan trọng? Bội Thanh thực sự không cảm thấy ghen tức hay đau khổ. Tuy nhiên từ trong góc tiềm thức có một cái gì làm cho con tim nàng quặn thắt lại Có lẽ đó là lòng tự ái và tình cảm trinh nguyên của nàng bị xúc phạm

nặng nề, có thể vì vậy mà bản năng phản kháng của nàng nổi bùng lên.

- Không! Nhất định không đi! Không đi đâu cả... Bất cần!

nghĩ đến đây Bội Thanh quay mặt vào bên trong gọi lớn:

- Vú ơi! Vú à...

- Có tôi đây. Cô muốn gì? Ly trà đậm?

- Không. Cho tôi chiếc áo khác ngoài đi. Tôi muốn đi vòng quanh một lát.

- Hả?

Đôi mắt bà Ngô tròn tròn. Mồm há hốc ra. Đó là cử chỉ biểu lộ sự không thể tin được là chuyện có thực.

- Trời đẹp quá vú à! Lúc nãy vú đã chẳng khuyên tôi đi dạo chơi kia sao? Tối nay tôi không dùng cơm nhà. Bá Nam có gọi về vú làm ơn bảo tôi đã đi vắng.

- Nhưng mà tiểu thư đi đâu?

- Thì đi dạo. Có thể tôi ra phố nữa ít thứ lặt vặt cần dùng. Nếu anh ấy về sớm cũng bảo như vậy.

- Như vậy là thế nào?

- Là đi vắng.

- Nhưng mà tiểu thư đi đâu?

- Thì đi dạo. Bú hỏi lòng vòng mãi.

- Cậu hỏi đi đâu vú biết đâu trả lời.

- Vú bảo là cũng không biết. Đủ rồi.

- Nhưng mà... Nhưng mà... lúc này cậu có gọi về bảo tối nay phải đi dự tiệc kia mà?

- Nhưng tôi không đi. Mệt lắm rồi...

Bà Ngô lo lắng nhìn Bội Thanh. Bà phân vân về sự mệt mỏi của nàng mà lại đòi đi bát phố. Không có lý do nào để bào chữa được, nếu nàng đại đột cãi lời ắt sóng gió đổ đến. Đây quả là điều nguy hiểm.

- Nhưng mà... Cô ơi! Nghe lời vú, không nên liều lĩnh như vậy.

Bội Thanh thở dài:

- Vú cứ đi lấy áo đi... Nhớ chiếc áo màu tím...

Nàng xuống giọng tiếp:

- Chuyện ấy để tôi lo, có gì đáng để phải ưu tư đâu?

ánh nắng trải dài trên mặt đường. Nắng mùa thu thật vàng và cũng thật ấm làm dịu lòng người. gió phe phẩy thổi lại trên các tàn cây vàng úa. Trên vòm trời từng đám mây trắng lơ lửng kéo đi thấp thoáng dăm ba cánh chim chập chờn ẩn hiện. Dân chúng ở Đài Bắc đều đổ xô ra đường, có lẽ hầu hết họ thấy được cái đẹp tuyệt vời của đất trời giữa tiết thu sang.

Bội Thanh tản bộ chậm rãi. Nàng không gọi taxi hay xích lô như mọi lần có việc phải ra phố. Có thể nàng muốn tìm sự khuây khỏa cho tâm hồn mình. Qua khỏi nhà ga, đến Trùng Khách qua Nam Lộ đoạn quẹo sang Hằng Dương. Nàng vừa đi vừa suy nghĩ?

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 6

Lững thững đến trước cửa của một thương xá ở góc đường, nơi này có chiếc cân, tò mò Bội Thanh đứng lên cân thử lại sức khỏe của mình. Đây cũng là công việc làm để tiêu pha bớt khoảng thời gian mà nàng tự cho là vô vị.

- Bốn mươi hai ký! Bội Thanh lẩm bẩm – Hình như năm qua mình có đến bốn mươi bốn ký thì phải! có lẽ vì nằm lì ở nhà suốt ngày, ăn uống thất thường đã làm cho ta sút giảm.

Nàng đứng dừng lại trước mặt kính của cửa hàng bên trong nhìn thấy cái thân hình tong teo trông chẳng khác như một con cò sống giữa cảnh đồng không mông quạnh. Bất giác nàng sức nhớ đến câu ca dao lúc nhỏ cùng đi với mẹ về quê ngoại nghe lũ trẻ đồng xướng ca hát:

Con cò là cò ăn đêm

Đậu phải cành mềm là mềm

Lộn cổ xuống ao...

Nàng mỉm cười một mình, bước sang đến công ty Kiên Tân. Dạo quanh một vòng song thẳng biết mua gì lại lững thững bước ra bên ngoài.

Qua góc đường bên kia gặp rạp Quốc Tế cũng vừa văn hát. Khán giả từ bên trong rạp ùn ùn kéo ra đông đặc cả người...

- Đài Bắc sao mà lắm người vậy?

Nàng lại sang quán Mã Lai. Nơi đây cũng đầy cả thực khách.

Đàn bà con gái đi lẻ loi một mình như thế này chẳng hợp tý nào!

- Thôi thì đi tìm quán ăn nào vừa phải vậy. Hay là ta đến Đại Đồng Viên đi.

Nhưng rồi Bội Thanh cũng sững sờ tỏ vẻ thất vọng. Nó cũng chẳng khác nào như những tiệm ăn kia. Đang moi óc để tìm nơi khác hơn nàng nhác thấy gánh chè đậu đỏ của một bà bày bán bên cột đèn xé góc cửa tiệm chụp pho phía trước mặt.

- Ước gì mà được ăn một chén chè nóng thì còn gì khoái khẩu bằng?

Nghĩ đến đây nàng lách qua đám đông người đi thẳng về phía gánh chè thì vừa lúc một tiếng "tin" từ chiếc xe hơi nhỏ ở phía sau trờ lại. Bên trong một người đàn ông dường như có lần nàng đã gặp ở một nơi nào nhoài người ra hỏi:

- Bà Bá Nam! Bà đi đâu đấy?

Bội Thanh giật nảy mình lùi lại.

- Bà quên tôi rồi sao? Tôi đây mà! Tôi là Mộng Hiền! Hạ Mộng

Hiên! Bà muốn đi ngã nào xin mời lên xe ngay để tôi đưa đến!
Vừa nói Mộng Hiên vừa mở cửa xe cạnh nơi mình ngồi làm chấn
cả lỏi đi. Bội Thanh đành bước vội lên xe không kịp thì giờ để
suy nghĩ nữa. Đây là phản ứng tự nhiên vì nàng biết nơi này
chẳng phải là chỗ để đậu xe lại. Nàng nhìn Mộng Hiên cười nói
nhỏ nhẹ:

- Cám ơn... anh!

- Chị định đến nơi nào?

Đến đâu? Nàng cũng không biết nữa? Nàng đi không mục đích
thì còn biết đi đến đâu bây giờ. Lơ đãng đưa mắt ra khung cửa
kính xe chậm rãi đáp:

- Tôi? Tôi định đi tìm nơi dùng cơm tối.

Một tia mắt thích thú phóng nhanh đến gương mặt đang lộ vẻ bối
rối của Bội Thanh. Thật ra, Mộng Hiên theo dõi nàng ngay từ rạp
Quốc Tế. Chàng đã cho xe chạy chậm rãi nên nhìn được vẻ ngơ
ngác bơ phờ của nàng và cuối cùng quyết định chặn ngang lại để
phanh phui có cái gì đó đang tiềm ẩn nơi người thiếu phụ này.

- Kiếm nơi ăn à? Thật may mắn. Tôi cũng định đang tìm một cái
gì để dần bụng đây,.

Mộng Hiên sang vội số xe nhấn thêm ga tăng tốc độ. Chàng sợ
Bội Thanh đổi ý nên vừa cho xe chạy vừa nói:

- Đã đến rồi... sắp rồi...

Chàng lái qua đường Nam Kinh rồi đỗ hẳn lại con tiểu lộ trước

một tiệm ăn "Tam Tầng". Đài Bắc đang hồi phồn thịnh. Quán ăn, khách sạn mọc lên như nấm. Tiệm ăn khá đồ sộ này cách nhà Mộng Hiên không xa mấy. Đây là một khu tĩnh nên được chàng chọn để tiếp đãi các bạn bè thân hữu...

Tìm nơi thật vắng lại thừa thớt bàn ở một góc cạnh cửa sổ để ngồi. Chàng tự chọn lấy các thức ăn mà không cần hỏi qua ý kiến Bội Thanh. Cởi chiếc áo gió treo lên sau thành ghế để lộ chiếc áo màu tím hoa sim làm nổi bật hảnh gương mặt dịu hiền của nàng hoàn toàn khác hẳn với đêm dạ hội mà lần đầu tiên chàng đã gặp. Mộng Hiên yên lặng nhìn ngắm dung nhan của một thiếu phụ không son phấn, nhất là trong đôi mắt như có một nỗi khắc khoải xen lẫn với sự ảm ức trĩu nặng vẻ u buồn. Mộng Hiên cũng không hiểu tại sao đột nhiên chàng để cho tâm hồn mình chìm đắm trong đôi hồ mắt u buồn ấy!

- Chị Bá Nam à!

- Da...

- Chị thấy nơi ăn này ra sao?

- Khá lắm!

- Chị nhớ ra tôi chưa?

Bội Thanh đỏ bừng cả mặt:

- Vâng! Nhớ lắm! ông Mộng Hiên... Hạ Mộng Hiên.

- Tại sao chị đi một mình?

Mộng Hiên nói xong bỗng hồi hận. Tuy nhiên Bội Thanh vẫn vui

về trả lời:

- Tôi định đi mua ít thứ đồ dùng vụn vặt A! Mà hình như chúng ta đã có; lần đề cập đến danh từ "cô đơn", có phải thế không ông?

Mộng Hiên đang rót nước cốt trái cây vào ly cho Bội Thanh, bỗng giật mình. Đây là lần đầu tiên sau mười mấy năm trường chàng ngồi đối diện với người đàn bà mà chung quanh chẳng có sự hiện diện của người nào. Tư lự một lúc, chàng đáp:

- Vâng! Có vậy. Nhưng tại sao giờ lại chen vào đám đông người như thế này?

- Tôi còn nhớ trong tập tiểu thuyết của một nhà văn đã viết "càng ở nơi đông người ta sẽ càng có cảm giác thật cô đơn. Trái lại khi ta cô độc lại chính là lúc ta có cảm giác thư thái nhất".

Tim Mộng Hiên bỗng rộn lên. chàng cảm thấy căng phồng cả các mạch máu trong cơ thể.

- Thế ư? Chị thường đọc tiểu thuyết lắm sao? Hình như tôi cũng đọc được cái câu này ở đâu đây...

Bội Thanh nâng ly hớp ngụm nước trái cây mắt mờ màng nhìn ra khung cửa sổ không đáp thẳng vào câu nói:

- Ông Mộng Hiên biết không? Ngày dài lắm... dài lê thê gần như bất tận với tôi... Nhưng nó cũng chỉ trong vòng 24 tiếng đồng hồ...

- Chị đã xem sách gì?

- Sách nào tôi cũng đọc.
- Chắc đọc kỹ lắm. Nếu không sao nhớ cả câu văn?
- Khi gặp tập sách nào hấp dẫn thì lẽ dĩ nhiên phải nhớ chứ! Còn anh? Anh có đọc sách không?
- Thịnh thoảng.

Cơm đã được bày cả lên mặt bàn ăn. Câu chuyện giữa hai người dần dần trở thành thân mật. Họ thay đổi cách lối xưng hô Bội Thanh có cảm tưởng mình là một đồ bị giam giữ lâu ngày, nay được phóng thích... Nàng để mặc cho tư tưởng mình tuôn tràn như dòng suối chảy, thao thao bất tuyệt, chính nàng cũng không hiểu vì sao mình hôm nay bạo dạn như vậy?

- Tôi đang nói đến một nhà văn chưa nổi tiếng lắm. Có thể anh biết mà cũng có thể anh không biết cũng nên. Tôi chỉ đọc được mỗi một quyển duy nhất thôi. Đó là quyển "những ngày đã mất", anh đã đọc chưa?

Mộng Hiền cố nén lấy sự xúc động:

- Vâng! Có... có... tôi có đọc.
- Có? Như vậy chắc anh nhớ mấy câu như thế này: "Trong cuộc đời của chúng ta đã vô tình để đánh mất đi tất cả; tuổi thanh xuân, những ảo tưởng tràn đầy hạnh phúc cùng với những tình cảm chân thành. Nhưng sự mất mát to lớn nhất trong cuộc sống đời chúng ta là sự đánh mất chính bản thân mình". Anh nhớ đoạn này chứ?

Như có một làn khói sương bay lên ngay trước mắt mình, chàng cố bắt lấy đám sương mỏng nhẹ đó sợ rằng nó sẽ tan biến mất đi:

- Tôi nhớ! Vâng! Tôi nhớ... hay là... Cô cũng đã từng đánh mất cái tuổi thanh xuân đó, cái ảo tưởng ngập tràn hạnh phúc đó... và cả chính mình đó... Nên mới cảm thông dễ dàng như vậy?

- Sao lại không thể - Bội Thanh thở dài, thẫn thờ cắn cái đuôi tôm kho vàng rục - Phải! Tôi đã đánh mất ngay cả chính tôi rồi.

- Phải chăng đó là thảm kịch của cuộc đời. Tôi nghĩ rằng khi đã mất mát quá nhiều tất nhiên bản năng ta sẽ bị suy kém kể cả niềm vui và nỗi khổ.

Bất giác Bội Thanh đánh rơi con tôm kho vàng rục xuống đĩa tròn xoe mắt nhìn Mộng Hiên:

- Anh cũng nhớ tất cả sao? Thế ra anh cũng thích quyền ấy lắm ư?

Mộng Hiên sung sướng muốn phát điên lên. Chàng làm sao quên được những đêm vắt óc suy tư chỉ vì tìm ra những câu ấy.

- Vâng! Tôi cũng nhớ. Nhưng quyền ấy đâu có nổi tiếng mà cô đề ý?

- Sách nào tôi cũng mua nhất là đối với tác giả mới chưa nổi tiếng. Tuy vậy ông nhà văn này có hơi lười. Lâu rồi không thấy thêm có tác phẩm nào mới nữa cả.

- Có lẽ nó đã bị hơi hám "teng mùi đồng" ám ảnh mất rồi! cô có cảm tưởng thế nào khi đọc tác phẩm ấy?

- Bồ cục có vẻ yếu song tư tưởng thì tuyệt vời. Có điều lời văn của ông ta thiếu sáng sủa lắm nên người đọc mà không đủ trình độ khó lòng thông suốt được.

- Cũng có thể nhà văn này chỉ nhằm vào một số độc giả nào đó thôi!

Bội Thanh lắc đầu. Mái tóc dài buông lơ lửng trên nền màu áo tím giống hệt như cách hoa sen trong buổi sáng tinh sương.

- Tuy tôi chưa biết viết văn nhưng có thể biết được nghệ thuật bao giờ cũng phải vì quần chúng. Chứ sao? Nếu không thì các nhà họa sĩ họ cần gì phải mang tranh ra triển lãm hay các nhà văn đâu có chuyện mang sách cho xuất bản!

Mộng Hiền nhìn Bội Thanh với ánh mắt đầy thiện cảm. Tim chàng như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Chàng muốn nói thật nhiều, nói tất cả. Còn với Bội Thanh, người đàn ông trước mặt mình tuy mới quen song vẫn còn xa lạ, thế mà nàng không hiểu sao lại thích tỏ thật nhiều về ý tưởng của mình. Theo nàng có lẽ anh chàng đàn ông này là người thông cảm được mình kể cả những ngôn từ mà nàng nghĩ rằng nó chỉ có ở thời thái cổ hoặc trên hỏa tinh chứ đâu có ở quả địa cầu này! Ấy thế mà nay lại có người như chàng hiểu thấu được. Thử hỏi còn gì thích thú bằng? Người hầu bàn ngáp dài ngáp ngắn họ mới giật mình lưu ý mình đã dành một thời gian quá dài ngay ở bàn ăn. Bội Thanh đưa tay sờ lên mặt mình. Nàng có cảm giác là da mặt mình như đang hực

cháy.

- Quái lạ! Hôm nay ta như thế nào ấy! - Bội Thanh lăm bắm một mình.

Trong khi đó, Mộng Hiên âm thầm suy nghĩ:

- Quả là một cuộc hội ngộ lạ lùng!

Xuống lầu bước vào trong xe xong chàng đề nghị:

- Chưa quá mười một giờ. Còn sớm chán. Ta đi tìm nơi uống nước. Cô thấy thế nào?

Bội Thanh sực tỉnh lại trở về với hoàn cảnh thực tại của mình:

- Thôi! Tôi cần phải...

Mộng Hiên nhìn Bội Thanh với đôi mắt thiết tha như van xin:

- Xin chớ vội từ! Tìm lại được chính mình đó là điều thật hiếm hoi. Tôi không muốn câu chuyện đêm nay bị gián đoạn!

Bội Thanh cúi đầu suy nghĩ. Có thể đêm nay chồng mình không về cũng nên. Anh ta còn bận âu yếm với Lyly. Đầu óc Bội Thanh như rối bù lại. Lòng nàng lúc bấy giờ đúng là ngổn ngang trăm mối tơ vò...

Thế là họ lại đưa nhau đến nhà hàng Quốc Khách Đào Nhiên đình để rồi tiếp tục câu chuyện đầu hôm cho đến mãi một giờ khuya mới ra về.

Xe thỉnh thoảng có lúc chạy nhanh, có khi chạy chậm. Tất cả đều tùy hứng do Mộng Hiên điều khiển. Trên đường về cả hai không nói với nhau một lời nào nữa. Với họ đều mang ý nghĩ. Đây là

buổi tối ngẫu nhiên với bao nhiêu câu chuyện. gió thu phe phẩy đượm màu ly biệt. Hồn họ ngây ngất buồn với dáng tiêu tương. Qua một quãng đường dài và cuối cùng ngừng lại trước nhà Bội Thanh. Xuống xe Bội Thanh nhỏ nhẹ nói:

- Chào anh nhé! Mộng Hiên...

- Khoan đi vội! Tôi có thể gặp lại tiếp tục câu chuyện đêm nay?

Bội Thanh nhìn Mộng Hiên im lặng không nói một lời. Cái gì rồi sẽ xảy ra Không! Không thể được! Tuy nghĩ vậy nhưng nhịp đập của con tim như muốn ngưng lại. Tình cảm bắt đầu nảy nở chẳng? Không! Lý trí Bội Thanh kéo nàng trở về với thực tại:

- Gặp tôi ư? Có thể chúng ta sẽ gặp nhau ở những buổi dạ tiệc.

- Thế con nghĩa những lúc Bội Thanh lại biến thành một con "búp bê bằng gỗ?

- Vâng, có thể vậy.

Cả hai yên lặng trong giây lát. Bội Thanh sắp sửa quay đi thì Mộng Hiên gọi giật lại:

- Khoan đã! Vội vàng chị Đợi thêm tí nữa. Tôi muốn nói thêm một điều không quan trọng lắm.

- Chuyện gì?

- Tôi vừa tìm được những ngày đã mất.

- Có nghĩa thế nào?

Ngập ngừng trong giây lâu, cuối cùng Mộng Hiên mạnh dạn đáp:

- Tôi chính là... Mặc Mặc.

Bội Thanh hơi giật mình. Cái gì? Hắn ta nói cái gì? Hắn ta là Mặc Mặc? Hắn ta là tác giả của "Những ngày đã mất", Bội Thanh sững sờ nhìn theo bóng xe rẽ sang bên phải rồi mất hút trong bóng đêm dày đặc. Đầu óc nàng như rối bù lại. Thẩn thờ bước vào nhà.

Một bàn tay cứng rắn bất thần nắm chặt lấy vai nàng giật lại. Con thình nộ như vũ bão như muốn đè nàng xuống làm cho gãy chiếc xương bả vai mềm yếu của nàng. Bất cần. Nàng đưa tay nhẹ gỡ tay chồng như làm công chuyện gỡ những mạng nhện vây quanh.

- Đứng! Xin đừng làm phiền em! Hãy để yên cho em suy nghĩ.

- Tôi phải đưa cô vào nhà thương điên mới được.

Bội Thanh không lưu ý đến những lời nói của chồng. Có lẽ nàng không nghe thấy. Tri giác của nàng đang như người say ngủ. Bây giờ với nàng chỉ có tình cảm đang sống đó. Thời vàng son nàng đánh mất giờ đã trở về... Bội Thanh lảo bẫm một mình.

- Ôi! Vàng son ơi! Ta xin người đừng bỏ ta đi nữa!

QUYNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 7

Chẳng khác nào từ trong trạng thái mê ngủ. Bội Thanh bỗng giật mình sức tỉnh. Hôm nay, nàng không còn như cái xác không hồn nữa mà tươi tắn vui vẻ hẳn lên.

Nàng đi quanh quần trong nhà trông có vẻ bồn chồn dường như đang chờ đợi điều gì sắp đem lại cho mình. Trong khi nơi phòng khách Bá Nam dõi mắt nhìn theo dò xét hành động của vợ mình. Chàng cảm thấy một màn bí mật đang phủ kín nơi người thiếu phụ mà năm năm về trước đã chế ngự được con tim mình. Nàng có đôi mắt thật u buồn. Đôi mắt mà chàng từng ví von nó hết như các vần thơ bất hủ "Vũ vô thiết tỏa năng lưu khách... Sóng bất ba đào dị nịch nhân" mà chàng có lần đọc được ở một trang sách nào đó. Lúc bấy giờ Bá Nam thấy cần phải che chở nàng trong vòng tay rắn chắc của mình và không thể để nàng kéo lê với cuộc sống đầy buồn thảm như vậy mãi được!

Nhưng rồi, không bao lâu sau ngày chiếm hữu được nàng, Bá

Nam cảm thấy mình bị lừa dối. Đôi vũng mắt u buồn ấy không còn đủ sức quyến rũ chàng nữa. Những ngày còn ngụp lặn với cái "Sóng bắt ba đào" của Bá Nam thì chàng xem nàng như một bức tranh tuyệt hảo. Nhưng bây giờ thì chàng có cái nhìn khác hẳn đối với một người đàn bà. Chàng cho rằng một người vợ không phải đơn thuần mà ngoài việc khả năng biết sống chứ đâu phải lúc nào cũng ngồi yên bất động gửi hồn mình mãi tận đâu đâu!

- Bội Thanh chỉ là một chiếc bóng chập chờn mờ ảo! -Bá Nam âm thầm tự nhủ như vậy - Ôi! Trên cái thể xác ẻo lả kia ta không thể nào tìm ra nơi nàng một chút hơi ấm để sưởi lòng mình.

Quả nàng là một người đàn bà khó hiểu. Phải chi trước khi cùng nàng gả nghĩa trăm năm ta chịu khó tìm hiểu họ hàng nàng có kẻ nào bị bệnh tâm thần không? Nếu vậy thì đâu có ngày nay ta phải chịu ngồi nhìn nổi bi lụy nơi người vợ suốt ngày bất động như cái xác chết này!

Bá Nam vụt đứng dậy tiến ra khỏi phòng khách đi lại phía vợ. Trong khi đó Bội Thanh vẫn thản nhiên đi lại như không để ý đang có sự hiện diện của chồng mình bên cạnh.

- Bội Thanh! Em là sao thế?

- Có làm sao đâu?

- Anh nghĩ em cần đi khám bệnh!

- Em?

- Còn ai nữa? Em cần phải đi bác sĩ.

- Tại sao?

- Thần kinh.

Nàng khoanh tay trước ngực, gạ hỏi lại:

- Em bị bệnh thần kinh?

- Có thể bị bất bình thường.

Bội Thanh sững sờ nhìn chồng như tuồng thể tìm hiểu. Nàng bắt gặp ánh mắt của Bá Nam nóng bỏng phóng đến như muốn thiêu đốt mình. Hơi giận như tràn lên tận cổ họng, nàng không còn chịu đựng được nữa, sẵn giọng đáp lại:

- Anh bảo em bị bất bình thường?

- Phải! Hãy suy xét lại hành động của mình! Cần gì phải hỏi?

Bội Thanh không chịu kém ngẩng thẳng mặt lên chăm chú nhìn Bá Nam trong giây lát, gằn giọng đáp:

- Theo em nghĩ cả anh nữa cũng chưa hẳn đã biểu cho con người mình bình thường!

- Thế có nghĩa anh cũng bất bình thường như em?

- Đúng!

Câu trả lời của Bội Thanh khiến Bá Nam vô cùng kinh ngạc. Từ hồi nào đến giờ chưa có lần nào nàng phản ứng bằng những lời lẽ như vậy. Bá Nam không hiểu vợ mình đã học ai về cái lối đáp trịch thượng này? - Thôi - Bá Nam tự nhủ - Ai hơi đâu cãi với hạng đàn bà con nít như nàng!

- Đêm nay tôi không dùng cơm nhà. Ngày mai ông Hồ giám đốc mời, em không nên phạm phải lỗi lầm một lần nữa đợi đến phút chót rồi lánh mặt đi. Họ mời cả hai vợ chồng chứ không phải chỉ riêng anh thôi. Em hiểu không?

- Bá Nam! Anh thừa biết là em không thích tham dự tiệc tùng. Tại sao anh cứ bắt ép em đi như vậy mãi!

- Tại sao?

Đến đây Bá Nam lâm bầm một mình:

- Ủ! Tại sao nàng không đến chốn đông người? Bây giờ thì chưa cần thiết. Nhưng nàng có cái vẻ đặc biệt yếu đuối của nàng có thể lôi cuốn được mọi người. Thông thường người vợ hiền hay giúp được việc cho chồng... Phải chi nàng thông minh một chút!

- Bội Thanh à! Em cần phải hỏi nhiều. Em chẳng thấy bao danh nhân trên thế giới nổi tiếng là do một phần lớn sự đóng góp của người vợ đó sao? Ta thường có câu "Vợ khôn ngoan làm quan cho chồng" là vậy. giả dụ như ông Mẫn đó được cấp trên tin cậy sẵn sàng giúp đỡ anh trên con đường thăng tiến. Ông ta lại có lòng thương em. Trên ánh mắt. Trên đôi môi. Trên việc săn sóc em giữa buổi tiệc... đủ nói lên điều ấy... Tại sao em không năng lui tới nhà ông ấy chơi hoặc nhận ông ta là "kẻ bề trên" của mình?

Bội Thanh lặng lẽ nhìn chồng. Nàng cắn nhẹ môi ghen ngào.

Mỗi nỗi buồn nhạt nhòa như sương khói:

- Em hiểu rồi! Hiểu rồi...

Bá Nam lộ hẳn sự mừng rỡ:

- Hiểu rồi à? Phải chi em hiểu sớm một chút nữa thì hay biết bao?

Rồi chàng hạ thấp giọng:

- Con người ta sống trên cõi đời này cần phải học khôn em à! Bội Thanh yên lặng. ánh mắt ban mai trải xuống trên các mái nhà màu sậm đỏ đối diện với ngôi biệt thự nhỏ nhắn của vợ chồng nàng. Trong lùm cây xum xuê vài chú bướm vàng nhớn như bay trên cánh hoa hồng còn ngậm hạt sương mai. Nàng suy nghĩ nếu thế giới này thật lòng thương nhau. Con người không ăn thịt lấy con người. Nếu tất cả thành thật, bao dung, che chở đỡ đần nhau thì an lành biết mấy? Bầu trời trong xanh kia với các đám mây trắng vẫn lơ lửng bay hiền lành đó, cây non đâm chồi nảy lộc... đẹp xiết bao và tinh khiết xiết bao? Tại sao con người lại muốn làm vẩn đục nó?

Bá Nam đã đi làm lúc nào Bội Thanh không cần biết. Nàng vẫn đứng bất động tay lên cằm suy nghĩ vẫn vợ Cứ mỗi lần hiểu thêm về Bá Nam một chút nàng lại cảm thấy mình bị nhục mạ thêm một tí. Thì ra sự ngăn cách giữa con người với con người nó xa vời hơn khoảng cách giữa hai hành tinh. Với Bội Thanh, nàng cảm thấy yêu cái lặng yên này dù ở bất cứ thời gian và không gian nào. Có điều nàng vẫn luôn luôn bức mình về

những luận điệu của chồng.

Trong cảnh yên lặng đó bất thần có tiếng chuôn diên thoại reo lên. Bội Thanh giật mình đến cầm ống nghe. Nàng lẩm bẩm:

- Hừ! Bá Nam lại có ý gì nữa đây?

Tiếng nói đầu giây bên kia vừa trầm vừa nhỏ:

- Có phải là bà đó không?

Tim Bội Thanh đập mạnh. Từng thớ thịt trên chân thân nàng như căng phồng cả lên.

- Vâng! Bội Thanh đây!

- Tôi đang ở trạm điện thoại trước mặt nhà bà. Tôi nhắc thấy ông Bá Nam vừa lái xe ra.

Nói đến đây, tiếng nói bên kia ngưng lại rõ ràng là để thở. Sau đó lại tiếp tục nói khe khẽ:

- Tôi có thể gặp cô được không?

Bỗng hai tay của Bội Thanh lạnh buốt hẫng. Nàng cắn chặt lấy môi:

- Tôi...

- Tôi đã cố đề nén lại để khỏi đưa cô vào chỗ khó xử, nhưng không được. Tôi cần gặp cô Cần gặp ngay giờ phút này. Xe tôi đang đậu trước mặt cổng nhà cô Cô có thể ra được chăng?

Bội Thanh không trả lời. Tay nàng bịt mặt lấy đầu ống nói.

- Thế nào? cô nghe những gì tôi đã nói không? Hả!

- Vâng... vâng... Có... có...

- Tôi muốn nói chuyện với cô Tôi đợi cô bên ngoài này. Nếu cô không chịu ra thì tôi sẽ đợi mãi...

Tiếng điện thoại đầu giây bên kia cúp. Bội Thanh buông ống nghe xuống. Nàng thần thờ suy nghĩ. Chẳng biết tại sao tim ta đập nhanh như thế này? Quái lạ! Máu của ta lại như cuộn cuộn chảy. Cớ vì sao ta không đè nén nỗi cảm xúc? Tại làm sao?

Linh cảm như có ai đang đứng ở phía sau mình, Bội Thanh vội quay lại quả nhiên nàng bắt gặp bà Ngô đang nhìn mình có vẻ dò xét.

- Vú nè! Vú lấy hộ cho tôi chiếc áo khoác nhanh lên.

Bà Ngô vừa chùi tay lên yếm vừa hỏi lại:

- Cô Cô đi đâu?

- Tôi đi có việc cần. Tối nay không ăn cơm nhà.

- Nhưng mà...

Bà Ngô như muốn nói thêm điều gì nhưng lại thôi, lẳng lặng vào phòng lấy áo cho Bội Thanh. Trong khi ấy Bội Thanh điểm trang sơ sài nhìn mình trong gương nhoẻn miệng cười. Khoác chiếc áo gió xong mở cửa đi ra. gió thu lành lạnh lùa vào nhà. Nàng hít lấy một hơi dài như mang cả niềm vui từ bên ngoài đưa lại.

Xe Mộng Hiên đậu ở trước mặt cổng. Tay vịn lấy tay lái, mắt luôn luôn nhìn vào kiếng chiếu hậu. Nhìn thấy nàng, chàng vội mở cửa xe. Hai người nhìn nhau mà không nói một lời. Họ lặng lẽ nhìn nhau như từng đã quen từ bao kiếp trước.

Mộng Hiên cho xe lăn bánh. Bàn tay chàng run run trên tay lái. Xe rời khỏi Đài Bắc hướng về vùng Nước Ngọt. Bội Thanh đắm chiêu suy nghĩ mà cũng có thể nàng đang ngắm cảnh ở ven đường. Nàng cũng chẳng buồn hỏi Mộng Hiên đưa đi đâu. Và lại nàng cũng chẳng dám hỏi đến điều ấy. Lúc bấy giờ mặc cảm tội lỗi với niềm vui vu vơ đang đập mạnh bên trong lồng ngực nàng. Gió bên ngoài đập vào cửa kính xe rì rào. Qua khỏi Nước Ngọt ven theo xa lộ chạy thẳng, gió biển càng lúc càng tạt mạnh lùa vào bên trong xe. Bội Thanh rút trong túi áo chiếc khăn quàng cột lên đầu để giữ cho tóc khỏi lòa xòa bật ra đằng sau ót. gió lạnh càng thổi mạnh. Sóng biển đánh vào vách đá làm tung lên những đám bọt trắng xóa.

Xe đỗ hẳn lại. Trước mặt Bội Thanh là một bờ tường đá sừng sững đứng cùng một cửa động hệt như miệng con cá mập to tướng nhìn ra biển cả. Có lẽ cánh cửa hang đó có từ lâu đời hàng bao nhiêu ngàn vạn năm về trước.

- Nơi này là đâu vậy anh?

- Thạch Môn – Vâng - Đây là Thạch Môn. Sở dĩ có cái tên này là do cái cửa động thiên nhiên mà ra.

Chàng đập đầu tòn thuốc nhìn Bội Thanh đề nghị:

- Chúng mình xuống xe dạo quanh quần chơi một tí nha!

Gió biển thổi làm tung vạt áo dưới bên ngoài dạt hẳn về sau. Bội Thanh hơi cúi mình xuống để tránh gió. Mộng Hiên bước lại

choàng ngang hông nàng sóng bước:

- Có thấy rét không?

- Không! Không rét đâu...

Cả hai kề vai nhau bước qua cửa động đứng lên những tảng đá chồng. gió vù vù thốc tới mang theo những hạt cát bắn vào da thịt. Xa xa, tận ngàn khơi liền với chân trời một cánh buồm nhẹ nhàng lướt đi trên đám sóng nhỏ li ti...

- Cô ít ra bên ngoài lắm à?

- Vâng! ít khi lắm.

- Tôi lại thích đi như thế này. Nhất lại là đi đến vùng biển. Tôi thích sóng biển Đông mà cũng mến cảnh nắng thôn Đoài. Vì vậy mà thỉnh thoảng tôi tìm về hướng mặt trời lặn. Nơi đó cảnh thật buồn mà thật thơ mộng. Người có tâm sự buồn thỉnh thoảng cũng vọng mắt nhìn cảnh núi non nhật nhòa dưới ánh nắng chiều hôm...

- Anh là người biết sống. Còn tôi, tôi chưa có cái khả năng như anh được.

- Rồi khắc có ngày cô phải biết.

Bội Thanh hơi rùng mình. Nàng có cảm giác như nỗi lo sợ đang len lỏi vào tim mình.

- Sao cô lại run lên thế? Bị rét ư?

- Không. Tôi không rét mà là... sợ.

Mộng Hiền khẽ đưa tay nâng cằm Bội Thanh lên:

- Em sợ? Sợ gì? Sợ sóng biển hay gió biển sẽ cuốn hút em đi chẳng?

Nhìn Mộng Hiên bằng đôi mắt mông lung, nàng cất lên giọng có vẻ van lơn:

- Tôi sợ... sợ anh.

- Sợ anh? - Mộng Hiên khẽ cắn lấy vành môi - Đừng! Đừng sợ em ơi! Em nân nghĩ rằng có một người đã vì em và vì em mà hiểu được thế nào là cuộc đời. Thế nào là sự sống. Người đó đâu có gì đáng sợ.

Đôi mắt Bội Thanh khẽ chớp. Hai giọt lệ long lanh trên đôi khóe mắt bắt đầu từ từ lăn xuống...

- Tôi biết! Nhưng đúng hơn là anh đừng nên đến cũng như đừng đưa tôi ra chốn này.

Mộng Hiên xiết lấy tay Bội Thanh nói như hờn dỗi:

-... Và cũng nên đừng biết em? Đừng đến dự buổi dạ hội nhà ông Vân? Và cũng đừng nhận ra em khi đứng trước rạp hát Tân Sinh để rồi đưa chúng ta đến một hoàn cảnh đầy éo le như thế này?

Nói đến đây đôi mắt Mộng Hiên như đảo một vòng trên khuôn mặt ửng hồng của Bội Thanh và chàng ngừng lại nơi vành môi mọng đỏ, nơi đó có vết răng hằn lên trên phần da thịt đáng yêu. Chàng cảm thấy như có một luồng điện cuốn hút cả tâm can mình.

QUYNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 8

- Tại làm sao như lúc nào em cũng thích cắn lên vành môi mình như vậy? Đây... anh không nói dối nơi vành môi dưới của môi có vết răng kia kìa...

Vừa dứt lời, Mộng Hiên bỗng cúi xuống áp môi mình lên đôi vành môi mọng đỏ ấy. Bội Thanh vùng vẫy. Nàng đẩy Mộng Hiên ra khỏi người mình thở hổn hển nói:

- Đừng! Đừng nên làm thế anh! Tôi sợ... sợ lắm...

- Sợ anh?

- Đúng vậy. Tôi sợ anh và cũng sợ chính bản thân tôi.

Rồi đưa tay ôm lấy lồng ngực mình để dẫn cơn xúc động:

- Hãy để cho tôi được ngủ yên giấc. Đừng lay động tôi phải tỉnh dậy. Hãy để cho nó yên nghỉ vĩnh viễn không bao giờ thức giấc. Tôi van anh. Trăm ngàn van xin anh... Nếu không để nó sẽ thức dậy. Lúc đó tôi sợ... tôi sợ có hối hận cũng không còn kịp nữa!

- Em muốn nói đến vấn đề tình cảm? Tình cảm của riêng tư em

và tình của anh?

- Vâng! Vâng! Chính thế...

- Nếu lòng em là ngọn hỏa diệm sơn chưa hoàn toàn tắt ngấm thì ngấm thì ắt có ngày nó sẽ nổ tung lên.

- Tôi không mong muốn vậy. Tôi e rằng nếu nó nổ bùng lên thì nham thạch của nó sẽ đốt cháy chúng mình.

Mộng Hiên đưa chân đá thốc những viên đá sỏi bên dưới:

- Em muốn nói đến những lời dị nghị?

- Vâng, Chính vì lẽ đó. Dù sao thì chúng mình cũng không thể đạp lên dư luận mà đi. Chúng ta đâu có thể sống xa rời dư luận được.

Mộng Hiên trầm ngâm suy tư Bội Thanh cũng có lý. Chàng không thể tự lừa dối mình và lừa dối Bội Thanh. Đánh lừa mình thì còn được nhưng đánh lừa Bội Thanh thì tàn nhẫn quá đi mất. Chàng nắm chặt lấy tay Bội Thanh lôi đi.

- Thôi chúng mình đi khỏi nơi này. Ở mãi đây bức mình quá.

Xe lao vun vút khiến đầu óc của Bội Thanh rối bời. Quay mặt nhìn Mộng Hiên nàng hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ hả anh?

Không quay đầu lại chàng nhấn ga tăng thêm vận tốc. Kim chỉ tám mươi cây số giờ. Mộng Hiên cảm thấy lòng mình như lửa đốt.

- Đi Kim Son!

Thế là chỉ trong vòng hai mươi phút, họ đã đến Kim Sơn ngừng ngay lại trước cầu lạc bộ của đoàn Thanh Niên Cứu Quốc. Để xe bên cạnh cầu họ thả bước dọc theo mé bãi. Bội Thanh đi có vẻ khó khăn vì nàng đi giày cao gót nên bị lún sâu vào dưới cát.

- Bỏ giày ra đi em.

Sau khi bỏ giày cất trên xe, nàng đi chân trần để lại những dấu vết thật đều đặn xinh xắn trên bãi cát mịn màng. Đã vào cuối thu nên gió thổi mạnh và sóng hơi gầm nặng tiếng hơn. Trên bãi thật vắng không có lấy một bóng người. Mộng Hiên im lặng sóng bước một bên mãi đến giây lâu mới cất tiếng hỏi:

- Tại làm sao mà em lại lấy hắn?

"Hắn"... Đây là ngôn từ lần đầu tiên Mộng Hiên dùng nó để nói đến người bạn đời của Bội Thanh. Chàng không muốn nhắc đến tên Bá Nam nơi này.

- Tôi cũng chẳng biết vì sao nữa? Lúc ấy tổ phụ vừa mới qua đời...

- Thế thì ngày xưa em sống với ông nội sao?

- Đúng như vậy. Lúc bây giờ tôi vừa tròn sáu tuổi. Cha vì yêu người đàn bà khác đã bỏ mẹ con tôi ra đi. Mãi đến năm tôi vừa lên chín thì mẹ lại đi lấy chồng. Thế là tôi chỉ còn lại một mình ông nội để nương tựa. Chúng tôi lại đi đến Đài Loan. Ở tại nơi này được năm năm thì nội mất.

Mộng Hiên như có vẻ xúc động:

- Em yếu đuối và tâm hồn ủy mị như vậy làm sao chịu nổi khi phải đứng trước bao cảnh tang thương dập dòn đưa đến?

Hai dòng lệ lăn tròn trên má, Bội Thanh tiếp tục kể:

- Khi nội vừa nhắm mắt lìa đời, tôi đã nghĩ rằng rồi đây mình cũng sẽ chết. Bá Nam đến lo lắng việc tống táng rồi sao đó tôi nhận lời thành hôn...

- Tại sao em nhận lời một cách thiếu chín chắn như vậy? Phải biết phân biệt giữa ân và tình chứ?

- ân và Tình? Lấy ai rồi cũng vậy thôi anh. Cầm bằng như mình đã chết.

- Gia đình em thiếu vắng hạnh phúc phải không?

- Không phải chỉ thiếu vắng hạnh phúc mà tình nghĩa vợ chồng tôi như đã bị ràng buộc trong một nắm mồ kiên cố. Tôi đã chôn chặt cuộc đời mình giữa lòng huyết lạnh từ lâu rồi!

- Thế tại sao em không chịu để người khác giải thoát cho?

- Giải thoát? Tôi chỉ sợ không thành công thì hậu quả khó mà lường trước được. Có thể nó càng thâm trọng hơn...

Quá xúc động trước hoàn cảnh đau thương của Bội Thanh, chàng ôm chầm lấy nàng vào lòng thì thầm bên tai:

- Mong rằng anh đủ can đảm giải thoát em. Bằng không anh sẽ nguyện được chết cùng em. Chúng ta sẽ đưa nhau vào một thế giới khác. Thế giới tràn đầy tình yêu và mộng đẹp.

Rồi không để cho người mình yêu mở miệng nói thêm lời nào,

chàng ghì chặt lấy Bội Thanh và đặt lên môi nàng một nụ hôn nóng bỏng. Thế là hai bờ môi quấn quít bên nhau. Nàng cảm thấy toàn thân mình như đê mê mà từ bao lâu nay chưa hề được hưởng thụ. Như có một luồng hơi nóng bỏng truyền vào từng thớ thịt, từng tế bào, chạy vào từng đường giây thần kinh dẫn thẳng về não bộ. Cả hai không muốn những giây phút đê mê ấy bị tan biến đi. Tay nàng xoắn xuýt lấy bờ vai chàng. Cho mãi đến khi Mộng Hiên ngẩng mặt lên xiết chặt đầu nàng vào giữa lồng ngực căng phồng của mình.

Vẫn để nguyên đầu nằm giữa lồng ngực căng phồng của Mộng Hiên tai nghe từng nhịp đập run rẩy của con tim chàng, Bội Thanh có cảm giác như mình đang lạc lõng tận một cõi xa xôi nào đó mà tình yêu đã được cô đọng tại nơi này.

- Anh có linh cảm rằng định mệnh an bài ngay từ buổi đầu vừa gặp gỡ. Chưa bao giờ anh được tận hưởng những giây phút đê mê như thế.

- Đâu phải chỉ mình tôi? Còn chị Ở nhà nữa!

Vừa nói Bội Thanh vừa nhìn Mộng Hiên như để chờ đợi câu trả lời. Tuy lời nói thật đơn giản nhưng chàng có cảm tưởng như tuồng vương vẫn một chút gì hờn ghen bóng gió...

- Tình yêu giữa anh và Mỹ Thuyên - vợ anh - là một thứ tình yêu trầm lặng.

- Chắc là anh chị anh phúc lắm!

- Trên phương diện nào mới được?

Bội Thanh như chợt hiểu:

- Có lẽ anh muốn tránh né câu hỏi này.

- Em biết được như vậy?

- Đúng! Em biết gia đình anh hiện nay hạnh phúc lắm. Chị nhà có đẹp không anh?

Dìu Bội Thanh vừa đi vừa nói:

- Sang bên kia đi. Hãy bỏ qua chuyện ấy...

Hai người cùng quàng lưng nhau sóng bước dẫm lên bãi cát mịn. Nàng cúi đầu nhìn xuống đếm từng vết chân của mình và Mộng Hiên vừa dẫm lên hằn xuống. Bất giác nỗi buồn man mác xâm nhập vào tâm hồn. Nàng liên tưởng đến những đợt nước thủy triều rồi sẽ dâng lên. Nó xóa mất những vết chân của hai người và sẽ cuốn hút đi ra tận giữa lòng đại dương thăm thẳm...

Bội Thanh đứng dừng hẳn lại ngửa mặt lên bầu trời lốm đốm điểm màu bạc phếu. Tim nàng quặn thắt lại. Thượng đế ơi! Ngài bắt công đến như thế ư? Tại sao có những người vừa mới sinh ra đã thấy toàn hạnh phúc mà cũng không phải rất ít người suốt cả cuộc đời họ phải trải qua lắm nỗi phong ba bi lụy!

- Đường như em không mấy vui lắm?

Bội Thanh hơi giật mình. Nàng không ngờ Mộng Hiên lại nhạy cảm như vậy. Đi thêm vài bước nữa, chọn lấy một tảng đá ngồi xuống nghỉ chân. Rồi bằng một giọng buồn buồn Bội Thanh nói:

- Đời tôi nhỏ đến giờ luôn luôn sống thật bình thản. Nó bình thản như mặt nước hồ thu không gợn sóng. giờ đây tôi thật vô cùng áy náy khi nghĩ đến điều mình đang... phạm tội.

- Em dùng ngôn từ gì mà kỳ lạ như vậy? Tình yêu trước kia em chưa có bây giờ em biết suy xét và tìm lại nó. Đâu có phải là lỗi lầm?

- Có nhiều điều mà thực tế không thể trốn tránh được. Chính đôi mắt anh đã biểu lộ điều ấy.

Không sai. Mộng Hiên biết rõ, còn rõ hơn cả Bội Thanh nữa.

Lần đầu tiên đến tìm nàng vì tình cảm chứ đâu phải là lý trí đã thúc đẩy chàng làm điều ấy? Nếu đúng ra, Mộng Hiên không có quyền phá vỡ đời sống trầm lặng của nàng, đời sống an phận của người vợ cho dù là bị thiếu vắng hạnh phúc. Mộng Hiên không có quyền làm cho nàng đau khổ. Rồi Mộng Hiên tự hỏi:

- Tại sao mình lại đi phá vỡ cuộc sống trầm lặng của Bội Thanh? Chàng cúi đầu xuống nhìn những bọt nước trắng xóa bám dưới chân hai người. Phải chăng hạnh phúc của chúng ta rồi cũng bèo bọt như thế này ư?

Một con ốc mượn hồn nhào mình ra khỏi vỏ. Mấy chiếc chân nhỏ thó trườn trên mặt cát ẩm. Bội Thanh mở tròn xoe đôi mắt cúi xuống nhặt lên. Tức thì con xinh vật bé nhỏ kia sợ hãi vội thụt ngay vào bên trong chiếc vỏ xoắn tròn mà bên ngoài của nó phủ đầy cả rêu xanh.

- Anh ơi! Hãy nhìn xem đây này! Đời tôi rồi cũng giống như con ốc mượn hồn này. Cho dù chiếc vỏ đó có chật chội xấu xí thế nào, nhưng tôi phải cần có nó để bảo vệ cho mình. Tôi cần. Cần lắm? Tôi cần nó cho sự an toàn. Làm sao tôi rời bỏ nó được?

- Em chẳng nhận thấy chiếc vỏ này quá mỏng manh hay sao? Nó chỉ cần một sự va chạm nhẹ thôi cũng đủ tan thành những mảnh vụn.

Bội Thanh ngẩng đầu lên:

- Nhưng dù sao có nó vẫn còn hơn không. Có phải thế không anh? Chắc anh cũng không nỡ nhẫn tâm bóp nát nó chứ?

Mộng Hiên ghen ngào. Vâng. Bội Thanh có lý. Cho dù cái vỏ ốc kia có xấu xí chật hẹp, mỏng manh đến đâu đi nữa ta cũng không có quyền bóp vỡ nó. Trừ phi Mộng Hiên chuẩn bị sẵn sàng một chiếc vỏ khác an toàn hơn. Nhìn đôi mắt u buồn của Bội Thanh chàng chợt hiểu bên trong ấy đã nói những gì rồi. Nàng oán trách bởi vì ta đánh thức con tim nàng trở dậy. Nàng đã van xin ta ngay từ lúc ban đầu. Thế mà tại sao ta lại nhẫn tâm đến như vậy? Bằng một giọng thành khẩn ôn tồn Mộng Hiên nói:

- Anh hiểu. Anh hiểu tất cả. Anh hứa với em là không bóp nát chiếc vỏ mỏng manh đó. Trừ phi...

Đến đây chàng không nói hết lời. Chàng không có quyền hứa với Bội Thanh bất cứ điều gì. Chàng không có quyền cho nàng một tia hy vọng hoặc nói lên những lời đảm bảo nào cả.

- Mộng Hiên! Mà không có quyền phá vỡ cái vỏ mỏng manh yếu đuối đó.

Bội Thanh khẽ đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên vai Mộng Hiên. Người thiếu phụ trẻ đẹp nhưng đầy đau thương đó mỉm cười nhìn chàng:

- Giữa hai chúng ta, có nghĩa là anh và em chưa có ai đề phòng việc đó rồi ra sẽ xảy đến như thế nào? Nói như vậy, chứ thật ra anh ơi! Tôi không hề trách anh đâu. Thú thật với anh trong cuộc đời tôi, tôi chưa bao giờ cảm thấy lòng mình dâng lên nhẹ nhõm. Ôi! Cái cảm giác đó tuyệt vời và tuyệt diệu làm sao! Tôi đã thầm mong muốn tìm một người bạn thông minh, mẫn cán, nhiệt thành và độ lượng như anh! Bây giờ thì tôi đã gặp được. Cho dù cuộc đời tôi có đau khổ, tôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Đời là thực tế. Có phải thế không anh? Ấy thế mà tôi lại sống với mộng mơ trong suốt mấy năm trường!

Rồi nàng tiếp:

- Tuy nhiên tôi không muốn lại để cho hai người khác đau khổ về mình.

Mộng Hiên im lặng nhìn Bội Thanh. Chàng thầm nghĩ đây không hẳn là một người con gái hoàn toàn yếu đuối. Ôi! Nàng tuyệt vời làm sao! Nàng có đủ can đảm chịu đựng và có cả lòng khoan dung đầy độ lượng. Ngay giờ phút này, Mộng Hiên cảm thấy mình mới thật sự yếu đuối khi đứng trước mặt Bội Thanh.

Cả hai cùng nắm tay nhau vọng mắt nhìn lên bầu trời bao la một màu vàng vọt. ánh nắng rơi rớt lại chiều nay tuy không đẹp bằng màu nắng của trời xuân nhưng nói lại như có cái gì quyến rũ. Bởi vì nó là của riêng của cả hai người. Ngày mai rồi sẽ ra sao? Họ không cần biết. Ôi! Cái ngày mai đó mịt mù, điệu vợ, nghĩ đến làm gì?

Họ đưa nhau đi vào bãi cỏ ven rừng tòng. Nơi đây tiếng gió hòa tấu lên một điệu nhạc trầm buồn. Họ lặng lẽ tìm một gốc cây ngồi xuống. Bàn chân nhỏ thó có cái gót đỏ tợn son Tàu ngâm nước biển đã trở màu hơi xanh tím. Mộng Hiên nhìn bàn chân xinh xắn ấy mà tội nghiệp. Nhất là khi Bội Thanh cởi chiếc áo gió của mình bọc lấy hai chân. Mộng Hiên thầm mơ ước phải chi mình là tấm áo kia để suốt đời sưởi cho nàng hơi ấm?

Gió chiều càng lộng. Họ tựa lưng vào nhau kể chuyện cho nhau chuyện mây, chuyện gió, chuyện sóng biển Đông và chuyện nắng thôn Đoài. Họ không còn thảo luận với nhau về chuyện tình cảm con người. Điều này không còn cần thiết với họ nữa.

ánh nắng chiều dần tắt. Họ đưa nhau về Đài Bắc tìm nơi ăn cơm tối. Hôm nay thì vào ăn tại một nhà hàng ăn nhỏ. Thời gian càng về khuya càng như bị cô đọng lại. Mộng Hiên cảm thấy một không khí đầy buồn thảm như lắng vảng đâu đây. Mới chỉ uống một hớp rượu nhỏ mà Mộng Hiên đã say rồi. Chàng lẩm bẩm:

- Mới gặp nhau lại phải chia tay!

Bội Thanh cắn nhẹ vào vành ly trái cây đang cầm ở tay:

-... nhưng đâu có cái gì mất mát? Chính ngay trong tiềm thức chúng ta cũng đã có cái gì giữ được cho mình?

Mộng Hiên im lặng Chàng uống cạn ly đoạn đứng dậy dìu Bội Thanh ra xe. Lúc bấy giờ chẳng ai nói với nhau thêm một lời nào. Cho mãi đến khi xe ngừng lại chàng níu áo Bội Thanh trước khi để nàng đi thẳng vào nhà:

- Em quên không cho anh biết tên họ!

- Khởi Bội Thanh! Lúc nội còn tại thế thường gọi là Bội Bội.

Thỉnh thoảng người ta còn gọi là Thanh Thanh nữa.

- Khởi Bội Thanh!

Mộng Hiên thâm trong miệng A! Thì ra đó là cánh hoa sen tím.

Hoa sen màu tím bênh bồng trong hơi sương...

Bóng Bội Thanh khuất dần trong màn đêm. Mộng Hiên vẫn ngồi trơ bất động Chàng chậm rãi lấy thuốc châm hút, từ từ nhả khói dõi mắt nhìn theo những cái vòng tròn nối đuôi nhau bay thẳng vào không gian vô tận. Qua màn khói mờ nhạt Mộng Hiên hình dung bóng dáng Bội Thanh đang chập chờn ẩn hiện với chiếc áo màu tím hoa sim...

Chàng lắng tai nghe tiếng hát đâu đó của chiếc máy thu thanh vọng lại những lời ca quen thuộc... mà chàng thường cho rằng nó chẳng khác nào lời thơ của Thôi Hộ, nhà thơ si tình nay đã đi vào thiên cổ.

Mộng Hiên khẽ thở dài nhún ga quay tay lái khẽ ngâm lên:

"Khử nhiên kim nhật khứ môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiến đông phong"

Bài thơ này của Thôi Hộ song lời ca mừng tượng kia của ai viết thế?

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 9

Thời gian qua thật nhanh. Hết ngày này qua ngày khác cứ tiếp nối mãi chẳng bao giờ dứt. Ở sở làm thì ba con số nhảy múa trước mắt. Rồi lại tiệc tùng nay nhà hàng Quốc Khánh, mai lại Thống Nhất, một đến Trung Ương... Chẳng lẽ cuộc sống chỉ bấy nhiêu rộn ràng đó hay sao?

Thế thì con gì là ý nghĩa? Còn gì gọi là nghệ thuật sống? Buổi chiều trở về kéo lê cái thân xác bên trong đó chứa đựng cả cái linh hồn mệt mỏi để rồi chẳng được cái gì. Nụ cười của đám con cái cũng không đủ ấm cho trái tim cô đơn... Đầu óc chàng mông lung suy nghĩ hình ảnh người yêu trong những ngày rong chơi trên bãi biển, ngồi hóng gió nơi rừng tùng, nhìn nhau ăn và nâng ly cùng uống nơi các tiệm ăn từ lớn đến nhỏ tại ngay thủ đô hải đảo này.

Vừa cho xe chạy vừa để trí óc mình nghĩ đến một người mà chàng cho rằng khó lòng mà quên đi được. Cái bóng dáng áo tím

ấy chàng luôn muốn giữ chặt nó trong lòng tay mình. Chàng sợ có một ngày nào đó sẽ bị biến đi như làn khói mờ tan và mất hút trong cái vô cùng của trời đất.

Xe trờ đến trước mặt nhà chưa đến 10 giờ. Còn quá sớm. Chẳng biết Mỹ Thuyên và hai đứa bé đã ngủ chưa? Hy vọng là ngủ rồi thì đỡ bị quấy khỏe biết là bao? Chàng cho xe chạy thẳng vào gara định bụng sẽ ngồi yên trong phòng làm việc. Vừa mở cửa thì có nhiều tiếng ồn ào vọng lại. Trong số tiếng ồn ào đó chàng nghe có giọng của một người đàn bà quen thuộc:

- Dù sao mày cũng phải lưu ý chứ! Đừng ỷ y mà thiệt thòi đấy, Mỹ Thuyên à!

Lại chị của Mỹ Thuyên. Bà chị lắm lời đó lúc nào cái miệng cũng choèn choẹt như cái loa kèn đám ma. Ngoài ra còn có cả tiếng của ba đứa con chị ấy nữa. Có thể bọn nhỏ này đang chiếm cứ mảnh giang san của các con chàng. Cái đám trẻ đó mất trọn vẹn sự dạy dỗ mà chàng biết vợ chồng bà chị vợ tên Nhã đó bao giờ chăm sóc chúng đâu.

Quả đúng như sự ước đoán của chàng, vừa bước chân vào đã gặp ngay vợ chồng ông anh rể quý hóa Đào Tư Hiền đang chễm chệ ngồi trên bộ salon đắt tiền của mình. Ba đứa bé tinh nghịch kia mà chàng biết rõ tên tuổi chúng từ thằng Thiên mười hai tuổi nghịch hết xảy đến cô bé tên Nhu mười tuổi chẳng "nhu" chút nào, rồi thằng Ly lên tám cũng chẳng vừa vạ gì hơn mấy anh

chị nó. Chúng mang tất cả các món đồ chơi của lũ con chàng bày đầy ngay trên thảm nơi phòng khách. Thằng Thiên lớn nhất tuy sắp bước vào ngưỡng cửa trung học mà vẫn chơi trò mang súng... giả diễn trò ăn cướp với thằng em trai nó. Con con bé tên Nhu vốn có chiếc miệng rộng như cái loa kèn Tây luôn cả chiếc đầu cũng hết như mẹ đang ngồi dưới thảm. Trên tay nó cầm con búp bê của con bé Phụng mà chàng đã cấp ca cấp cùm mua về cho con mình, bị nó lột sạch cả áo quần. Trong khi đó thì hai đứa con chàng, bé Phụng thì ngồi ngơ ngơ ngác ngác trong thật tội nghiệp, còn thằng bé Trúc thì bò ra thêm gạch nhặt mấy cái vỏ đạn của mấy đứa con bà chị vợ quý hóa kia vứt ra bừa bãi. Cả gian phòng bị xả lung tung ra như vậy, thế mà Mỹ Thuyên vẫn thản nhiên ngồi nghe bà chị quý hóa mình ăn nói bá xàm.

Bé Phụng khám phá ra sự hiện diện của chàng. Nó sà đến ôm lấy hôn một cái thật kêu nơi bờ má. Chàng hôn trả lại nó đoạn buông bé Phụng ra nhìn vợ chồng bà chị vợ hỏi:

- Anh chị đến lúc nào vậy? Ban nãy chị dặn Mỹ Thuyên giữ ai cho kỹ càng vậy?

Nhìn chồng cười với nụ cười ngây thơ:

- Chị bảo là anh thường về khuya như thế này thì chắc có ngày sinh chuyện không hay. Chị còn nói đi ăn nhậu mãi thì làm sao tránh sao tránh được chuyện này chuyện kia. Đúng vậy không anh?

Bà chị vợ then đến đỏ cả mặt. Bà đâu có ngờ cô em gái mình lại có thể nói huých toẹt ra như vậy. Với Mộng Hiên thì chuyện ấy chẳng có gì làm chàng khó chịu, song le điều làm chàng phân vân là tại sao một người đàn bà thích giảng giải cho kẻ khác lại phó mặc cho chồng mình cứ la cà nơi trà đình tửu điểm tối ngày như vậy? Chàng cười thầm. Quay lại vợ, Mộng Hiên vui vẻ nói:

- Sao cung khờ thế? Chị chỉ nói chơi thôi mà!

Bà chị như mở cờ trong bụng:

- Vâng tôi chỉ nói đùa thôi. Ấy thế mà nó cứ tin là thật. Rõ khở.

Mộng Hiên vừa ngồi xuống chiếc ghế cạnh vợ thì ông anh rể quý đã sà ngay đến mời thuốc rồi bật lửa để chàng mời. Hút xong một hơi dài khói thuốc cho căng phồng lồng ngực, đoạn Mộng Hiên bắt đầu hỏi:

- Lúc này anh chị làm ăn như thế nào?

- Ôi! Chú hỏi cũng đúng lúc đang cần sự chuyển hơi của chú đây. Số là mấy người bạn tôi định hùn nhau khai quật mỏ than ở vùng Thụy Phương Đài Loan mình đây, họ mời chúng tôi cùng làm ăn. Nơi này nhân công rẻ nên dễ có bề thu được lợi lộc nhiều. Hiện mọi việc đã xong xuôi chỉ còn thiếu chút ít tiền. Họ ngỏ ý muốn được chú bỏ vào phần vốn. Vậy chẳng hiểu chú tính thế nào?

Mộng Hiên nhìn Tư Hiền chậm rãi trả lời:

- Anh biết chứ? Làm ăn bây giờ khó khăn lắm. Như hăng của tôi

lúc nào cũng phải cần tiền để luân chuyển đâu có dư dả. Công ty tôi phải trả lương cho cả khoảng hai mươi người. Tuy về tiền bạc cũng có chút đỉnh song còn phải mua hàng hóa. Đâu có phải không đó mà hùn hạp kia nọ.

Tư Hiền lộ vẻ bất mãn:

- Thôi! Được rồi! Bắp chấp phải nói nhiều. Tôi nghĩ rằng chú đợi tôi phải quỳ xuống van nài khóc lóc năn nỉ nữa hay sao?

Mộng Hiền mỉm cười:

- Anh muốn tôi xuất ra bao nhiêu?

- Khoảng chừng hai trăm ngàn.

Mộng Hiền bắt giác phì cười:

- Không phải là tôi không chịu giúp đỡ anh, nhưng số tiền này lớn quá. Làm thế nào tôi có được ngần ấy?

Vợ Tư Hiền chen vào:

- Chú Mộng Hiền à! Chỉ cần chú khứng chịu là cái gì cũng được cả. Chúng tôi chỉ sợ bây giờ chú khác hơn lúc trước, ngày nay giàu có coi chúng tôi chẳng ra cái gì.

Mỹ Thuyên chặn lại trách cứ chị:

Mỹ Thuyên trách chị xong đoạn quay lại nói với chồng:

- Thôi mình à! Nếu mình không có thì cố gắng đi mượn tạm hộ cho anh chị ấy.

Vợ Tư Hiền nắm ngay cơ hội:

- Phải! Phải! Dì ba nó nói đúng. Biết đâu thời vận đã đến rồi

cũng nên. Nhờ trời phật phù hộ chúng tôi sẽ bỏ được bao nhiêu thời gian khốn khó. Chẳng lẽ nhà họ Đào này cứ mịt mãi sao?

Thôi thì chúng tôi dựa hơi chú một tí.

Mộng Hiên bực mình cắt ngang lời.

- Hãy để tôi nghĩ kỹ xem đã.

Rồi chàng quay sang phía Tư Hiền.

- Anh đem tất cả tài liệu về mỏ than vù nói đến văn phòng tôi vào ngày mai. Chúng ta cùng nghiên cứu xem thế nào?

Tư Hiền hơi khựng lại:

- Tài liệu gì chứ? Tôi chẳng hiểu chú muốn nói cái gì?

Mộng Hiên khó chịu ra mặt:

- Trời ơi! Còn tài liệu gì nữa? Tại liệu mỏ than đó. Nó nằm ở khu nào? Làng xã quận nào? Dung lượng bao nhiêu? Đã khai thác bao giờ chưa? Có bao nhiêu người hùn vốn. Tóm lại có đầy đủ chứng từ chẳng lẽ nghe nói là nhắm mắt mũi hùn đại à?

Tư Hiền miễn cưỡng đáp lại:

- Thôi tôi hiểu rồi. Chú chẳng tin tưởng nơi tôi. Chú sợ tôi lừa gạt chú...

Phụ họa với chồng bằng giọng chua ngoa trách cứ:

- Tôi biết! Chú ngày nay giàu sụ rồi đâu có còn nhớ ngày nào vợ chú chui rúc sống với chúng tôi? Chú đâu có nhớ tã lót của bé Phụng tụi này phải xé chần ra từng mảnh chăm vá lại để cho nó khỏi tung tóe ra cùng nhà cùng cửa? Bây giờ tụi này nghèo

tưởng cũng nên nhớ ơn nhớ nghĩa mà giúp nhau chứ?

Mộng Hiên cố dằn sự bức tức:

- Thôi! Thôi! Tôi không hùn hạp gì cả. Tiền tôi cần dùng trong công việc buôn bán làm ăn chẳng dư dả gì. Máy người cần tiêu dùng bao nhiêu cứ đến đây lấy mà xài...

Tư Hiền giận dữ.

- Không cần chú phải đuổi xua bọn này như vậy. Chúng tôi nào phải đến đây để xin đâu?

- Phải rồi! Vợ Tư Hiền chen vào - muốn nói phải biết người biết mình chứ!

Mỹ Thuyên nhìn chồng buồn bã nói:

- Hôm nay sao anh ăn nói kỳ thế? Anh giận ai chẳng mà lại làm vậy?

Làm sao chẳng giận được khi trước cảnh hỗn loạn diễn ra giữa phòng khách. Bọn nhỏ thi nhau khóc ồm tỏi mè nheo cả lên.

Thằng Trúc ôm mặt khóc thét lên vì cú đòn của thằng Ly khện phải. Con búp bê của bé Phụng bị bé Nhu bẻ gãy cả cánh tay. Bấy nhiêu cảnh huống ấy cộng chung với lời lẽ trách cứ của vợ chồng Tư Hiền. Tiếng trách móc của Mỹ Thuyên, lời lẽ chua ngoa đánh đá của vợ Tư Hiền cũng đủ điên đầu rồi. Không còn nhịn được nữa, Mộng Hiên đứng lên lớn tiếng:

- Thôi tôi mệt lắm rồi! Xin để cho tôi yên một chút có được không?

- Chú đuổi khách à?- Tư Hiền hất hàm hỏi - Thôi chúng mình đi về. Chú ấy không muốn mình đến nhà nữa thì từ đây đừng đến nữa vậy?

- Mộng Hiên bực mình song vẫn cố dẫn lại:

- Tôi nói với anh là tôi mệt. Tôi không thể ngồi lâu thêm được nữa. Còn bây giờ anh cần bao nhiêu cho biết tôi giúp cho.

Tư Hiền làm ra vẻ lưỡng lự mấy giây phút sau mới đáp:

- Ừ! Thì thôi chú viết cho tôi mượn tạm mười ngàn. Lúc nào có tôi sẽ hoàn lại chú.

Mộng Hiên ký chi phiếu trao cho vợ chồng Tư Hiền. Họ rút lui ngay sau đó để lại một đống rác gồm đủ loại đồ chơi và kể cả vỏ trái cây cùng tàn thuốc tung tóe một cách vô trật tự.

Tiền vợ chồng bà chị xong, Mỹ Thuyên quay vào nhà trách chồng:

- Mộng Hiên! Tiền bạc đã làm anh hoàn toàn thay đổi tính tình.

Tại sao anh lại nặng lời với anh chị em? Khi cha mẹ qua đời em đã ăn ở tại nhà anh chị ấy bao nhiêu năm trường. Bây giờ mình có tiền rồi chẳng lẽ quên ơn nghĩa anh chị ấy sao?

- Thôi! Thôi! Được rồi! Xin lỗi cô làm ơn đừng nói nữa. Hãy để cho tôi tìm sự yên tĩnh. Tôi van xin cô thương xót hộ cho tôi, có được hay không? Tôi đã bỏ hết mười ngàn để mua lấy sự yên lặng tưởng cô cũng nên cho tôi được có sự bình an trong chốc lát.

Mộng Hiên bước ra khỏi phòng khách để khỏi phải nghe thêm những tiếng ầm ĩ của vợ. Chàng vào phòng làm việc đóng ập cửa lại ôm đầu ngồi xuống ghế.

Bỗng cánh cửa phòng hé mở, có tiếng chân rụt rè bước vào. Một bàn tay nhỏ nhắn đặt nhẹ lên tay chàng. Mộng Hiên khẽ quay đầu lại. Mắt chàng chạm phải đôi mắt ngơ ngác của con gái mình.

- Ba! Ba ơi! Ba đừng giận nữa nha!

Mộng Hiên ôm chặt con vào lòng nói khẽ:

- Đâu! Ba có giận gì đâu? Chỉ vì ba mệt quá. Thôi! Con đi ngủ đi ngày mai con phải dậy sớm đi học nữa.

- Nhưng mà... bà chưa có hôn con.

Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên đôi bờ má phúng phính của con bé.

Đợi con đáp lại chàng buông xuống. Con bé nhoẻn miệng cười thỏa mãn đưa cao tay vẫy đoạn chạy nhanh về phòng.

Đêm đã về khuya. Tứ bề hoàn toàn im lặng. Mộng Hiên ngả người trên thành ghế. Chàng nhắm nghiền mắt lại miên man suy nghĩ. Chàng không thể kìm hãm được nỗi khát vọng đang dâng tràn trong tâm can mình. Bỗng Mộng Hiên cảm thấy thèm thường viết. Chàng lấy bút ra hí hoáy viết rồi lại vứt bỏ đi.

Chàng chẳng biết phải viết gì bây giờ? Tuy vậy trên mảnh giấy đặt trên bàn tràn đầy cả những dòng chữ, những gạch chéo, những nét bút tẩy xóa không ra hồn. Bực mình Mộng Hiên cầm

lên xé nát rồi nhủ thầm:

- Có lẽ ta đã điên mất rồi...

Liên tiếp mấy hôm nay Mộng Hiên như kẻ mất hồn. Chàng thường cúi kính với bạn bè, với cả khách hàng hoặc rầy la các nhân viên dưới quyền mình mà xưa nay chưa hề có như vậy.

Khác với những ngày trước đây, chiều hôm ấy Mộng Hiên lái xe thẳng ra bãi Kim Sơn nhìn từng cuộn sóng tiếp nối nhau tràn vào bờ. Chàng có cảm tưởng những cuộn sóng ấy sẽ lần lượt cuốn trôi đi những hạt cát sâu muộn ra tận ngoài lòng khơi biển cả...

Mộng Hiên ngạc nhiên sức nghĩ đến đôi bàn chân nhỏ nhắn trong thật dễ thương của Bội Thanh đang đùa nghịch với những lượn sóng nhỏ quăn quít với làn da trắng mịn nơi bắp chân nàng. Chàng nghe rõ tiếng nói nhẹ nhàng êm ái bên bờ tai về loài ốc mượn hồn, về những ngày tháng dài đã mất mà lòng dâng lên bao nỗi niềm buồn vui lẫn lộn.

Mộng Hiên lang thang trên bãi biển cho mãi đến lúc mặt trời chìm sâu trong đáy nước lại những lọn mây xám ngắt buồn thiu. Chàng lần mò đến cạnh một ngư phủ đang thả cần câu cá. Sợi nhợ như chìm sâu trong nước, lão ngồi bất động tựa một thiền sư đang xuất thần nhập định.

- Cụ câu đã lâu chưa?

- Từ sáng đến giờ.

- Được con nào chưa hả cụ?

- Chưa?
- Thế tại làm sao cụ vẫn ngồi đây câu?
- Theo tôi nghĩ thế nào lại chẳng được một con?
- Nhưng liệu có hy vọng không?

Lão nhìn Mộng Hiên rồi từ từ quay đầu lại vọng mắt ra ngoài khơi biển cả:

- Làm sao mà biết được. Nhưng nếu cứ chịu khó ngồi câu mãi thế này thì làm sao lại chẳng có?

Mộng Hiên bừng tỉnh ngộ. Chàng đứng sững sờ như một kẻ mất hồn. Thì ra ông cụ ngư phủ này có lý. Con người sống trên cõi đời cần phải hy vọng. Chỉ có hy vọng mới tìm được cái lý thú của cuộc đời. Thế mà ta đã tàn nhẫn buông tha Bội Thanh - người thiếu phụ đầy nỗi sầu thương bi lụy. Biết đâu nàng đang đặt tất cả niềm hy vọng vào ta rằng có một ngày nào đó mình sẽ mang nàng ra khỏi vũng lầy sâu thẳm - Phải! Biết đâu! ôi! Thế mà ta nỡ vứt cần câu xuống lòng biển cả. Chẳng lẽ ta lại chịu khoanh tay bất lực trước cuộc đời hay sao? Chàng cảm thấy không thể thiếu vắng Bội Thanh mà sự gần gũi nàng như một nhu cầu cần thiết. Ta cần phải giải thoát cho nàng. Thế là Mộng Hiên quyết định.

- Cám ơn ông cụ! Cám ơn nhiều...

Chàng chạy nhanh ra xe lái thẳng về Đài Bắc. Kim đồng hồ tốc độ chỉ trên hàng trăm cây số giờ. Vừa vào đầu thành phố, chàng

cho xe ngưng ngay tại trạm điện thoại đầu tiên quay giây nói.

Bên kia tiếng Bội Thanh vọng lại:

- Vâng! Chúng tôi nghe.

Mộng Hiên hồn hển vừa thở vừa nói:

- Bội Thanh! Bội Thanh! Anh muốn gặp em!

Bên kia đầu giây yên lặng. Mộng Hiên bàng hoàng. Tim chàng đập mạnh. Chẳng lẽ nàng từ chối gặp ta chẳng? Nàng trốn lánh tả Thật quả ta mơ ước hảo huyền. Một người thiếu phụ đoan trang và hiền lành như Bội Thanh thì làm sao có thể nhận lời mời mọc của ta được? Nhưng... Chàng bỗng cảm thấy đầu giây bên kia có tiếng khóc tức tưởi vang vọng lại. Ôi! Tiếng khóc càng lúc càng như tắc nghẹn khiến lòng chàng se thắt lại.

- Bội Thanh! Bội Thanh! Em làm sao thế? Tại sao em khóc? Phải chăng vì anh đã lỡ gọi em? Hãy tha thứ cho anh! Em nói đi.

- Tôi tưởng... rằng không còn bao giờ được nghe tiếng anh nữa.

- Anh sẽ đón em ngay được không?

- Vâng! Em chờ anh đã từ lâu rồi...

Chàng lái xe lao vun vút chạy bất kể mọi chướng ngại. Trước mặt chàng giờ này chỉ có hình ảnh Bội Thanh còn ngoài ra chẳng có gì nữa. Chàng đã vượt luôn hai ngọn đèn đỏ. Niềm vui càng lúc càng dâng tràn như muôn làm nổ tung cả lồng ngực. Bội Thanh ơi! Giờ phút này chỉ có em, duy chỉ có em thôi. Tốc độ vẫn hơn trăm cây số giờ và sắp đến con đường dẫn thẳng vào

ngõ nhà Bội Thanh. Lòng Mộng Hiên rộn rã. Chàng có cảm giác là mình đang được ôm chầm Bội Thanh vào lòng. Bỗng Mộng Hiên đạp thắng gấp vì chàng nhác thấy một chiếc xe khác đang rẽ vào cổng nhà nàng.

Chiếc xe vừa vào ngõ này với chàng như đã được nhiều lần bắt gặp. Đó là chiếc xe Hoa Kỳ màu rượu chát. Người đàn ông lái nó không ai ngoài Bá Nam - kẻ đã gán cho chàng danh hiệu "teng mùi đồng". Thế là Mộng Hiên đành đỗ xe lại ngoài đường. Tất cả sự nôn nóng chẳng khác nào như cục than đang rực cháy bị gàu nước lũ dội vào. Chàng ghì chặt lấy tay lái như tưởng muốn bóp nát ra từng mảnh vụn. Ôi! Thực tế quả vô cùng nghiệt ngã. Ta phải làm thế nào vậy giờ?

Đốt thuốc lên một hơi dài rồi từ từ thả ra từng vòng tròn dỗi mắt nhìn theo. Hết điệu này sang điệu khác. Ngồi cả tiếng rồi mà Bá Nam vẫn chưa trở ra lại.

Mộng Hiên thở dài tuyệt vọng. Chẳng những vậy chàng còn cảm thấy xen lẫn cả sự đau khổ nữa. Bội Thanh đang mong đợi được cùng mình gặp gỡ. Chàng biết vậy song chẳng có cách nào giải thoát được nàng. Chẳng lẽ cứ ngang nhiên bước vào nhà xin hắt ta... cho phép dắt vợ hắt đi chơi sao?

Chàng mời thêm thuốc hút. Lại những vòng tròn chập chờn bay ra từ đôi vành môi. Đêm càng về khuya. Từ sáng đến giờ chưa có lấy một hạt cơm trong bụng tuy vậy chàng cũng vẫn không

thấy đôi.

Đường bắt đầu hơi vắng. Mười một giờ khuya rồi. Không còn hy vọng gì nữa. Mộng Hiên đang mở máy xe rời khỏi nơi này, cảm thấy một nỗi buồn tê tái tràn ngập cả tâm can mình. Chàng cũng không về hẳn nhà mà lại cho xe chạy băng qua trên những nẻo đường vắng vẻ, chẳng biết rồi mình sẽ đi đâu bây giờ?

Ghé vào một phòng điện thoại. Chàng định ninh nghĩ đầu giây bên kia sẽ là Bội Thanh và định bụng sẽ cho nàng biết lý do nào mình không đến được. Bỗng có tiếng của người đàn ông từ ống nói vọng ra:

- Ai đó? ông tìm ai?

Tiếng của Bá Nam! Mộng Hiên dang tay lên tỏ vẻ thất vọng.

Chàng không đáp lại, lẳng lặng đặt ống nghe vào chỗ cũ. Đứng yên trong phòng điện thoại tựa lưng vào tường đôi mắt mơ màng nhìn vào khoảng không vắng lặng, trên cao chợt một ánh sao sa lóe lên rồi vụt tắt...

QUYNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 10

Bội Thanh cũng chẳng hiểu vì sao mình lại khóc? Mình quá vui mừng hay vì xót xa cho thân phận khi nghe bên kia đầu giây giọng nói của Mộng Hiên vọng lại? Nàng thần thờ nhìn ra khung cửa sổ mà lòng se thắt lại. Lệ nàng như nước nguồn khơi dòng tuôn chảy. Nàng muốn kèm hãm lại cũng không được. Nó vẫn tiếp tục trào ra ướt đầm cả bờ má.

Kể từ ngày cùng chàng chia tay rồi như mất biệt không còn nghe thấy chàng gọi lại. Và cũng kể từ đó nàng ngẩn ngơ như thương như nhớ, như lòng quặn lên đòi đoạ, như ngổn ngang trăm mối tơ vò... Ngày nào như ngày nấy Bội Thanh như kẻ không hồn hết đi lui đi tới lại vọng mắt ra ngoài trời thả hồn mình bay bổng tận đâu đâu... Những tưởng rồi đây cuộc đời sẽ khô héo để rồi vĩnh viễn nằm xuống giữa lòng huyết lạnh! Nhưng... Mộng Hiên lại đến. Chàng đến với nàng bằng giọng ấm cúng:

- Bội Thanh! Anh muốn gặp em...

- Muốn gặp em?

ôi! Câu nói như một lời mời gọi. Hồn nàng như bay bổng tận chốn mây xanh, ngút ngàn với gió, hòa lẫn với mây. Ôi! Chàng! Chàng đã đến với ta Chàng đến trong khi ta đang nghĩ đến chàng. Ta sẽ đáp lại lời mời gọi của chàng dù có phải tan xương nát thịt. Chứ sao! Ta không thể chối từ dù có bị đẩy xuống tận mười tám tầng địa ngục.

Trong lúc Bội Thanh đang khóc thì bà Ngô từ trong nhà bước ra sững sờ nhìn nàng, bằng giọng run run bà khẽ nói:

- Tiểu thư ơi! Vì sao mà mấy hôm nay tiểu thư buồn vậy? Phải chăng vì cậu chẳng về?

- Không! Không phải vậy, vú ạ! Bây giờ tôi muốn đi phố.

- Đi phố? - Bà Ngô hỏi lại - Cậu về không thấy thì sao?

Lau khô những giọt nước mắt trên mặt mình, Bội Thanh đáp lại:

- Đâu có phải vậy? Vú lầm rồi. Về nhìn thấy mặt tôi ông ấy đã cảm thấy khó chịu rồi.

Nàng nói xong bỏ vào phòng đứng trước tủ chọn mấy chiếc áo ngắn màu tím hoa sim mặc cùng chiếc "khoảnh" hẹp khố. Mặc xong đứng ngắm mình trong kính. Nàng nhận thấy mình tiêu tụy hẳn lại. Thoa nhẹ lớp son cho làn môi đỡ phàn nhợt nhạt rồi phớt thêm một lượt phấn mỏng. Cũng vừa lúc đó có tiếng còi xe ngoài cổng. Bội Thanh bỗng cảm thấy mặt mày choáng váng. Tiếng còi kia không phải của Mộng Hiên mà là của Bá Nam. Bá Nam đã

trở về. Tại sao lại nhầm đúng giờ này?

Nàng nghe thấy tiếng gót giày nện chát chúa trong vườn hoa tiến vào phòng khách. Nàng nghe cả tiếng hét của một giọng nói hách dịch dội cả vào tai mình:

- Vú Ngô! Bà chủ đâu rồi?

- Dạ thưa ông chủ, bà chủ trong phòng ngủ ạ!

- Đã ngủ chưa? Hả?

- Dạ chưa bà chủ còn thức ạ!

Gieo mình một cách nặng nề xuống ghế:

- Rót ly nước! Báo đâu? Nhà cửa gì mà lạnh như cả một khối băng thế này? Về đến nhà cũng chẳng nghe thấy ai hỏi đến một lời nào. Chắc tiểu thư của bà không muốn tôi vác mặt về đây nữa phải không?

Nói đến đây Bá Nam quay mặt vào bên trong gọi lớn:

- Bội Thanh! Bội Thanh à!

Vừa ra đến cửa đã nghe thấy mùi rượu xông lên nồng nặc khiến Bội Thanh như bị dội lại trần trời nhìn chồng!

Bá Nam dăm dăm nhìn vợ đôi mắt chàng như bốc lửa?

- Lại đây! Lại đây! Tôi bảo.

Bội Thanh vẫn đứng bất động không một tiếng trả lời.

- Cô có nghe tôi bảo gì cô không? Nào tôi có ăn thịt ăn cá gì cô đâu mà sợ hãi vậy.

Nàng như cái máy chậm rãi bước đến bên chồng và vẫn giữ thái

độ im lặng gần như vừa khinh bỉ vừa bất cần.

- Tôi hỏi cô há! Tại sao mỗi lần nhìn thấy tôi thì y như cô có ý lẩn trốn? Tôi có bao giờ bạc đãi cô không? Tôi nghĩ rằng chưa bao giờ có như vậy. Tôi không bao giờ được nhìn thấy cô cười dù chỉ là một nụ cười nửa miệng. Chẳng lẽ tôi cưới cô về đây để suốt cuộc đời được mang đi triển lãm cái bản mặt sầu thảm đó hay sao?

- Vâng! Anh nói đúng.

- Tôi nói đúng.

- Quả vậy! anh đã giết cả cuộc đời tôi rồi.

Bá Nam hừ giọng trong mũi nói lớn:

- Phải! Tôi biết rõ là chẳng bao giờ cô thích tôi. Ôi! Cô chỉ là một loài động vật có dòng máu lạnh.

Bội Thanh cắn nhẹ vào vành môi mình và vẫn yên lặng đứng ở một chỗ. Sự yên lặng làm cho Bá Nam càng thêm bức tức...

- Thế nào? Cô câm rồi à?

Vẻ mặt lạnh lùng nhưng vẫn giữ được thái độ từ tốn:

- Anh muốn tôi nói? tôi chẳng có gì phải nói cả!

Bá Nam giận uất lên đến đỏ cả mặt mày:

- Cô nói gì? Tôi cấm cô không được nói với tôi như vậy nữa.

Liệu cô có muốn tôi dùng băng keo bịt mồm cô lại không? Hừ!

Liệu mà giữ hồn!

Đôi mắt Bội Thanh rớm lệ nhìn thẳng vào mặt chồng.

- Anh uống rượu vào cho say sưa để rồi về nhà hạch sách nguyên rủa vợ à? Việc anh làm tôi có bao giờ xen vào không?

Hai dòng lệ từ từ lăn trên má. Hình ảnh Mộng Hiên lơ mờ hiện lên trước mặt. Anh ấy đang đợi ngoài cửa. Làm sao anh ấy có quyền vào? Người ta sẽ mãi mãi đứng đó để đợi mình. Còn mình thì vẫn đứng đây với sợi dây hôn nhân ràng buộc!

- Bá Nam! Tôi chưa có bao giờ xen vào chuyện riêng tư anh. Tôi cũng chưa hề trách móc than phiền anh về câu chuyện Ly Ly, Tiểu Linh hay Đại Đại gì đó... Tôi chưa hề thắc mắc về những vết son trên má, trên áo những đêm thật khuya khoắt anh mang về! tôi chỉ xin anh được đánh đổi lấy sự bình yên. Thế thôi!

- Hả - Bá Nam tròn xoe mắt tỏ vẻ ngạc nhiên - Cô đã theo dõi mọi hành động tôi à? Cô làm rồi! Tôi không bao giờ lén lút như tên trộm đâu? Đúng! Tôi có đi đến với họ bởi dù sao thể xác và tâm hồn họ vẫn sưởi ấm cho tôi hơn là tìm nơi cô chỉ là một khối băng giá cả ngàn năm ở vùng Bắc Cực. Cô hiểu tôi nói gì chứ?

Bội Thanh run run đáp lại, không thành tiếng:

- Có ai ép buộc anh gần tôi đâu?

Bá Nam tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, chàng không tin điều mình vừa nghe có thể là sự thật được:

- Hả? Cô nói làm sao? Cô muốn mình ly dị nhau?

- Đó là điều anh muốn, tôi nghĩ vậy. Anh muốn bức bách tôi nói

ra điều ấy.

Bá Nam chưa hề nghĩ đến việc ly dị bao giờ. Nhưng bây giờ trước câu nhắc nhở trên đã làm chàng sức nhớ đến. Vâng. Quả đúng. Ở với một người vợ luôn luôn lạnh lùng sâu thẳm như thế này thì đâu có ích lợi gì? Bội Thanh đối với mình thật vô tích sự. Nàng chẳng giúp đỡ cho mình để tiến thân trên đường sự nghiệp mà cũng chẳng cho ta lấy một mụn con thì cố giữ lấy làm gì? Tại sao mình không sớm nghĩ đến điều này trước khi nàng nhắc nhở. Có điều làm cho Bá Nam suy nghĩ là có vì sao nàng chấp thuận một cách dễ dàng như vậy?

- Ồ! Ồ! Đề nghị của cô hay lắm đấy. Hãy cho tôi suy nghĩ kỹ thử xem. Cô cần bao nhiêu tiền?

- Tiền?

Chỉ lập lại một tiếng này, Bội Thanh ngán cả người ra. à! Thì ra bây giờ nàng mới biết được về con người của Bá Nam. Lại những giọt lệ thi nhau lăn tròn trên đôi má. Đã năm năm chung sống bên nhau thế mà Bá Nam vẫn chẳng hiểu biết chút nào về nàng. Chẳng những vậy Bá Nam còn hạ nhục mình một cách quá đáng nữa. Chàng đã xem thường tạ Chàng đã lầm tưởng ta lấy chàng vì tiền tài địa vị. Lầm rồi. Ta phải nói cho chàng biết.

Nghĩ đến đây Bội Thanh từ từ ngẩng mặt lên nói thẳng ý mình:

- Không! Một trăm lần không. Anh lầm rồi. Tôi không cần tiền.

Bá Nam lại hiểu lầm ý của vợ, chàng mỉm cười ngạo mạn:

- A! Tôi biết! Tôi biết. Tôi thừa biết đâu có dễ gì cô buông tha tôi được... Để tôi tính lại xem thử. Nhưng mà vấn đề ly dị là do cô đề nghị trước đây nhá. Tôi xin cô đừng mong đợi quá nhiều về tiền bạc. Cô còn son trẻ. Cô còn có thể đi lấy một người khác được. Còn trẻ, thì khó lòng mà đôi có phải không?

Bị chạm đến tự ái một cách nặng nề, Bội Thanh muốn hét to lên vào mặt chồng nhưng cổ nàng bị tắc nghẹn. Nàng không ngờ Bá Nam nói lên được lời nói tàn nhẫn đó. Lòng nàng như bị trăm ngàn mũi kim châm,. Nàng bật òa lên khóc, vội vã bỏ chạy vào phòng úp mặt lên gối nức nở. Chỉ có nơi đây nỗi u sầu mới được tuôn trào mà không bị cản ngăn lại.

Bá Nam nhìn theo nhen nhúm một chút thương hại. Chàng cho rằng những giọt nước mắt của Bội Thanh là do sự nuối tiếc cuộc sống nhưng lựa chọn son với chàng. Nhưng... lòng thương hại không thể đánh đổi được với hai tiếng ly hôn. Chàng không bao giờ quên được. Bá Nam nghĩ rằng chỉ cần cho nàng ít tiền - một ít tiền thôi nàng cũng đủ mừng rồi. Tiền còn lại mình còn phải dùng vào việc khác chứ? Dù sao nàng cũng được phần thưởng là đưa ra cho mình một ý kiến hay họ Ở với một người vợ bao giờ cũng ưu tư sầu muộn và lúc nào cũng thấy toàn nước mắt thì chẳng khác nào chui vào lòng địa ngục. Chàng lại nghĩ đến việc cưới hỏi một cô gái khác. Chàng nghĩ đến Ly Ly, Tiểu Linh, Đại Đại... nhưng lại lập tức bỏ ngay. Không. Ta không thể cưới

những người như thế được. Ai lại đi cưới các nàng vũ nữ về làm vợ bao giờ. A! Được rồi! Được rồi?! Nghe chừng như cô con gái út của ông Trình Bộ Vân sắp về nước lại đang kén chồng. Lấy được cô gái này chắc chắn sẽ được Trình Bộ Vân hết lòng giúp mình trên bước đường hoạn lộ Một niềm vui dạt dào dâng lên. Bá Nam châm thuốc hút dãi mắt nhìn theo luồng khói xoắn xuýt vào nhau và xây cho mình "giấc mộng hoàng lương" ôi! Giấc mộng tuyệt vời trên nấc thang danh vọng...

QUYỀNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 11

Nằm trên giường nhìn lên trần nhà Bội Thanh cảm thấy lòng mình hoàn toàn vắng lạnh. Đêm nay ta không thể ra ngoài, chắc chắn "người ấy" sẽ phải vì ta mà dầm sương đứng đợi ven đường. Nhưng biết phải làm sao bây giờ, khi bên cạnh ta đang còn có sự hiện diện của Bá Nam? Với tình nghĩa vợ chồng "đồng sàng dị mộng" suốt năm năm trường, thế mà vẫn sống được cạnh bên nhau. Nàng cũng không hiểu vì tại sao nữa? ôi! năm năm với bao nhiêu đắng cay tủi nhục! Nàng phải cam lòng chịu đựng sống với người mà thể xác luôn luôn cận kề nhưng tâm hồn thì diêu vợi mãi đâu đâu...

Nàng giật mình tỉnh giấc, mặt trời đã lên quá chạng con sào. Nhìn lại bên cạnh thì Bá Nam đã đi từ lúc nào chỉ còn một mảnh giấy nhỏ đặt bên chiếc gối đã bị xô lệch để lại cho nàng:

"Bội Thanh,

Anh chấp thuận theo lời đề nghị của em là sẽ nhờ luật sư nghiên

cứu kỹ cách thức ly dị sao cho quyền lợi em khỏi bị thiệt thòi.

Nếu cần tôi nay về ta sẽ bàn thêm.

Bá Nam."

Lòng Bội Thanh quặn thắt. Nàng xé nát mảnh giấy nhỏ liệng vào sọt rác. Một cuộc chung sống giữa nàng với Bá Nam kết thúc một cách thật dễ dàng. Mỗi người rồi đây sẽ đi một nẻo đường riêng biệt. Có thật rồi sẽ như thế chẳng? Bội Thanh không thể tin đây là sự thật. Lòng nàng rối tơ vò ngồi sững sờ trước bàn trang điểm. Uể oải cầm lược chải lại mái tóc rối, nhìn bóng mình trong gương nước mắt lưng tròng.

- Nội ơi! Nếu nội còn sống thì điều này có xảy ra được không?

Nội ơi! Con muốn được nằm trong vòng tay nội để cho năm năm sầu muộn tan biến đi trong hơi ấm của người. Phải chăng ta làm lỗi! Nếu trước cảnh huống này có nội ở đây để cho con dò hỏi nói xem bởi lỗi lầm nơi con hay vì tại ông cao xanh kia ghen ghét?

Trong lúc miên man suy nghĩ thì bà Ngô từ ngoài đi vào:

- Tiểu thư! Tiểu thư có khách...

- Khách?

Tim Bội Thanh đập liên hồi. Phải chăng người khách quý ấy là Mộng Hiền? Chàng đã đến với ta đúng lúc. Ta đang nghĩ đến người đây. Người đã vượt mọi trở ngại, mọi chông gai để đến với ta chẳng? Bằng giọng nói thiếu tự nhiên Bội Thanh hỏi:

- Ai đó? Đàn ông hay đàn bà?
- Thưa, đàn ông lại có mang cả quà đến nữa?
- Mời ông ta vào phòng khách.

Bội Thanh vội thay áo ngủ, với chiếc áo màu tím mặc vội chạy ngay ra. Nàng đứng khựng lại khi nhìn thấy người khách quý đó là Trình Bộ Vân chứ không phải Mộng Hiên như nàng mong đợi. Vừa nhìn thấy Bội Thanh, ông ta đã vội đứng lên nghiêng mình lễ phép:

- Dạ, chào bà.
- Dạ, chào ông.

Tuy miệng nói song nàng vẫn chưa lấy lại được sự bình tĩnh:

- Xin mời ông ngồi.

Nhắc thấy vẻ yếu đuối và trên gương mặt dương như vẫn nói u buồn, ông Trình Bộ Vân cảm thấy "tội nghiệp" cho người thiếu phụ hiền hậu này. Ông có linh cảm nàng sống với Bá Nam chẳng có gì là hạnh phúc.

- Ông Bá Nam có nhà không, thưa bà?

Bội Thanh ngồi vào chiếc ghế bên cạnh nhỏ nhẹ đáp:

- Thưa không. Trời vừa mờ tinh sương thì anh ấy đã đi rồi.

ông Trình Bộ Vân chợt nhìn thấy một tập sách bên cạnh chiếc ghế nơi mình ngồi cầm lên lướt mắt đọc. A! Thì ra đó là tập "Những Ngày Đã Mất" mà tác giả nó chẳng ai xa lạ đối với ông. Với nội dung tập sách này ông không tin rằng Bá Nam lại thích

đọc.

- Tập "Những Ngày Đã Mất" hay lắm! Bà cũng thích đọc à?

Bị hỏi bất thành linh của một tập sách liên quan đến tác giả mà nàng quen biết, bất giác Bội Thanh đỏ mặt e ấp đáp:

- Vâng, Tôi... mới đọc đâu vài trang.

- Bà biết ai là tác giả chẳng?

- Dạ thưa có. Tôi có gặp ông ấy tại nhà ông hôm dạ hội.

Trình Bộ Vân có vẻ ngạc nhiên. Ông không rõ tại sao Bội Thanh lại biết được tác giả bút hiệu lẫn tên thật của tác giả? Thật vậy.

Chính ngay những người bạn rất thân với Mộng Hiên cũng không ai biết ngoại trừ chỉ có ông. Ông cảm thấy có cái gì đó?

Song Trình Bộ Vân đã lấy lại tư thế của mình là đến đây để làm một chuyện khác còn câu chuyện kia có liên quan gì với mình?

- Thưa, tôi có chuyện cần nói với ông Bá Nam. Rất tiếc hôm nay đến lại chẳng có ông ấy ở nhà. Vậy nhờ bà chuyển hộ lại.

- Vâng!

- Nguyên ngày qua ông ta có viếng nhà tôi cho mấy món quà đặc biệt này. Ông Bá Nam ngờ ý muốn nhờ tôi nói hộ với cấp trên của ông ấy về việc giúp cho ông tiến thân trên đường hoạn lộ. Cá nhân tôi thì về hưu lâu lắm rồi. Hơn nữa việc thù tạc với mấy ông thuộc cấp kia tôi cũng chẳng mấy là thân thiết. E rằng lời nói của tôi sẽ bất thành. Vì vậy mà tôi không dám nhận. Vậy xin gửi lại bà về thưa lại với ông nhà. Tuy nhiên về sự giúp đỡ tôi xin cố

gắng hết mình.

Bội Thanh phóng mắt nhìn món quà đang đặt trên bàn cạnh đó, rõ ràng là chiếc giò heo quay vàng ửng, một món đồ nữ trang được điêu khắc tỉ mỉ, Chắc chắn là để tặng cho Trình phu nhân. Nàng hiểu rõ đây là mấy món quà dùng để hối lộ. Đó là thói quen của chồng mình mỗi khi muôn tiến thân trên con đường hoạn lộ. Mặt nàng nóng bừng lên. Nàng cảm thấy xấu hổ cho chồng. Ôi! Tại làm sao Bá Nam lúc nào cũng cho tiền bạc là "vạn năng" và có thể mua được tất cả cái gì mình muốn?

- Dạ! Thưa Trình tiên sinh! Tiên sinh cứ để lại khi nào anh ấy về tôi sẽ nói lại.

Vẻ ngượng ngùng của Bội Thanh khiến cho ông Trình Bộ Vân ái ngại.

- Tôi rất ân hận mong bà thứ cho.

Bội Thanh vội cắt ngang lời:

- Đúng ra câu Trình tiên sinh vừa nói là của Bá Nam mới phải phép. Bởi lúc nào anh ấy cũng nghĩ rằng tiền bạc có thể mua chuộc bất cứ ai.

ông Trình Bộ Vân cười. Trong đầu óc ông đã so sánh ngay giữa người đàn bà này với Bá Nam quả thật khác xa nhau.

- Lúc nào bà có thì giờ xin mời đến nhà tôi chơi. Chúng tôi chỉ vốn vẹn có hai vợ chồng già nên buồn lắm.

Rồi như để được thêm thân mật, ông vui vẻ hỏi:

- Điều này hỏi có khi không phải, chẳng biết bà năm nay bao nhiêu niên kỷ rồi?

- Dạ thưa, hai mươi sáu.

- Thế thì bà cũng tuổi với con gái út tôi. Tháng sau nó sẽ về nước. Tôi hy vọng rằng bà thích nó cũng như nhà tôi mới thoát gặp bà đã quý mến bà ngay. Lúc nào nó về tôi sẽ mời bà đến dùng cơm với chúng tôi. Xin nhớ tới cho nha!

- Vâng!

Bội Thanh đáp một cách ơ hờ. Tháng sau? Chắc không bao giờ có tháng sau nữa. Đến khi ấy thì nàng cùng Bá Nam sẽ vĩnh viễn xa nhau, xa luôn cả bạn bè thân quyến của Bá Nam... Tương lai ta sẽ mờ mịt như ngoài khung trời phủ cả lớp mù sương nhạt nhòa kia...

ông Trình Bộ Vân kiêu từ ra về. Nàng theo đưa tận cửa.

Vừa bước ra khỏi cổng thì đột nhiên một chiếc xe du lịch xinh xắn cũng vừa trờ tới. Ông Trình Bộ Vân đứng lại né sang bên như để lối cho xe vào. Bên trong xe có người nhòai đầu ra lên tiếng:

- Dạ thưa bác! Bác đi đâu đó?

- Tôi đến nhà ông bà Bá Nam. Còn anh?

Mộng Hiên có ý ngượng:

- Thưa, cháu cũng đến đây. Chẳng biết Bá Nam có nhà không?

- Không! Chỉ có mỗi mình bà ta.

- Vậy thì nói chuyện với bà ấy cũng được.

Mộng Hiên nói thật nhanh tuồng như là có chuyện gì gấp gáp lắm. Nhìn vẻ mặt xanh mét và thái độ của Mộng Hiên ông Trình ước đoán là có chuyện gì quan trọng lắm, bèn hỏi thúc:

- Thôi đi nhanh lên. Bộ có chuyện gấp lắm phải không?

- Dạ! Cũng chẳng gấp lắm. Bác lên xe cháu chở về nhà.

- Không! Hãy đi đi. Lo công việc cái đã. Tôi gọi taxi đi cũng được.

Tuy nhiên trước khi ông còn nhìn Mộng Hiên cười nói:

- Nhớ thỉnh thoảng ghé thăm nhà tôi chơi nhé!

Bước ra khỏi cổng ông Trình cảm thấy dường như có điều gì bất ổn. Một thoáng nghi ngờ hiện trong óc ông. Tuy vậy, ông cũng cố lắc đầu xua đuổi hình ảnh không mấy đẹp đẽ đó. Không!

Mộng Hiên là hạng người đứng đắn. Hẳn ta không thể làm chuyện gì mờ ám được.

Bên trong nhà lúc bây giờ Bội Thanh mang mấy món quà ông Trình đem đến trả cất vào nhà sau. Tò mò nhìn chiếc hộp nữ trang nàng phát giác bên trong là xâu chuỗi hạt trai của Nhật, chắc chắn là để biếu cho Trình phu nhân. Nàng thừa biết địa vị của bn đều trông cả vào việc vác của hồi lộ mà thành danh. May nhờ có cái gia tài đồ sộ của cha mẹ lưu lại, nếu không thì có lẽ vì thèm thuồng địa vị mà Bá Nam đến điên mất. Chống tay lên cằm, Bội Thanh soi mình vào gương. Nàng đoán trước được, lúc

Bá Nam về sẽ phải giận dữ găm thét cả lên với mình. Hấn sẽ nguyên rủa là tại làm sao nàng nhận lại các món quà này. Hấn sẽ cho nàng là đồ vô tích sự, không biết năn nỉ để mua chức xin xỏ hộ chồng. Mặc hấn muốn chửi thì cho chửi tha hồ. Dù sao giữa hai người nàng và hấn cũng sắp chia tay rồi.

Trong lúc đang mải mê suy tư thì bà Ngô vụt xuất hiện:

- Thừa tiêu thư lại có khách.

Lại khách nữa. Hôm nay sao lắm khách vậy? Bội Thanh bước ra phòng khác như kẻ mất hồn. Bất giác nàng đứng khựng lại.

Trước mặt nàng là một người đàn ông tay đang cầm quyển "Những Ngày Đã Mất". Người đàn ông ấy không ai xa lạ... Mắt nàng bỗng như tối sầm hẳn lại, tựa lưng vào khung cửa,. Người ấy ngẩng thẳng mặt lên nhưng chẳng nói lời nào. gian phòng hoàn toàn như đắm chìm trong im lặng. Họ chỉ nhìn nhau với đôi mắt nhạt nhòa cả lệ. Họ thấy tưởng như tất cả là một màu xanh thật trong lành đang vây quanh mình. Ôi! Chung quanh họ, giờ phút này toàn lời chim hót ngọt ngào làm sao!

Họ cảm thấy trời đất tan thành từng mảnh nhỏ hoặc như hai hành tinh va chạm vào nhau. Họ nghe rõ ràng những tiếng nổ long trời lở đất và tiếng âm vang rền rĩ đến vô cùng...

- Bội Thanh!

- Mộng Hiên!

Họ Ôm chằm nhau lại bởi sợ mất nhau đi. Mộng Hiên ghì chặt

lấy người mình thương nhớ vào lòng. Hai môi lại tìm nhau xoắn xuýt gần như bất tận. Họ không muốn rời nhau nửa bước...

- Em...

- Anh...

Rồi cả cái khối vũ trụ bao la ngập tràn hoa mộng...

Những cái gì đã có trước kia bây giờ không còn nữa. Tất cả đã bị không gian cuốn hút. Cả cái vũ trụ bao la vô cùng đó giờ phút này chỉ còn có họ.

Bà Ngô từ trong nhà mang nước ra nhắc thấy cảnh tượng này khựng lại. Cái gì đã xảy ra Ta bị ảo giác chăng? Mắt ta bệnh hoạn rồi chăng? Tim bà muôn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bà khe khẽ đặt khay trà xuống. Bà lại dụi đôi mắt mình. Bà sững sờ nhìn và hy vọng đó là cơn bệnh thần kinh của mình đột phát. Cuối cùng bà ngã người xuống ghế đưa tay ôm đầu rên rỉ:

- Trời ơi! Trời...

Bội Thanh rời khỏi vòng tay Mộng Hiên từ lúc nào mà bà Ngô vẫn kêu lên:

- Tiểu thư! Tiểu thư ơi! Tiểu thư có điên không? Trời ơi! Tiểu thư tôi đã điên rồi!

Bội Thanh từ từ đến chỗ vú Ngộ Cử chỉ nàng thật khoan thai, vui vẻ...

- Vú ơi! Vú cho Bội Thanh chiếc áo khác đi. Tôi muốn đi dạo phố hôm nay...

Bà Ngô lộ vẻ khó chịu...

- Tiểu thư hôm nay làm chuyện gì kỳ vậy?

- Đúng! Vú ơi! Tôi xin vú đừng hỏi điều này!

Nàng vừa nói vừa đưa tay lên đặt ngay miệng bà mỉm cười lấy mắt một cách thân mật như thời nàng chưa lên xe hoa về nhà chồng. Cử chỉ này của nàng khiến vú Ngô xúc động... Đôi dòng lệ từ từ chảy, lần đầu tiên sau năm năm trường bà mới nhìn thấy lại những gì thật thân mật này. Bà lặng lẽ đi vào nhà trong chọn áo.

- Vú ơi! Vú đừng lấy chiếc màu đen mà cũng đừng lấy chiếc màu đỏ nhé.

Nàng chưa dứt lời thì bên trong vú Ngô đã mang ra một chiếc áo màu tím hoa sim mà nàng hằng ưa thích nhất.

- Vú ơi! Sao vú biết được cả ý Thanh Thanh thế?

Mắt bà Ngô vẫn còn chảy lệ, dăm dăm nhìn gã đàn ông đang đứng trước mặt mình. Trông hắn ta có vẻ hiền lành. Hắn lệ làng quá đã mang lại cho tiểu thư của bà một nụ cười trên môi mà cho riêng bà những dòng lệ chảy.

- Vú ơi! Thôi vú ở nhà nhé! Chúng tôi đi dạo vòng quanh một chút.

Bà Ngô không trả lời tựa lưng nơi thành cửa đưa mắt lặng lẽ nhìn hai người sánh vai nhau bước đi - Những bước đi thật ngọt ngào và êm nhẹ làm sao! Tuy nhiên lý trí lại đến với bà. Bà Ngô

thở dài lẩm bẩm:

- Cô ơi! Đại họa rồi đây sẽ giáng vào cuộc đời cô rồi!

Đêm qua Bá Nam nói gì? Vú Ngô đã nghe được tất cả. Tuy bà không bao giờ lén lút nghe chuyện riêng tư ai, song đây là chuyện có liên hệ mật thiết đến Bội Thanh thì làm sao bỏ qua được... ? Bá Nam muốn ly dị với Bội Thanh! Trời ơi! Ly dị? Tại sao đời nay lại thích ly dị nhiều như vậy? Ly dị có ích gì đâu? Rồi Bội Thanh sẽ lấy ai? Lấy gã đàn ông ấy? Người đàn ông có đôi mắt hiền hòa kia liệu có đem lại cho nàng được hạnh phúc không? Liệu gã có xoa dịu được những nỗi niềm đau khổ suốt ngày của Bội Thanh hiện nay không?

Bà Ngô tư lự dỗi mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ! ánh nắng thu vàng vọt trải dài trước sân nhà. Trên vòm trời đôi cánh nhạn lưng lơ bay...

QUỖNH DAO

Nắg Thôn Đoài

Dịch giả: Thinh Quang

Chương 12

Ven theo bờ bể những tảng đá lỏm chỏm phơi mình dưới ánh nắng vàng của trời thu trông tợ như mái tóc bạch kim trải dài trên bãi cát. Từng lượn sóng rì rào thi nhau cuốn trôi đi những hạt cát bé bỏng ra khơi rồi lại âm thầm đưa trở lại vào bờ...

Bội Thanh để chân trần dẫm từng bước lên mặt bãi cát lưu lại dấu chân lún sâu xuống sũng đầy cả nước. Bọt sóng bám cả vào hai cổ chân nàng trông tợ những mảnh bông trắng phếu được kết nhau lại rung rinh theo từng cơn gió thoảng.

- Anh à! Bội Thanh nhìn Mộng Hiên nói - Chẳng hiểu vì sao gần đây em cảm thấy yêu biển một cách gần như say sưa và quên đi tất cả những gì làm cho mình đau khổ! Anh nhìn thấy nơi em có gì thay đổi không?

- Có chứ! Em khác xa ngày anh mới gặp lúc ban đầu. Hôm ấy trông em có vẻ buồn thảm quá!

- Còn bây giờ?

- Bây giờ thì vẻ buồn thảm không còn nữa... Nó đã tan biến mất rồi.

- Thật vậy sao anh?

- Thật chứ! Thật như hai câu thơ thế này này:

Em đang buồn nhưng bỗng chợt vui lên

Không còn nữa những ánh mây mờ phủ.

- Anh cũng biết làm thơ nữa sao?

- Anh chỉ lập lại lời thơ của người khác...

- Của người khác?

- Đúng vậy. Của một người...

Chàng bỏ lưng câu nói nhìn lên vòm trời xa thẳm tưởng như đang suy tư điều gì.

- Kia! anh làm sao thế? Nói cho em biết người ấy là ai?

Đưa mắt đắm đắm nhìn Bội Thanh, mãi giây lát sau chàng mới khẽ đáp lại:

- Người đã yêu em ngay từ buổi gặp gỡ ban đầu.

Vẻ sung sướng lộ hẳn ra mặt nàng cúi nhẹ cánh tay Mộng Hiên cười bảo:

- Anh phải là nhà thơ đúng hơn là nhà kinh doanh.

Cả hai cùng phá lên cười rồi lại im lặng nhìn nhau. Trong khoảng khắc im lặng này, Bội Thanh cảm thấy lòng mình nhẹ dâng lên một nỗi buồn man mác. Nàng hồi tưởng lại thời còn sống cùng tổ phụ. Tuy đời sống có phần đạm bạc nhưng tâm hồn

nàng vô cùng thoải mái. Rồi nội nàng qua đời không bao lâu sau đó nàng chấp nhận lời cầu hôn của Bá Nam. Sau ngày cưới, những tưởng đời mình luôn tràn trề hạnh phúc, nhưng than ôi! Nó chỉ được trong một thời gian ngắn ngủi. Sau tuần trăng mật thì hạnh phúc ấy chỉ còn là một bóng mờ. Bá Nam bắt đầu có thái độ kẻ cả. Chàng chỉ còn xem nàng là một cô gái bé bỏng út cô đáng thương hại chứ không còn là mối tình của một người chồng đối với người vợ.

Nhìn thấy Bội Thanh có vẻ thần thờ, Mộng Hiên nhỏ nhẹ hỏi:

- Em đang nghĩ gì mà thần thờ ra như thế?
- Anh có bao giờ nghĩ rằng em đang bị ngược đãi chẳng? Anh có thể ngờ rằng em có một người chồng luôn luôn hành xử với vợ như một kẻ độc tài đến độ tàn nhẫn không? Thật vậy anh ạ!

Hạnh phúc của em thật mong manh. Nó chỉ cần một làn gió nhẹ thoảng lại cũng đủ sức làm tan biến đi mất tất cả.

- Nhưng bây giờ thì thế nào?
- Em đã hồi sinh rồi! Vâng! Bây giờ thì em đã có cuộc sống mới bên cạnh anh.

Mộng Hiên vô cùng xúc động xiết chặt tay Bội Thanh vào người mình nhỏ nhẹ:

- Bội Thanh!
- Dạ!
- Anh yêu em!

Chàng vừa dứt lời thì cũng đúng vào lúc lượn sóng lớn bỏ mạnh đến làm ướt sũng cả vạt áo Bội Thanh. Nàng kêu lên như thể bị lượn sóng kia cuốn trôi đi, vùng thoát khỏi tay Mộng Hiên chạy ra tận đầu xa dừng lại quay mặt về phía chàng cười rũ rượi.

Trong nàng lúc bấy giờ như một kẻ vô tư, hoàn toàn quên hẳn hoàn cảnh hiện tại của mình.

Trong lúc đó Mộng Hiên từ từ tiến đến. Đợi Mộng Hiên đến gần mình là lại vụt bỏ chạy lần khuất sau một tảng đá lớn khác nằm cạnh. Cứ như thế hai người chơi trò ú tim kẻ cút người kiếm...

Cuối cùng Mộng Hiên cởi bỏ cả giày vút lên bãi cát rón rén vòng sau tảng đá nơi chàng phát giác có bóng tà áo tím thấp thoáng bay từ bên trong hốc đá. Chàng cố nín thở không để gây nên tiếng động rồi bất thần ôm choàng nàng vào lòng mình cười hét lên:

- Thử xem có được không nào? Cung ơ! Chịu phép chưa hả?

Như con mồi bị sa bẫy, trước khi chịu khuất phục nàng cố vùng vẫy thoát thân. Cuối cùng cả hai cùng lăn nhào xuống bãi cát. Họ lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Đầu tóc nàng bị xô tung ra phát phơ bay theo gió quện cả vào mặt mày chẳng như chính mình mà còn quện cả vào đầu cổ của Mộng Hiên nữa.

- Bội Thanh ơ! Anh thật sự yêu em mất rồi!

Chàng vừa nói vừa nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Bội Thanh im lặng, giương mắt nhìn Mộng Hiên và hai tay vẫn ghì chặt lấy đôi

bờ vai chàng.

- Em học được cách nghịch ngợm này từ bao giờ thế?

- Không biết!

- Không biết phải phạt!

- Phạt? - Bội Thanh ngơ ngác hỏi - Phạt gì?

- Muốn biết thì nhắm nghiền mắt lại.

- Thôi! Em biết rồi! Đừng hòng lừa nổi em!

- Quân tử mà! Em tin đi.

- Ừ nha! Nói thật nha... Đừng lợi dụng đó nha!

Nàng vừa nói vừa mỉm cười ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt lại.

Mộng Hiên cúi sát mặt mình áp lên mặt nàng. Tuồng như chàng cố khám phá một điều gì còn hằn sâu trên khuôn mặt hiền lành của nàng lúc nào cũng phảng phất vẻ u buồn. Rồi như không cưỡng được nói rạo rức của lòng mình chàng lại cúi sát thêm hơn nữa đặt môi mình trên mí mắt nàng kéo dần xuống trên vành môi mọng đỏ xinh xắn như đóa hoa hàm tiếu. Cuối cùng đôi môi xoắn xuýt vào nhau. Chung quanh họ lúc bấy giờ như hoàn toàn sững sờ bất động. Mây như ngừng trôi. gió như ngưng thổi.

Tiếng sóng tựa hồ như không còn gào thét nữa. Tất cả đều yên lặng. Rồi không báo nhau cả hai đều ngồi ngay người dậy, Bội Thanh lấy cát sông nước đắp lên bàn chân mình một cụm nhỏ.

Nàng thần thờ nói với Mộng Hiên:

-Bá Nam định ly dị em.

- Hả? Cái gì? Bá Nam làm sao? - Mộng Hiên hồi hả hỏi tưởng mình bị lãng tai không nghe thấy rõ.

- Hấn muốn ly dị em.

Mộng Hiên sững sờ. Tin này đến quá đột ngột đối với chàng. Mộng Hiên không biết mình đón nhận nguồn tin này nên buồn hay nên vui?

- Tại làm sao? Hấn biết chuyện chúng mình?

- Không! Không phải như vậy. Bọn em không hợp nhau. Tư tưởng bất đồng. Không phải bây giờ mà ngay sau tuần trăng mật. Chúng em như sống mỗi người ở mỗi địa cực.

- Thế rồi hấn nêu ra vấn đề ly dị?

- Sáng hôm nay khi thức dậy, đã thấy hấn để lại mảnh giấy nhỏ bảo là sẽ đi tìm luật sư để bàn về chuyện đó. Tưởng anh cũng nên biết là hấn không bao giờ nói đùa.

Mộng Hiên khoanh tay ôm gối, nhìn ra giữa lòng biển khơi suy nghĩ. Trong giây lát sau chàng quay lại xiết mạnh tay Bội Thanh nói:

- Hay lắm! Càng tốt.

Bội Thanh gặng hỏi lại:

- Thật không anh?

Mộng Hiên trong lúc cao hứng thao thao bất tuyệt:

- Cứ ly dị với hấn đi. Mỗi lần nghĩ đến hấn ôm ấp em trong vòng tay là anh ghen tức đến phát điên lên mất. Em ly dị xong là anh

chuẩn bị việc cưới xin em. Chúng mình sẽ mãi mãi sống bên nhau.

Mắt Bội Thanh chớp nhanh lên:

- Anh cưới em? Em sẽ là thân bé mọn của anh sao?

- Bội Thanh...

Mộng Hiên định trách cứ nàng về lời nói vừa rồi, nhưng chẳng hiểu nghĩ thế nào chàng lại thôi. Bội Thanh lặng lẽ đứng lên bước đến ven bờ biển nghịch với nước. Dòng nước theo kẽ tay nàng trở về với biển cả.

- Bội Thanh! Em tưởng là...

- Đừng anh! Đừng nói gì thêm nữa.

Gió chiều lộng thổi. Cả tóc và tà áo tím nàng theo gió tung lên bần bật. Nàng nhìn ra xa khơi lăm bầm.

- Anh ơi! Hãy để cho ngày hôm nay được trọn vẹn.

Mộng Hiên biết Bội Thanh hiền lành yếu đuối chứ không phải là một người đàn bà kém thông minh? Vì vậy chàng phải tìm một biện pháp thật ôn hòa để giải quyết, bằng không thì đối với nàng, chàng là một người lừa dối phũ phàng... Đó là điều chàng không bao giờ muốn.

Hai người cùng nắm tay nhau đi ven theo bờ biển. Đôi chân họ như vương mắc nổi u buồn lặng lẽ rẽ đôi con sóng.

- Anh ơi! Anh có nhìn thấy chẳng sóng biển trắng xóa như vòng hoa cài trên bãi cát?

- Ừ! Có! Có chứ em!

Mộng Hiên đưa mắt nhìn những lọn sóng tiếp tục xô nhau vào bờ bất giác chàng kêu lên:

- Kia! Bội Thanh! Em có nhìn thấy không?

- Cái gì thế hả anh?

- Đằng kia có một vỏ sò màu tím đẹp quá đi em à!

Mộng Hiên vừa nói vừa vội vã bước đến cúi xuống định nhặt lên thì bất thần một lượn sóng lớn kéo đến bờ làm vỏ sò vượt khỏi trôi đi. Bội Thanh vội bước đến cạnh chàng định lấy khăn lau khô những chỗ bị ướt, bất giác Mộng Hiên lại kêu lên nữa:

- Đấy! Đấy! Nó kia kia! ôi! cái màu tím của nó óng ánh làm sao!

Nó là nàng tiên của biển cả đấy cũng như em là nàng tiên của trọn cuộc đời anh!

Con sò bé bỏng tuyệt đẹp. Dưới ánh nắng chiều thu, mảnh vỏ sò màu tím nằm trên bãi cát trắng phau óng ánh như một vì sao sáng. Mộng Hiên vội chạy ngay đến cũng vừa lúc một ngọn sóng lớn lại đánh phủ cả người chàng. Lần này Mộng Hiên bắt chập và chàng đã chiến thắng đạt được điều mà chàng hằng mơ ước.

- Em ơi! Anh đã chiến thắng trước sóng cả rồi!

aBội Thanh sung sướng chăm chú nhìn cái vỏ sò màu tím nằm gọn gàng trong lòng bàn tay Mộng Hiên:

- Đẹp! Đẹp tuyệt vời! Em có ngờ đâu nó đẹp đến thế này.

Mộng Hiên để hồn mình chìm sâu vào giấc mộng.

- Bội Thanh ơi! Nó là hiện thân của em. Em là mảnh vỏ sò này còn chung quanh em chỉ là những hạt cát bé bỏng sống nhờ vào tia sáng óng ánh màu tím của nó, mà trong đó lại có cả anh!

Bội Thanh lắc đầu quây quây:

- Không! Anh không phải là cát.

Mộng Hiên cúi xuống nhặt một hạt sỏi trắng đưa lên:

- Nếu không thì anh là cái này!

Nắm tay Mộng Hiên, Bội Thanh bảo:

-Anh cũng chẳng phải là sỏi mà anh là hiện thân của bàn tay này... Thật vậy anh ạ! Bàn tay ấy đã mang mảnh vỏ sò bé bỏng ra khỏi lòng biển mênh mông kia!

- Em có muốn anh giữ mãi mảnh vỏ sò yêu quý này không?

- Sao không?

- Vậy thì anh tặng em đây! Em hãy giữ lấy và xem đây như là quà kỷ niệm của ngày hôm nay.

Chàng vừa nói vừa đặt mảnh vỏ sò vào lòng bàn tay Bội Thanh:

- Em cẩn thận giữ lấy đừng để nó bay biến mất nha em!

Bội Thanh cảm thấy lòng mình lâng lên niềm vui dào dạt. Nàng nhắm nghiền mắt lại lẩm bầm như nói một mình:

- Ôi! Nó mong manh và tội nghiệp làm sao! Có phải thế không anh?

- Ừ! Nó mong manh như em mà nó đẹp đẽ cũng chẳng khác gì em cả.

- Em yêu nó. Em không bao giờ muốn rời xa nó.

Nói đến đây, bỗng cổ nàng như tắc nghẹn. Hai dòng lệ từ từ trào ra nơi khóe mắt lăn tròn trên đôi má mịn lung linh như hai hạt sương buổi sáng...

- Kia! Sao thế Bội Thanh? Em vừa mới vui sao bỗng dừng lại khóc?

Tựa đầu lên bờ vai sững cả nước biển của Mộng Hiên, Bội Thanh nghẹn ngào đáp lại:

- Em biết rồi đây sẽ có một ngày nào đó em cũng sẽ trở thành mảnh vỏ sò bé bỏng này...

- Em lại nghĩ quẩn rồi! Tại sao thế hả em?

- Chỉ vì em sợ... Bây giờ thì vui nhưng biết đâu đó chỉ là...

- Chỉ là gì?

- Chỉ là một niềm vui tạm bợ nhất thời.

Nàng vừa nói vừa khép nhẹ lòng bàn tay mình lại:

- Vỏ ốc tí ời! Hãy nằm yên đấy nha! Nay ta che chở mày nhưng rồi ngày mai kia ai che chở cho ta?

Tiếng sóng lại gầm thét. Bóng hoàng hôn vàng vọt trộn lẫn với những tia sáng yếu ớt của mặt trời chiều còn rơi rớt lại, phủ xuống trên các lượn sóng nhỏ trông hết như đàn rắn nhấp nhô trên mặt biển.

QUỲNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 13

Đêm đã về khuya. Trời bắt đầu ngả màu giá rét. Vừa bước chân đến cửa nàng cảm thấy ngay một bầu không khí căng thẳng bên trong nhà. Di Ngô mở xong cửa chờ Bội Thanh vào rồi vội chìa tay nói khẽ:

- Cậu về từ buổi chiều không thấy tiểu thư đâu ra về giận dữ lắm. Tôi chẳng dám bảo tiểu thư đi với ai mà chỉ bảo là đã đi chơi rồi. Mặc dù đã có ý định sẽ vĩnh viễn không còn sống với Bá Nam nữa song nàng cũng không tránh khỏi hồi hộp lo âu. Nàng tiến vào phòng khách đèn vẫn còn rực sáng. Bá Nam đang ngồi yên lặng, mặt hầm hầm trừng mắt nhìn về phía nàng to tiếng:

- Về rồi à? Dạo chơi có gì vui không?

Bội Thanh hơi giật mình tưởng chừng như hắn đã biết mọi việc của nàng với Mộng Hiên. Bá Nam vẫn không rời mắt xoi mói, vụt mẩu tàn thuốc vào cái gạt tàn trước mặt, châm thêm một điếu khác đoạn hất hàm hỏi tiếp:

- Thế nào? Sao cô không trả lời? Đi tận đâu đến giờ mới lò mò trở về nhà?

- Chẳng đi đâu cả. Chỉ ra bên ngoài dạo chơi một chút cho thoải mái.

- Hừ! Đi dạo chỉ có một chút thôi ư?

Nói vừa dứt lời Bá Nam như con hổ đói vồ mồi, hấn nhoài người lại nắm chặt lấy tay nàng hét lớn:

- Đừng có dối thằng này. Đi với thằng nào nói nhanh lên.

Nàng muốn rút tay ra nhưng không tài nào thoát nổi. Tay của Bá Nam tựa như chiếc kềm thép ghì chặt lại.

- Bội Thanh! Cô chẳng phải là hạng người quen nói dối. Vì vậy mà tôi có thể đọc được những gì đang ở trong đầu óc của cô. Vào soi kiếng thử xem tại sao mặt cô lại nám đỏ như thế này? Trông có vẻ cô sợ tôi lắm phải không? Nếu thật vậy thì tại sao giờ phút này không co rút người lại như con mèo đói mò ăn vụng bị bắt quả tang? Nói nhanh lên con dâm phụ! hãy khai thật cho tôi biết thằng đàn ông ấy là ai? Thằng nào? mặt dài hay mặt ngắn?

Đôi tròng mắt Bội Thanh rung rung lệ. Chẳng phải vì nàng sợ hãi gì trước Bá Nam hay vì lỗi lầm mình vừa có tạo nên mà là bởi ba tiếng "con dâm phụ" mà hấn ta vừa xỉa xói nhục mạ nàng.

- Bá Nam! Hãy buông tôi ra! Anh không ưa thích tôi, không yêu thương tôi thì tại làm sao lại còn muốn không chế tôi? Nếu anh muốn đi tìm một người mới, thông minh hơn tôi, lỗi lạc hơn tôi,

chiều chuộng anh đủ điều theo sở thích thì... tôi sẵn sàng lìa bỏ để đi một nơi khác mà khỏi phải cần lấy nơi anh một đồng một chữ nào! Xin anh đừng dày vò thêm tôi nữa. Đó là lời khẩn khoản cuối cùng của tôi.

- A! Cô muốn chúng mình ly dị nhau à?

Mặt Bá Nam cau lại trông như một con thú dữ trước một kẻ địch đang gầm gừ với mình. Tuy Bá Nam không yêu thương Bội Thanh thật sự nhưng lòng ích kỷ nhỏ nhen nên không cho phép chàng chấp nhận việc Bội Thanh có bạn trai khác được.

- Không! Không thể như vậy được - Bá Nam lăm bằm trong miệng - Chuyện đâu có giản dị như vậy?

Bá Nam cố tìm cho ra kẻ đã cắm vào đầu mình chiếc sừng to tướng đó. Ta phải phá vỡ, phải đập nát hấn ra từng mảnh vụn. Còn mày! Con dâm phụ kia ơi! Đừng hòng qua mặt tao. Mày đã dám bộc bạch tao, ắt mày sẽ phải nhận lãnh một sự trừng phạt đích đáng. Gương mặt mày thay đổi hoàn toàn. Tao đã thấy rõ điều ấy. Ôi! Cái gương mặt rạng rỡ hấn ra đó ai mà không biết nó đã được bóng bởi con tim của một người đàn ông khác.

Hấn quay mặt lại hất hàm:

- Cô muốn ly dị sao? Ly dị cô dễ bề bay nhảy với thằng ấy phải không? Còn lâu em ơi! Đâu có dễ dàng như vậy? Cô phải thành khẩn nói cho tôi biết hấn là thằng nào? Hả? Nói nhanh lên.

Bá Nam vừa nói như gào lên vừa bóp mạnh vào cổ tay khiến Bội

Thanh bị đau đến tê dại cả người, nàng khẽ rên lên:

- Bá Nam! Tôi không vấp phải lỗi lầm nào cả. Anh hãy buông tay tôi ra. Có bao giờ anh yêu tôi mà ghen tức?

- Đúng. Cô nói quả đúng như vậy.

Chàng vừa nói đến đây thì năm ngón tay gân guốc xiết mạnh thêm vào khiến Bội Thanh đau quá gần như nhảy dựng lên.

- Tôi không còn yêu cô nữa nhưng tôi cũng không muốn có một kẻ nào khác yêu cô, tôi không muốn đầu mình bị cấm sừng. A! Thì ra bây giờ tôi mới biết vì sao cô lạnh nhạt ơ hờ đối với tôi. Cô đã phản bội tôi. Cô đã có vòng tay của người đàn ông khác. Cô cần phải cho tôi biết hắn là đứa nào? Thằng nào? Bằng không tôi không bao giờ buông tha cho cô cả.

Bội Thanh đau thấu tận xương. Nàng không ngờ Bá Nam lại hung bạo đến độ như con thú dữ như vậy. Nàng đã đau khổ về tinh thần nhiều rồi nay lại đau đớn thêm về thể xác nữa khiến nàng khóc ào lên nức nở:

- Buông tôi ra! Buông tay tôi ra. Anh không có quyền đánh đập tôi.

Mồ hôi trong châu thân nàng tuôn ra xối xả. Đầu nàng đau như búa bổ. giờ phút này đây nàng không còn là đóa hoa ấu nhỏ nhắn xinh xắn nữa mà nói nàng hằng nâng niu ca tụng. Nàng cũng không còn là mảnh vỏ sò mong manh màu tím của Mộng Hiên, mà chỉ còn lại cái tấm thân tươi tắn bợt bèo!

Dì Ngô nghe có tiếng cãi vã vội chạy vào. Bà nhìn thấy tay Bội Thanh đang bị Bá Nam ghì chặt nên nóng lòng chạy đến gỡ ra.

- Cậu ơi! Xin cậu đừng đánh đập mợ. Mợ mảnh khảnh yếu đuối làm thế nào chịu nổi!

Đẩy mạnh bà Ngô sang bên Bá Nam quát lớn:

- Tránh chỗ khác! Bà muốn bênh vực à? Nếu vậy tôi sẽ đuổi bà ra khỏi nhà ngay bây giờ. Nó phản bội đi ngoại tình là do lỗi một phần lớn nơi bà. Bội Thanh đi với thằng nào bà phải khai ra cho tôi biết, bằng không tôi không thuê vú nữa.

Bá Nam đẩy mạnh khiến bà Ngô loạng choạng ngã chúi về phía trước, nhưng may mắn bà gượng lại được. Bội Thanh hét hoảng kêu:

- Vú ơi! Vú...

Bà Ngô thừa rõ tiếng kêu thất thanh của nàng là muốn bà đừng tiết lộ tên tuổi của gã đàn ông kia. Thật ra, bà cũng chẳng biết gã đàn ông lạ mặt đó là ai nữa.

- Thừa cậu... tôi có thấy ai đâu?

- Hừ... Tiếng " hừ" bằng giọng mũi của Bá Nam thật khó khăn làm Bội Thanh khẽ rùng mình - Mà không cho bà ấy nói toạc ra phải không? Hừ! Gớm thật. Nhưng ta đã có cách!

Bá Nam vừa nói dứt lời liền dang thẳng tay lên tát mạnh vào mặt Bội Thanh khiến nàng ngã chúi xuống trên bàn:

- Tao sẽ tố cáo nó; về tội thông gian thử xem nó còn mặt mũi nào

mà vác mặt đi làm ăn với thiên hạ.

- Không! Không có chuyện xấu xa đó bao giờ! Bá Nam ơi! Em không làm một điều gì bậy cả. Anh hãy lượng tình tha thứ cho em. Nếu anh đã muốn chấm dứt tình nghĩa với em thì còn làm tội làm tình em nữa làm chi?

- Muốn chấm dứt nhau sao? - Bá Nam phá lên cười – Muốn thôi à?- hấn vừa lập lại vừa xiết chặt tay Bội Thanh khiến nàng phải la lên một cách đau đớn - Bây giờ thì khoan đã tôi chưa thôi gấp ngay đâu. Chúng ta đến ngày hôm nay vẫn còn là vợ chồng thương yêu nhau dù là như em biết chỉ giả tạo thôi.

Vừa nói dứt lời hấn hất mạnh Bội Thanh làm nàng lảo quay xuống nền nhà. Bội Thanh không rõ được thâm ý của Bá Nam nhưng nàng cũng có thể hiểu rõ ràng là bắt đầu từ giờ phút này cuộc đời mình sẽ không còn phẳng lặng nữa.

Tiếng Bá Nam hét lớn:

- Bà vú đâu?

Nghe gọi tên mình bà Ngô se sẽ bước lại:

- Thưa cậu dạy.

- Bà thu xếp quần áo rồi ra đây tôi tính tiền công cho bà nghỉ việc.

Bội Thanh vội nín áo Bá Nam nài nỉ:

- Đừng! Em van xin anh! Anh hãy để vú Ngô ở lại với em...

Đừng để vú Ngô rời xa em.

Bà Ngô vội quỳ ngay xuống chấp tay vào ngực nước mắt bà rùng rùng chảy trên đôi gò má nhăn nheo:

- Cậu ơi! Xin cậu thương tình cho tôi được ở lại hầu hạ tiểu thư, tôi không cần tiền công mà chỉ cần được săn sóc cô tôi thôi!

- Không! Phải đi ngay cho khuất mắt tôi. Đừng nài nỉ van xin vô ích.

Bội Thanh lão đảo đứng dậy nắm tay bà Ngô:

- Thôi được! Nơi đây không lưu lại được thì chúng mình đi nơi khác.

Bá Nam vội kéo tay Bội Thanh lại:

- Tôi thách cô đó! Giờ phút này cô còn là vợ thằng này thì cô không có quyền rời khỏi ngõ nhà này nửa bước.

Thu hết can đảm nhìn trừng trừng vào mặt chồng:

- Vú Ngô đi là tôi tức khắc đi. Tôi sẽ ra tòa tố cáo anh về tội ngược đãi vợ mình. Anh đánh đập tôi gây nên thương tích...

Bằng chứng rành rành đây.

- à! Thế tôi không biết khai là cô đã ngoại tình à?

- Tôi không sợ vì tôi không làm chuyện ấy. Anh không đủ bằng chứng để tố ngược tôi. Tòa sẽ không bao giờ lang nghe những lời lẽ vu vơ của anh. Trái lại, với tôi, tôi có đủ bằng cứ về tội đi lại của anh với mấy nàng vũ nữ.

Nói đến đây nàng đến nắm tay vú Ngô.

- Đủ rồi! Chúng ta cùng đi. Đừng thu dọn áo quần gì cả.

- Đứng lại ngay! - Bá Nam hét lớn như ra lệnh.

Hắn quyết định thật nhanh sau khi suy nghĩ ra được mưu kế. Lời nói của Bội Thanh có lý. Muôn tổ giác về tội ngoại tình của nàng thì bằng có ở đâu? Còn tội lỗi của mình thì rõ ràng sò sò trước mắt. Nghĩ đến đây Bá Nam cười với nụ cười đầy nham hiểm:

- Thôi được! Bà Ngô cứ ở lại đây với điều kiện từ nay bà không được thông đồng với Bội Thanh. Nếu bà bất tuân thì đừng có trách tôi.

Hắn từ từ quay mặt nhìn Bội Thanh trên môi nở một nụ cười nham hiểm.

- Cô bằng lòng thế chứ?

Vừa nói hắn vừa nắm tay Bội Thanh lôi về hướng phòng ngủ:

- Hãy vào đây.

- Để làm gì?

- Còn làm gì nữa, không ngoài việc để hưởng thụ quyền làm chồng.

Tay hắn lần mở tung nút áo của Bội Thanh.

- Bá Nam!

Nàng quay mặt lại định bỏ chạy nhưng không thể nào được nữa hắn đã ghì chặt lấy tay nàng giữ lại;

- tôi cần hưởng thụ.

Hắn vặn cho đèn sáng thêm hơn. Nụ cười bí hiểm vẫn còn gằn chặt trên đôi vành mi của hắn. Bội Thanh cảm thấy lòng mình

tan tác. Tim nàng như đóng thành băng phó mặc cho Bá Nam hưởng cái đặc quyền làm chồng như hấn ta vừa nói. Với nàng, bắt đầu từ giờ phút này sự tiếp xúc xác thịt chỉ là một sự nhục mạ nhau chứ không còn gì là tình nghĩa vợ chồng nữa...

QUỲNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 14

Sự thay đổi đột ngột của Bội Thanh làm cho Bá Nam không khỏi nghi ngờ. Từ một cái xác không hồn lúc nào cũng có vẻ buồn thảm, bỗng dung tươi tắn hẳn lên. Da mặt nàng trở lại hồng hào. Đôi mắt sâu thẳm lúc nào cũng bị chìm sâu trong màn lệ bây giờ không còn nữa, nó đã long lanh trong sáng to như hai vì sao lung linh trên trời. Sống với Bội Thanh suốt năm năm trời mọi sinh hoạt của nàng đối với chàng không mấy xa lạ. Nàng vốn dĩ là một người đàn bà nhút nhát, không thích hợp với cuộc sống ồn ào, lúc nào cũng thu mình trong bức tường, nay bỗng dung tỏ ra hoạt bát yêu đời.

Bá Nam đâu phải là một người đàn ông ngờ nghệch ngô nghê? Lúc đầu chàng còn bán tín bán nghi, nhưng càng ngày sự vắng mặt của nàng thường xuyên hơn khiến Bá Nam biết chắc chắn là đã có cái gì nơi người thiếu phụ kia!

Tuy chàng không yêu Bội Thanh nhưng lòng tự ái của chàng

không muốn vật sở hữu của mình bị ai chiếm hữu. Chàng cho đó là một sự sỉ nhục. Lẽ ra Bội Thanh phải quỳ xuống lạy lục van xin để được ở lại hầu hạ, nhưng trái lại nàng lại đề cập đến chuyện chia tay mỗi người mỗi ngã?

Chàng cho đây là một cái tát nặng nề vào ngay mặt mình.

- Được rồi! Con dâm phụ kia ơi! -Bá Nam lẩm nhẩm một mình- Rồi ta sẽ dày vò trả thù cho mày chết dần chết mòn mới được.

Nghĩ đến đây hắn lại âm thầm để trên môi mình nở một nụ cười bí hiểm.

Trọn cả đêm Bội Thanh không tài nào chợp mắt. Nàng nằm yên bất động. Nàng khóc đến khô cạn cả nguồn nước mắt. ánh sáng của buổi bình minh bắt đầu ló dạng. Tiếng chim ríu rít như một điệp khúc quen thuộc từ bên ngoài vọng đến. Bá Nam bỗng cựa mình. Hắn quay lại choàng tay qua sờ soạng nơi ngực nàng.

Miệng hắn ú ớ như tuồng còn mơ ngủ.

-Ly Ly em... Đại Đại.

Bội Thanh nằm yên bất động như cái xác không hồn. Mắt trời cao dần. Tiếng chim ngoài trời ríu rít càng lúc càng rộn rã. Bất thần Bá Nam đưa tay lên kéo mặt Bội Thanh quay về phía mình. Nhìn đôi mắt của hắn nàng biết hắn tỉnh ngủ từ lâu. Tiếng ú ớ vừa rồi chỉ là để đóng kịch với mình. Trên môi nở nụ cười nham hiểm, hắn đưa mắt nhìn nàng hất hàm hỏi:

- Sao đó? Ngủ có ngon giấc không?

Bội Thanh vẫn giữ nguyên thái độ im lặng.

- Cô không đẹp tí nào. Cô nên biết người con gái tỉnh dậy cần phải có vẻ mát mẻ mỹ miều đâu có phải khô cằn cứng nhắc như các cọng cỏ khô vô tri vô giác thế này?

Hắn vừa nói vừa cười với giọng đầy khả ố, lần tay mở các hạt nút áo làm bật tung ra. Bội Thanh không thể nào chịu đựng được nữa lên tiếng hỏi:

- Liệu anh con định làm gì nữa đây?

Hắn mỉm cười đưa đôi mắt đều cáng của mình nhìn chăm chú vào ngay lồng ngực no tròn của vợ rồi đáp lại:

- Để chiêm ngưỡng những cụm núi đa tình của vợ mình. Không được sao?

Bội Thanh nhắm nghiền mắt lại. Nàng thừa rõ ở cái xa hội á Đông việc lột trần vợ là điều hết sức tự nhiên, pháp lý không có điều khoản nào ngăn cấm "Xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử" có cưỡng lại cũng vô ích. Nước mắt bất giác lại tràn ra lai láng, chảy xuống nhể nhại cả mặt gối.

Bá Nam ngồi nhòm dậy bước xuống giường miệng lầm bầm những lời xỉ vả:

- Mày chỉ là một cọng cỏ khô không hơn không kém. Đừng có tưởng lầm rằng mình thuộc loại cành vàng lá ngọc, sắc nước hương trời. Ôi! Mày chỉ là một con đàn bà phế thải, nhóp nhúa từ thể xác đến tâm hồn. Mở mắt ra mà xem. Thằng đàn ông mà

mày hãnh diện làm vợ nó đây đã từng ôm ấp trong vòng tay biết bao thân hình đẹp đẽ gấp hàng trăm ngàn lần, chứ đâu có phải loại "ma bùa" như mày?

Bá Nam nói một thôi dài cho đến khi gần ngút hơi hắt mới chịu dứt lời. Nhưng khi chợt nhìn thấy những dòng lệ tuôn trào trên đôi má Bội Thanh, tự nhiên lòng hắt nhũn lại, trông có vẻ bùi ngùi xúc động. Hắt như sững sờ trong giây phút chợt hiểu vẻ đẹp của Bội Thanh không phải ở chỗ thân hình mà thật sự nó tiềm ẩn trong tâm hồn yếu đuối của nàng. Bá Nam cảm thấy ăn năn tự trách mình quá tàn nhẫn. Hắt yên lặng quay mặt không nói thêm một lời nào bước vào phòng tắm.

Bội Thanh ngồi dậy hững hờ đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Nàng tiên liệu rồi đây cuộc đời mình sẽ gặp lắm nỗi truân chuyên. Một con chim xanh từ đâu bay đến đậu ven bậc cửa sổ ngơ ngác đưa mắt nhìn vào bên trong. Con chim xinh xắn làm sao! Dường như nó là một con chim trống. Mỏ nó hơi dài và có vẻ đen hơn. Nàng mỉm cười lầm bầm:

- Mày đợi ai thế hả?

Bá Nam thay áo quần xong ra bên ngoài dùng điếu tâm. Khác với thường lệ hôm nay hắt vào phòng trở lại nhìn nàng lạnh lùng nói như ra lệnh:

- Từ nay cô không được phép đi đâu cả. Phải ở nhà. Tôi về mà chẳng thấy thì chết ngay với tôi. Cô nhớ nói với bà Ngô khéo mà

giữ mồm. Bằng không tôi tổng cổ ra khỏi nhà ngay.

Sau khi Bá Nam đến sở, Bội Thanh vẫn thờ người ngồi yên trên ghế. Vú Ngô đẩy cửa bước vào trên tay bưng khay thực phẩm ăn sáng. Nước mắt bà lưng tròng:

-Tiểu thư!

Bội Thanh vẫn bất động:

- Vú mang ra đi. Tôi không ăn uống gì đâu.

- Tiểu thư cũng nên ăn một ít vào. Dù thế nào trên đời vẫn còn nhiều hy vọng tiểu thư ạ!

- Tôi đã mất cả ánh sáng cuộc đời thì hy vọng làm sao còn được nữa!

Nói đến đây, Bội Thanh ngồi trầm ngâm trong giây lát đoạn hỏi tiếp:

- Gã đi rồi?

- Đi lâu lắm rồi.

Ngập ngừng trong chốc lát, Bội Thanh ngẩng mặt nhìn vú Ngô khẽ nói:

- Tôi muốn làm một việc.

Ngại ngần nhìn Bội Thanh, vú Ngô hỏi lại:

- Việc gì thế tiểu thư?

- Tôi muốn gọi điện thoại.

- Thì có gì đâu? Tiểu thư cứ gọi nếu cần.

Đi đến nơi gác máy, Bội Thanh nhắc lên quay số Mộng Hiên nơi

văn phòng chàng đang làm việc. Nhưng lạ lùng làm sao máy điện thoại dường như không còn hoạt động được nữa. Nàng sức nhớ là nơi phòng sổ của Bá Nam cạnh phòng ngủ cũng có một máy cùng đường giây. Bội Thanh bèn đi đến đẩy cửa vào, tuy nhiên cửa đã bị khóa cứng khiến nàng bật lên tiếng cười kêu lên:

- Vú à! vú có ngờ rằng gã ấy cũng kỳ ghê đi. Máy điện thoại bên trong cùng đường dây với điện thoại bên ngoài này đã bị gã khóa mất rồi.

Giọng cười của nàng như có vẻ che giấu nỗi đau khổ của mình. Nàng đến tựa đầu vào vai vú Ngô mếu máo trông như một đứa trẻ:

- Bây giờ phải làm thế nào đây?
- Thôi! Tiểu thư đừng buồn...

Bà Ngô chỉ còn biết an ủi bằng những từ ngữ thông thường ấy. Bội Thanh đột ngột đứng dậy bước nhanh về phía cửa đoạn quay đầu lại nói lớn:

- Hắn giỏi cắt đường dây điện thoại thì tôi vẫn còn chân để đi. Gã làm sao ngăn cản tôi được!

Vú Ngô bỗng rùng mình. Bà cảm thấy lại sắp xảy ra việc chẳng lành giữa tiểu thư mình với Bá Nam. Theo truyền thống văn hóa thì đó là điều không phải.

- Cô... à tiểu thư định đi đâu!

Bội Thanh bỗng dừng lại. à,... đi đâu bây giờ đây? Tìm Mộng

hiên? Nhưng tìm được rồi ăn nói làm sao? Để làm gì?

- Ông mà tiểu thư quen biết có hứa sẽ cưới tiểu thư không?

Bội Thanh nhắm nghiền mắt lại suy tư Chàng có bao giờ nói như vậy với mình chưa nhỉ? Chưa? Phải! Ta chưa nghe chàng đã động đến chuyện này. Người ta còn vợ còn con. Chàng không có quyền bỏ bê vợ con để cưới hỏi ta là một gái đã có chồng.

- Đừng đi tiểu thư à! Tiểu thư có đi đâu cậu ta cũng sẽ tìm được ra ngay. Hôm rồi cậu gọi cô bằng danh từ gì đó...

- Danh từ gì?

- Là... bà Ngô cố moi óc để nhớ lại, mãi giây lâu sau bà mới nhớ ra - à! Cậu bảo cô là "Hán gian" gì đó.

Bội Thanh khẽ gật đầu. Bà Ngô già cả lắm lắm nghe lầm danh từ này sang danh từ kia. Thật ra Bá Nam gọi mình là hạng gái "thông dân". Di Ngô nói đúng. Nếu mình ra đi thì ắt gay lắm hậu quả nặng nề, nhất là Mộng Hiên sẽ bị vào tù. Ngay cả chính nàng cũng vậy. Nàng không có quyền phá hoại hạnh phúc của người khác. Vậy thì mình không thể bỏ nhà ra đi được.

Nghĩ đến đây Bội Thanh gieo mình ngồi xuống chiếc ghế da để cạnh góc nơi nàng đang đứng đưa tay ôm mặt khóc nức lên.

- Tiểu thư! Nín đi! Sao lại khóc. cố gắng mà ăn lấy một tí gì đi.

- Không! Tôi không muốn ăn. Vú cắt đi.

Bà Ngô thở dài lắm lắm:

- Tội nghiệp quá!

Bồng Bội Thanh ngẩng mặt lên nhìn chằm chập vú Ngô, nước mắt nàng đầm đề bao phủ cả bờ mi:

- Vú ơi! Vú có còn nhớ nhà chúng ta lúc ở cạnh bờ Tây Hồ, xé bên lại có khu vườn hoa rộng lớn, nơi đó có những luống cải tươi trong mát mát, những luống rau cần sờ sờ cùng cây ầu ven hồ!

- Đúng! - Và Vú xiết mạnh tay Bội Thanh thần thờ - những đoá hoa mà khi nở làm tím sẫm cả khu bờ hồ có mặt nước lặng lờ xanh thẫm.

Bồng đôi mắt bà nhắm nghiền lại. Có lẽ bà đang mơ tưởng lại những hình ảnh đẹp của một thời thật bình an trong tâm hồn mình. Bà với cô bé Bội Thanh bận bộ áo quần màu tím đang tung tăng trên hồ trông hệt như một cánh ầu bé bỏng dễ thương... Bồng có tiếng thở dài của Bội Thanh khiến bà sực tỉnh.

- Vú ơi! Tại sao hóa công lại khiến cho mọi vật đều phải lớn lên làm chi nhỉ? Tại sao tạo hóa không để cho con người cứ mãi mãi nhỏ hoài với cái tuổi bé thơ thì hay biết chừng nào!

- Đâu được! Cái gì có nhỏ phải lớn, có già chứ! Như vú đây này! Ngày mai kia rồi vú cũng sẽ chết như nội. Đó là quy luật của trời đất mà!

Trong lúc đó, Bội Thanh bỗng bắt gặp nơi cạnh ghế tập tiêu thuyết mình đang đọc bỏ dở. Đó là tập "Những Ngày Đã Mất" của Mộng Hiên. Nàng cầm lên sẽ sàng lật lại từng trang... Mắt nàng dừng lại nơi vết mực đỏ được nàng tô đậm trên mấy câu mà

nàng cho là hợp ý với mình:

"chúng ta đã đánh mất đi quá nhiều thứ trong cuộc đời mình: tuổi thanh xuân, những ảo tưởng, lòng tự tin cùng cả những tình cảm chân thành..." Mộng Hiên nói đúng. Chính con người thật của ta cũng bị đánh mất nôi. Ôi! Mộng Hiên thông mình làm sao! chàng có những tư tưởng tuyệt vời, những suy tư tuyệt hảo... Cứ tràn lên như những con sóng thần phủ chụp vào bờ rồi cuốn ra tận ngàn khơi muôn trùng xa thẳm... Chỉ còn để lại những bọt sóng biển trong đầu óc mình.

- Vú ơi!

- Tiểu thư!

- Vú lấy hộ cho cây bút ở trên bàn phấn.

Sau khi được vú Ngô trao bút cho, Bội Thanh thoăn thoắt viết lên nơi trang sách bên góc cạnh tay cầm một bài thơ hoài vọng của mình theo dòng suy tư:

Tương tư suối lệ chảy dài

Tưởng chừng sương rụng vắng dài tiếng thu!

Chàng ơi! Non nước mịt mù

Lòng em quặn thắt, thần thờ từng đêm...

Viết xong những dòng thơ này, Bội Thanh gục đầu xuống khóc nấc lên như một đứa bé thợ Nước mắt đầm đìa, làm ướt đầm cả

trang sách mà nàng vừa viết vào.

Ngoài trời nắng thật rực rỡ. Tiếng chim ríu rít lọt vào mái tây,

Bội Thanh ngồi nhìn ra ngoài trời thần thờ như kẻ mất hồn.

Vừa đúng ngọ thì Bá Nam đã về. Đây là trường hợp khá bất ngờ.

Hôm nay chàng đưa theo về nhà cùng với một phụ nữ tuổi trạc ngoài ba mươi. Đó là một người làm do chàng mới vừa thuê Bá Nam đưa tới giới thiệu với Bội Thanh:

- Hôm nay tôi mang về cho cô người hầu hạ mới. Chị này tên Kim. Cô có thể tùy nghi sai bảo.

Rồi Bá Nam quay lại người đàn bà và mỉm cười giới thiệu:

- Con đây là bà chủ. Từ nay chị phải hầu hạ bà ấy.

Bội Thanh ngây thơ nói với chồng.:

- Em đâu có cần người hầu thêm làm gì? Nội bà Ngô đủ rồi.

- Đâu có được. Bà Ngô già cả rồi. Để cho bà ta lo việc bếp núc còn chị Kim thì đặt biệt ở cạnh hầu hạ cô Phải không chị Kim?

- Dạ thưa ông chủ! Phải ạ!

Chị Kim cố tỏ ra là người có lễ độ, phép tắc. Chị có làn da trắng đỏ và một thân hình thật hấp dẫn. Tuy nhiên chị ta lại có một vết sẹo khá lớn nơi vành môi trên và đôi mắt tí hí loại mắt lươn khiến nàng có cảm tưởng người đàn bà này không phải hạng tầm thường mà thuộc loại nham hiểm.

- Chị có thể ra về. Chiều nay mang ngay áo quần đến đây.

Bá Nam quay lại nhìn Bội Thanh nói như ra lệnh:

- Cô bảo vú Ngô dọn áo quần ra sau bếp nhường lại căn phòng của bà ta đang ở cho chị Kim mới vào này.

- Còn vú Ngô ở đâu?

- Vú Ngô Cho bà ấy chiếc ghế bố kê nằm ở xó nhà bếp. Đâu có gì khó?

Bội Thanh chẳng phải là con người khờ khạo gì mà không nhận thấy mưu lược của chồng mình. Đây là giai đoạn đầu của gã.

Người đàn bà vừa được thuê đó chẳng phải là kẻ hầu hạ mà là một người có bốn phen canh chừng nàng về mọi phương diện.

Bá Nam quả là một người đàn ông không có trái tim, thập phần tàn nhẫn. Trước tiên gã diệt trừ vú Ngô để được rảnh tay hành hạ nàng. Bội Thanh buồn bã gieo mình xuống ghế đưa mắt nhìn chồng với vẻ oán hờn. Nàng muốn hét to lên mặt cái gã đàn ông độc ác này:

- Bá Nam! Anh quả là con người sắt đá, vô lương tâm...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 15

Chị Kim đến lúc mặt trời vừa xế bóng. Bà Ngô bị tổng ngay ra khỏi phòng. Bà loi ngoi thu dọn đồ đạc xuống nhà bếp nhường lại căn phòng cho người ở mới. Việc đầu tiên chị ra tay làm ngay trước mặt Bội Thanh được sự hiện diện của ông chủ là xông đến phía chiếc tủ gỗ đứng, mở toang ra lục lọi quần áo. Những cái nào có vẻ sang trọng bỏ sang một bên hân hoi, còn loại nào mà chị ta cho là quê một cục thì vứt ngay xuống sàn nhà.

- Những loại đồ hủi này hãy bỏ đi. Bà chủ không nên mặc thứ rẻ tiền này thiên hạ trong vào chẳng những khinh thường mình mà con làm mất mặt ông chủ nữa.

Bội Thanh vô cùng sửng sốt trước hành động và lời nói hỗn xược của chị hầu mới. Nàng đưa mắt nhìn đồng áo quần bị loại bỏ toàn những thứ mình ưa thích. Từ chiếc áo tím đến chiếc áo choàng màu hoa sim đậm, chiếc quần dài đen lằng mà lâu nay vú Ngô hay chọn cho mình... đều bị vứt tung ra bừa bãi.

- Không được! Chị để hết đó cho tôi.

Nhưng Bá Nam đã quát lớn:

- Chị Kim! Những thứ ấy tôi cho chị hết. Lấy đi mà mặc.

Rồi quay lại phía Bội Thanh:

- Chúng ta giàu có ăn bận phải cho ra hồn.

- Anh thật tàn nhẫn!

- Hừ! Cô thuộc loại nhỏ nhen, tiếc của. Cô muốn làm mất sĩ diện thằng này phải không?

Rồi chuyển sang chuyện khác, Bá Nam nói như ra lệnh:

- Đêm nay đi dự dạ hội. Cứ tối thứ sáu nào nhà ông Trình Bộ Vân cùng có dạ tiệc, vậy bắt đầu ngay từ tuần này cô phải đi dự với tôi.

Bội Thanh hốt hoảng:

- Không!

Nàng thừa biết đó là dụng ý của Bá Nam. Hầm muốn thừa dịp này để dò tìm kẻ tình địch. Nàng lâu nay ít giao du với ai, vậy kẻ đó đối với Bá Nam rất dễ nhìn thấy.

- Không! Nhất định tôi không đi dự đâu. Vả lại họ đâu có mời chúng ta?

- Dự tại nhà ông Trình Bộ Vân thì không cần phải có thiệp mời. Cô đến đó để quen thêm một số người nữa. Biết không?

Bằng giọng yếu ớt Bội Thanh tiếp tục phản đối:

- Tôi không đi đâu cả!

- Không đi cũng không được. Chị Kim, sửa soạn ngay y phục cho bà chủ đi dự dạ hội đêm nay.

- Vâng!

Và lẹ lảnh như con sóc, chị Kim thoăn thoắt cầm chiếc áo dạ hội màu đỏ choét đứng ngay sau lưng nàng:

- Thưa bà chủ! Đây mới đúng là màu áo của một thiếu phụ còn son trẻ. Bà chủ mặc vào sẽ thấy mình lộng lẫy chẳng khác một bà hoàng.

Thế là Bội Thanh không thể không đi dự được. Nàng ngồi ngay ở góc phòng tiệc mà lòng lo sợ. Tuy nhiên, mắt nàng cứ dón dác nhìn tứ phía để chờ xem sự xuất hiện bất ngờ của Mộng Hiên.

- Không! Mộng Hiên đừng đến. Nguy hiểm lắm. Hắn đã nghi ngờ.

Bội Thanh lẩm bẩm như vậy. Nhưng mắt vẫn dón dác nhìn. Biết đâu bất ngờ chàng xuất hiện thì hay biết bao. Máy hôm nay mình không gặp? Đây là bữa ăn tự mình lấy phần, nên khỏi phải bị áp đặt ngồi vào một chỗ nhất định. Bá Nam loanh quanh bên đám bạn bè, mãi tíu đầu xạ Chỉ có riêng nàng là ngồi xo ro ở một góc vẻ mặt hiện lên nỗi buồn bã u sầu. Nàng muốn trốn lánh tất cả mọi người để được yên thân.

ông Trình Bộ Vân đến ngồi cạnh bên nàng. Ngay từ lúc đầu khi Bội Thanh cùng Bá Nam vào ông đã lưu ý rồi. Vẻ tư lự của nàng không thoát khỏi mắt ông.

- Bá Nam phu nhân sao ăn ít thế?

Bội Thanh có vẻ ngượng ngập:

- Dạ. Thừa bấy nhiêu đủ rồi ạ!

- Thôi! Bà đừng giấu tôi - Ông Trình Bộ Vân vừa cười vừa nói -
Tôi nhìn thấy bà đã ăn gì đâu?

- Tôi ăn chút chút thôi! - Bội Thanh đáp lại thật khẽ.

- Tại làm sao? Thức ăn kém ngon phải không?

- Dạ thưa không! Không phải thế đâu. Chỉ tại tôi có thói quen ăn
được rất ít.

ông Trình Bộ Vân nhìn Bội Thanh có vẻ thiện cảm:

- Phu nhân không nên khách sao quá, nó mất vui đi. Np+i đây
mấy người bạn thường đến chơi luôn. Họ xem nhà chúng tôi như
nhà họ, vì vậy mà họ rất tự nhiên.

- Thưa! Tôi biết! Nhưng tại tôi không quen đi đến chỗ đông
người!

ông Trình Bộ Vân cười thật lớn, giọng cười của ông có vẻ cởi
mở:

- Phải cố làm quen, thưa phu nhân. Phu nhân còn quá trẻ, đa
phần giới trẻ thường yêu thích hoạt động, bà không nên để mất
đi cái tuổi vui chơi đó, cần phải lăn xả vào làm cho lòng mình
vơi đi nỗi sầu muộn.

Bội Thanh mỉm cười. Nàng cười với vẻ thật chua chát! Nàng nói
lí nhí trong miệng như vừa đủ để mình nghe:

-Chỉ sợ mình không đủ tư cách.

- Bà lầm rồi! Chẳng có ai thiếu tư cách cả! Có lẽ đời sống của bà, bà tự khép kín lại thôi.

Nói đến đây bỗng ông Trình Bộ Vân thoáng thấy bóng một người đàn ông từ xa đi lại tỏ vẻ vui sướng hét lớn lên:

- A! Cái thằng quỷ đến rồi! Lâu ngày quá hấn đi đâu mất dạng.

Bội Thanh nhìn theo hướng ông Trình Bộ Vân vừa đưa tay chỉ.

Nàng cảm thấy mặt mày mình tối sầm lại.? Tim nàng như ngưng đập, biến thành mây thành gió. Đôi tay nàng như tê cóng nhưng lòng nàng lại nóng ran lên. Bóng người đàn ông trước mặt như hơi sương mờ ảo. Nàng sững sốt không biết mất hết bao lâu và nàng cũng không biết phải xử trí ra làm sao nữa. Cả khung cảnh buổi tiệc, cả cái thế giới và vũ trụ bao la, cả ông Trình Bộ Vân trước mặt và cũng cả ngay chính bản thân mình cùng đều như tan biến mất. Mãi đến lúc nàng trở về về thực cảnh thì người đàn ông đó đã đến đứng cạnh kè bao giờ rồi.

- Anh không ngờ lại có cả em đến đây nữa.

Mộng Hiên vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh. giọng chàng thật nhỏ và thật ấm. Bội Thanh nhìn xuống đất nói như van xin:

- Điều tối nhất là anh nên rời khỏi nơi đây ngay. Hấn đã nghi ngờ chuyện chúng mình rồi. Hấn đã để ý và theo dõi.

- Nhưng hấn đã muốn ly dị em rồi kia mà?

- Anh đi nhanh đi! Anh nghe em. Hấn không để em ly dị dễ dàng

nữa rồi.

- Không! Anh cần gặp em- Giọng nói của Mộng Hiên có vẻ đau khổ - Liên tiếp hai hôm nay anh gọi điện thoại đến em mãi nhưng không được. Ôi! Mới chỉ có hai ngày mà anh tưởng chừng đến mấy nghìn thế kỷ...

- Đừng tìm em nữa! Đừng điện thoại em nữa. Hấn đã đề ý một cách thật nghiêm ngặt.

- Em nói như vậy chẳng lẽ tình đôi ta kể như chấm dứt từ đây sao?

- Vâng! - Bội Thanh bồi rồi đáp lại.

Mộng Hiên rít một hơi dài thuốc lá thả khói nhìn ra chốn mông lung rồi gằn giọng. Tuy nhiên tiếng chàng vẫn vừa đủ để Bội Thanh nghe:

- Bộ em tưởng chia tay nhau dễ dàng như vậy sao?

Rồi chàng bỗng vội vã nói:

- Kia! Hấn sắp đến...

Vừa nói dứt lời thì Bá Nam đã đến trước mặt hai người. ánh mắt hấn có vẻ xoi bói hỏi:

- Hai người có chuyện gì vui nói với nhau vậy?

Mộng Hiên muốn mỉm cười nhưng chàng không thể nhếch nổi đôi môi. Chàng cũng muốn lên tiếng trước Bội Thanh nhưng than ôi. Tiếng chàng không thể thoát ra ngoài cổ họng. Một sự xót xa khó chịu còn cào trong cơ thể.

Chàng có cảm giác như nó đánh vỡ nát cả tâm của mình. Bá Nam vẫn đứng trơ trơ như tượng đá. Trong đầu óc h lẫn bắt đầu xuất hiện một mưu lược để ứng phó, đây quả là tên tình địch. A ha! Mộng Hiên ơi! Tên trọc phú hơi tanh mùi đồng ời! Có phải mày là tên đối đầu với ta không? Suốt từ đầu buổi tiệc đến giờ chỉ có hai người đến nói chuyện với nàng. Đó là ông Trình Bộ Vân và h lẫn chứ ngoài ra còn ai nữa đâu? Bá Nam khẽ cắn chặt lấy hai hàm răng mình, ngời xuống đóng kịch đưa tay lên sờ vào trán vợ:

- Có sao đâu? Anh có thấy nóng chút nào đâu?

Bộ Thanh khẽ thu mình lại như hình ảnh con mèo ướ. Bàn tay Bá Nam trên trán đã dờ xuống nắm tay nàng.

- Kia! Tay em sao rét thế này? Đúng là tay của người bệnh.

Đoạn h lẫn quay sang phía Mộng Hiên để phân trần:

- Vợ tôi thường yếu lắm!

H lẫn lại đóng thêm một lớp kịch nữa - tấn kịch của một người chồng yêu thương vợ rất mực:

- Em bị bệnh thật rồi đấy. Anh khoác thêm cho em chiếc áo ngoài nữa nha!

Mộng Hiên cảm thấy bức bối trước sự đóng kịch giả tạo của Bá Nam định đứng dậy thì ông Trình Bộ Vân đưa một người khác lại đến.

- Xin được hân hạnh giới thiệu cùng anh đây là Hạ Mộng Hiên.

Đừng có xem thường anh ấy nha! Anh là một nhà văn, tác giả của tập "Những Ngày Đã Mất"!

Bá Nam như kẻ bị điện giật. Hắn quay lại phía vợ nhìn chòng chọc. Bội Thanh nghe giới thiệu đến tập sách là biết ngay mọi sự đã hoàn toàn bại lộ. Làm sao đây? ánh mắt bén lẹm của Bá Nam như lưỡi dao đâm thẳng vào tâm can khiến nàng có cảm tưởng đó là như là một làn chớp nổ vang trong đầu. Bội Thanh cơ hồ như không còn đứng vững được nữa. Mồ hôi đã nhễ nhại cả lưng. Bá Nam đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Mộng Hiên nói lên với giọng như một lưỡi cưa xiết mạnh lấy thân cây.

- "Những ngày đã mất". Thật tôi không ngờ anh lại là tác giả của tập tiểu thuyết hay ho ấy. Xin cho kẻ hèn này chiêm ngưỡng tí được không?

Bội Thanh bỗng kêu lên. giọng nàng thật yếu ớt. Đôi mắt nàng lơ đãng như kẻ mất hồn, rồi bất thần ngã chúi xuống. Bá Nam và Mộng Hiên vội vàng đến đỡ nàng dậy. Da mặt nàng tái mét như một xác chết. Hai gã đàn ông nhìn nhau. ánh mắt của cả hai đều lóe lên những tia khó chịu, oán hờn. Mãi một lúc, Bá Nam choàng tay ôm mình vợ, đầu kia ông Trình Bộ Vân vội vã mang ly rượu mạnh đến:

- Thử đi nào! Rượu này thuộc loại quý tửu, hay lắm!

Nhấp tí rượu vào, Bội Thanh cảm thấy hơi ấm áp lại. Nàng bắt đầu tỉnh táo. Bá Nam khoác lại áo cho vợ đoạn choàng tay qua

người Bội Thanh nói với vợ chồng ông Trình Bộ Vân.

- Vợ tôi bị yếu! Xin cáo lỗi cùng ông bà.

- Chẳng sao! Không chừng đó là bệnh áp huyết. Anh nên đưa chị đi khám thử xem.

Bá Nam dìu Bội Thanh ra cửa. Rõ ràng gã đóng kịch thật tài tình, đến nỗi bà Trình Bộ Vân cũng phải thở dài khen ngợi:

- Đôi vợ chồng trẻ này tương đắc lắm!

ông Trình có vẻ tự lự nhìn vợ đáp:

- Tôi thì khác... sợ ngược lại.

Về đến phòng khách, ông đưa mắt nhìn Mộng Hiên như dò xét.

Ông Trình cảm thấy có vấn đề bất ổn. Nếu không thì tại sao thái dương của Mộng Hiên mạch máu bị giật mạnh liên hồi.

ông Trình lại, đặt tay lên vai Mộng Hiên bảo khẽ:

- Sau buổi tiệc, anh ở lại. Tôi có chuyện cần bàn.

Mộng Hiên gật đầu tỏ vẻ vâng lời.

Bên ngoài trời vài ánh chớp lóe lên...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 16

Sau cơn xúc động mạnh, Bội Thanh như cánh hoa ấu mỏng manh rơi tả! Gió mưa đã làm cho cành lá phải u hoài...
Đưa Bội Thanh vào nhà, Bá Nam gieo người xuống chiếc ghế sofa ngồi yên bất động như pho tượng đá. Gã liên miên hút hết điếu này sang điếu khác, khói thuốc bay tỏa mịt cả căn phòng. Tình hình có vẻ cực kỳ căng thẳng. Bội Thanh thì đã vào ngay phòng ngủ leo lên giường nằm như vừa để trốn tránh mà cũng vừa như chờ đợi nhận lấy bản án nặng nề từ Bá Nam đưa lại. Tìm được quyển "Những Ngày Đã mất" đọc những dòng thơ trữ tình của Bội Thanh đề nơi trang sách. Bá Nam đã thấy rõ được sự thật. Gã không ngờ một người ủy mị yếu đuối luôn luôn sợ sệt như Bội Thanh lại có đủ can đảm phản bội mình. Sự giận dữ tràn dâng lên như muốn làm vỡ tung cả lồng ngực. Gã đập mạnh tay lên mặt bàn như trút cả nỗi giận dữ vào vật vô tri vô giác, trước khi trừng trị người vợ mà gã cho là thuộc loài gian dân vô loại.

- Bội Thanh! Mày sẽ chết với tao. Tao sẽ giáng cho mày tất cả những gì tao có thể làm được.

Gã vừa nói vừa lão đảo bước vào phòng ngủ. Bội Thanh vẫn còn thức. Nàng biết Bá Nam không bao giờ chịu bỏ qua việc này.

Bão táp bắt đầu đổ xuống. Gã đến cạnh giường giương đôi mắt hực cả lửa nhìn Bội Thanh đang nằm cuộn mình trong chiếc chăn bông. Công việc đầu tiên của gã là cúi xuống tốc mạnh chân ra.

Bội Thanh trừng trừng mắt nhìn Bá Nam, trông nàng có vẻ khiếp sợ.

Bá Nam cắn chặt hai hàm răng lại. Gã cầm mẫu tàn thuốc đang hút dở đâm thẳng vào cánh tay trắng nõn nà của vợ rồi xoay mạnh như gã thường dúi cho tắt ngấm đốm lửa nơi chiếc đĩa gạt tàn.

- Mở mắt ra mà xem nó ngọt như thế nào?

Bị đốt bỏng da thịt, Bội Thanh hơi co người lại, tuy nhiên nàng không hề kêu lên một tiếng.

- A! Mày gan lì! Giỏi lắm! Đừng dẫn lắm!

Gã vừa nói vừa bồi thêm hai cái tát tai làm nàng choáng váng mặt mày. Vẫn giữ thái độ gan lì nàng giương mắt nhìn Bá Nam như nhìn một con quái vật, một con dã nhân hay một con khủng long hung hãn thô bạo...

- Mày nhìn gì tao? Tao đâu có phải là con quái vật?

Gã vừa nói vừa đưa tay đâm vào giữa mặt khiến nàng ngã chúi

xuống. Một dòng máu tuôn ra nơi khoe miệng, Bội Thanh có linh cảm bắt đầu từ nay nàng sẽ là cái đích cho Bá Nam hành hạ.

- Đi! Đi ra ngoài mà ngủ. Từ nay không được quyền vào đây nữa. Đồ đĩ thõa! Hạ cấp...

Lặng lẽ thu dọn mền gối, Bội Thanh đi ra ngoài không một tiếng than van. Bên được nhà bếp vú Ngô nghe tiếng ồn ào vội chạy lên, nhìn thấy máu me nơi mặt mày tiểu thư mình, và hét lên ầm ĩ:

- Tiểu thư! Tiểu thư ơi! Ai đánh đập tiểu thư như thế này?

Bá Nam sững sờ bước ngay lại:

- Mụ già kia! Khôn hồn xuống bếp ngay. Tôi nói cho mụ biết từ nay mụ không có quyền bén mảng đến nơi này. Nghe chưa?

Nói đến đây gã quay sang bên phòng kế cận gọi lớn:

- Chị Kim! Chị Kim đâu rồi?

Xúng xính trong chiếc áo ngủ màu đỏ choét, chị Kim bước vội ra:

- Dạ! Thưa ông chủ gọi?

- Từ nay về sau tôi giao trọn quyền cho chị thu dọn phòng này!

Bà vú chỉ có bốn phận trông coi việc bếp núc thôi.

- Thưa ông chủ, vâng ạ!

Vú Ngô trở về nhà bếp mà hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Bà Ngô thức suốt đến sáng. Bội Thanh cũng chẳng khác gì bà, nàng không tài nào chợp mắt. Nằm đơn độc trên chiếc sofa nghĩ

đến thân phận và tương lai mờ mịt của mình, nàng thắm ôm mặt khóc.

Bá Nam đi từ lúc mặt trời chưa đến con sào. Người hầu mới thì lúc nào cũng lẻo đẻo bên cạnh. Chị ta hết như một tên cai ngục, mỗi lần có chuông điện thoại là chị ta đã phóng đến cầm nghe. Bội Thanh chỉ còn cách giương mắt nhìn chòng chọc và lắng nghe trả lời của người hầu xác xược này:

- Dạ ai ạ? - Bà Bá Nam à? - Dạ bà ấy không có nhà ạ!

Bội Thanh trừng mắt hỏi:

- Tôi ở đây, tại sao chị trả lời như vậy?

Vừa nhún vai, chị ta vừa đáp lại:

- Ông chủ bảo thế, tôi làm thế.

Biết có nói cũng vô ích. Bây giờ thì mọi quyền hành đều nằm trong tay kẻ hầu mới.

Trưa hôm nay Bá Nam về sớm hơn thường lệ. Gã dẫn theo một người đàn bà có một thân hình nẩy lửa. Người thiếu phụ này ăn vận chiếc áo lụa đỏ - màu của Bá Nam thích nhất - bó sát người. Mặt mày của thiếu phụ này trét cả phấn son, lẻo loẹt đến nỗi trông như cô đào hát bội. Cặp chân mày kẻ thật đậm hơi xếch lên. Chiếc mũi hếch để lộ rõ ràng hai cái lỗ rỗng đen ngòm, đôi môi dày ướt át trong có vẻ dâm đãng.

Tay Bá Nam quàng ngang hông cô thiếu phụ dìu vào phòng khách. Gã vừa đi vừa gọi:

- Cung ơi! có khách đến chơi này em!

Bội Thanh bước ra thoạt nhìn thấy đã bàng hoàng. Cơ hồ không còn đứng vững nữa.

- Đến đây anh giới thiệu. Đây là Đại Đại! Người bạn gái rất thân của anh.

Gã vừa nói vừa ôm chặt người đàn bà lạ mặt vào lòng, đặt môi lên định hôn nói vánh môi mọng ướm của nàng, nhưng bị đẩy ra:

- Anh đừng có trêu chị! Tội nghiệp! Trong chị ấy hiền quá. Chị ấy rộng rãi lắm đời nào đi ghen với em. Có phải thế không chị?

Bội Thanh vừa quay lưng đi nhưng Bá Nam đã lên tiếng giữ lại:

- Đừng đi đâu cung! Ở lại chơi với anh và Đại Đại.

Như một cái máy, Bội Thanh ngừng ngay lại giữ nguyên vị thế đang đứng của mình.

- Không! Cung quay mặt lại đây. Đây! Như thế có phải đúng hơn không? Chuyện gì mà phải bỏ đi Ghen à? Ngồi xuống ghế đó.

Nhìn thẳng mặt đến chỗ chúng tôi này.

Bội Thanh chết cả cõi lòng. Nàng cảm thấy danh dự mình bị xúc phạm nặng nề... mặt mũi nàng bỗng tối sầm hẳn lại, thần trí nàng như mê man không còn hay biết gì nữa... Thỉnh thoảng nàng như nghe thấy vang bên tai mình tiếng cười the thé của Đại Đại cùng với tiếng gầm gừ của Bá Nam chẳng khác cảnh tượng của đàn thú đang tranh mồi. Rồi, tất cả những tiếng động đó biến thành tiếng vo ve của đàn ong từ xa vọng lại, nhỏ dần... và cuối cùng

mắt hút.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, nàng bỗng nghe tiếng bà Ngô than thở:

- Tiểu thư! Tiểu thư ơi! Tôi không thể nào còn ở đây được nữa!

Như có một hấp lực mạnh cuốn hút nàng tỉnh dậy, mở mắt nhìn.

Bội Thanh chưa kịp cất tiếng thì Bá Nam đã quát tháo ầm ĩ:

- Ai cho phép mụ lên phòng khách? Phép tắc mụ để chỗ nào?

Bà Ngô sùi sùi khóc:

- Tôi có ở đợ là ở với cậu, với tiểu thư chứ có ở đợ với hạng người như con mẹ này đâu mà dám hà hiếp tôi!

Bá Nam lạnh lùng nói:

- Chẳng những hầu hạ tôi mà con phải hầu hạ cả chị Kim nữa, nếu bà không đồng ý thì có quyền nghỉ việc.

- Vâng! - Bà Ngô mím chặt môi, có vẻ cương quyết - Tôi xin đi ngay.

Nhưng vừa dứt lời bà đã ôm mặt khóc ngất:

- Tiểu thư ơi! tôi không thể nào hy sinh thêm được nữa để đi theo tiểu thư! Xin tiểu thư niệm tình tha thứ...

Bá Nam đập tay xuống bàn:

- Bây giờ mụ còn đứng đó la khóc ầm ĩ nữa, phải không? Chị Kim đâu? Ra mà lôi mụ tống đi khỏi cửa ngay bây giờ...

Từ nhà dưới xông xác chạy lên, chị Kim định tiến lại làm theo lời chủ, nhưng đã bị bà Ngô dùng tay gạt phắt ngang, ưỡn ngực

nói, không còn e dè kiêng nể ai nữa:

- Nề! Con già này nói cho mày giữ hồn, không ai có quyền chạm đến người tôi. Tôi đi, đi ngay bây giờ. Một khắc cũng không ở nữa, khỏi cần phải nhọc công xua đuổi.

Đoạn bà quay lại phía Bội Thanh nói bằng giọng đau khổ:

- Tiểu thư không thể nào tiếp tục sống nói đây được đâu... Phải lo liệu ngay cho thân mình...

- Vú ơi! Đừng đi đâu cả! Vú ở lại với tôi.

Bá Nam gầm lên:

- Đi! Đi ngay! Không ai được phép cản mụ ấy lại.

Bà Ngô loạng choạng bước ra khỏi cửa. Bội Thanh cảm thấy lòng mình tan tác. Thế là hết. Vú đi rồi. Từ nay ta sống với ai đây!

Bỗng như chiếc lò xo bật mạnh, Bội Thanh nhồm dậy, nằng định chạy theo vú Ngô thì tức khắc bị bàn tay như sắt thép của Bá Nam ghì lại:

- Không được, để mụ ấy đi. Còn cô phải ở đây, đứng chứng kiến cuộc tình thâm thiết giữa ta với Đại Đại.

Bóng bà Ngô lao đảo bước đi dưới ánh nắng xuyên qua các kẽ lá lung linh tợ đàn đóm chập chờn trên mặt đất.

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 17

Liên tiếp mấy hôm, Mộng Hiên như người đang sống trong cơn ác mộng. Tuy cố làm việc liên miên nhưng thật ra chẳng làm được việc gì. Điều làm cho chàng ưu tư là mỗi lần gọi điện thoại tìm Bội Thanh đều bị người bên kia đầu giây bảo nàng đi vắng. Nhưng, sau khi mục kích nàng ngất xỉu nhà Trình Bộ Vân, Mộng Hiên mới thấu hiểu mọi tình tiết. Chàng tiên đoán rồi đây Bội Thanh còn gặp nhiều sóng gió. Bá Nam sẽ không dung tha nàng. Hắn sẽ dành mọi hình phạt nặng nề hơn. Liệu với tinh thần và thể xác của nàng có đủ sức chịu đựng trước những cơn giông tố phũ phàng đó không? Biết như vậy, nhưng Mộng Hiên không thể nào làm gì hơn được. Chàng chỉ còn cách cầu xin sao cho Bội Thanh được mọi sự an lành.

Mộng Hiên suy nghĩ đủ điều. Bất cứ lúc nào, giờ nào hết tính chuyện này chàng nghĩ sang chuyện khác. Tất cả đều thuộc phạm vi chung quanh vấn đề giữa chàng và người yêu, mà xã hội

loài người đứng trên mặt pháp lý cho là mỗi tình tội lỗi... Họ sẽ gán cho chàng và Bội Thanh là loài phi nhân, vô đạo! Nhưng thật ra, họ nào biết đâu có bao nhiêu tở hôn thú đã che đậy cho những tội ác tày trời, còn phơi bày đầy đây ra đó? Có biết bao đáng trọng phu làm ra vẻ đạo đức, lợi dụng về mặt pháp lý của tở hôn thú như một loại vũ khí để hạ nhục vợ mình! Họ đâu có chịu nhìn thẳng vào sự thật nhưng cảnh "đồng sàng dị mộng" của bao nhiêu cặp vợ chồng phải cố gượng gạo sống bên nhau chỉ vì hoặc lý do này lý do nọ, chung quanh vấn đề danh dự, tự ái? Chàng đã bộc bạch mỗi tình thâm kính giữa mình với Bội Thanh cho ông Trình Bội Vân - một người mà lúc nào chàng cũng luôn luôn kính trọng xem như bậc trưởng thượng của mình. Nhưng cuối cùng chàng chỉ nhận được lời khuyên là nên tôn trọng tập tục và pháp lý đã được xã hội quy định.

- Trên mặt pháp lý, Bá Nam có quyền dẫn vật vợ, để bảo vệ hạnh phúc cho mình. Anh không đủ tư cách chen vào, chẳng những pháp lý ngăn cản mà tập tục của xã hội cũng không cho phép anh làm vậy.

Mộng Hiên đưa ra cái lý lẽ của mình:

- Con người đặt bày ra luật pháp là để bảo vệ cho nhau. Nhưng trái lại, lắm lúc luật pháp cũng lại chính là thủ phạm của mọi bất công trong xã hội.

- Anh đúng! - Ông Trình Bội Vân nghiêm nghị đáp lại nhưng anh

nhớ là loài người không thể sống mà không có luật pháp.

ông Trình Bộ Vân có lý. Con người không thể sống tách rời với luật pháp được. Luật pháp phải được bảo tồn bởi tội ác không bao giờ tan biến hết.

Liên tiếp mấy hôm, Mộng Hiên cảm thấy lòng mình luôn luôn bị dẫn dắt. Tính tình chàng thay đổi lúc nào cũng cau có, cáu bẳn.

Ngay cả với vợ con cũng vậy.

- Thôi, đừng hỏi lời thôi nữa!

- Tôi không có thì giờ để đi xem hát bóng! Hoặc với bé Phượng lúc nào cũng quanh quẩn bên chàng... đòi hỏi đủ thứ. Nếu bình thường thì:

- Ủ.!. Để rồi ba sắm cho con. Ngoan nha!

Nhưng nay chàng đâm ra giận dữ:

- Có đi chỗ khác chơi không?

Rồi quay ra gọi vợ.

- Mỹ Thuyên! Đưa nó đi đi! Bực mình.

oOo

Cuối cùng Mộng Hiên quyết định đối diện với sự thật. Phải gặp Bội Thanh. Nếu cần gặp luôn cả Bá Nam. Thế là, ngay đêm hôm

đó, Mộng Hiên lái xe đến đậu ngay trước cổng nhà Bá Nam.

Lưỡng lự trong giây lát, nhưng chàng tự khắc phục được sự rụt rè mà chàng cho là nhu nhược. Mộng Hiên thản nhiên đưa tay lên bấm chuông. Cánh cửa cổng hé mở. Bóng người đàn bà lạ thò đầu ra hỏi:

- Thưa ông! Muốn tìm ai ạ?

Điều làm cho Mộng Hiên ngạc nhiên trước tiên là người ra mở cửa lần này không phải là vú Ngộ Trước mặt chàng hiện tại là một người đàn bà có vẻ mặt đanh đá. Phải chăng đó là sự thay đổi tại ngôi biệt thự nhỏ bé này?

- Ông chủ có nhà không?

- Thưa có ạ!

- Tôi muốn gặp!

- Xin ông vui lòng đợi!

Người đàn bà này đi vào lúc thì Bá Nam từ trong nhà bước ra.

Gã giương mắt nhìn với vẻ ngạc nhiên, nhưng khi đến trước mặt Mộng Hiên có làm ra vồn vã:

- A! tưởng ai, không ngờ lại là quý khách.

Mộng Hiên cố dần lòng, thản nhiên nói:

- Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lúc không?

- Được chứ! Nhưng trong nhà e bất tiện.

- Tìm một nơi khác thuận tiện hơn.

- Vâng! Tùy.

Hai tách và phê bốc hơi thơm phức đặt trước mặt hai người. Họ đưa mắt nhìn nhau mà chẳng ai chịu lên tiếng trước. Mộng Hiên chẳng biết phải mở đầu câu chuyện như thế nào để tránh khỏi sự giận dữ có thể xảy đến cho Bá Nam. Chàng thừa rõ, nếu không khéo léo tất sẽ xảy ra cuộc chiến quyết liệt khó lòng lường trước được. Bá Nam mặc dù ngoài mặt vui vẻ, thật ra đang sẵn sàng vào cuộc. Không khí nặng nề phủ chụp giữa hai người. Họ yên lặng mãi đến điều thuốc thứ hai sắp tàn, Mộng Hiên mới bắt đầu lên tiếng:

- Có lẽ anh biết, cuộc viếng thăm bất thần của tôi đến với anh chỉ vì... Bội Thanh...

- Hả - Bá Nam giả vờ ngạc nhiên - Bội Thanh? Bội Thanh làm sao?

Mộng Hiên nghiêng chặt đầu điều thuốc, đưa mắt nhìn ra ngoài trời, mãi lúc sau chàng mới đi thẳng vào câu chuyện:

- Anh Bá Nam! Theo tôi thấy thì anh không yêu Bội Thanh, thì xin anh hãy buông tha cho nàng!

Làm ra vẻ ngờ ngác:

- Cái gì? anh nói làm sao?

Mộng Hiên thấp giọng có vẻ như van xin;

- Tôi xin anh rủ lòng buông tha cho nàng. Nếu anh cứ giữ nhịp độ này mãi tôi e nàng sẽ bị chết dần chết mòn, tội nghiệp! Bội Thanh là một người đàn bà yếu đuối, nàng cần phải được những

lời an ủi, phải được sự săn sóc nuông chiều. Xin anh đừng để nàng phải chết...

Bá Nam vút mạnh mẩu tàn thuốc lên mặt sàn gạch:

- Ồ hay! Anh đến đây để dạy tôi sao?

- Không!- Mộng Hiên cố nhin - Không phải vậy, chỉ vì tôi tội nghiệp cho nàng. Theo tôi nghĩ nếu anh ly dị với nàng thì riêng anh có gì phải thiệt thòi đâu?

Mặt Bá Nam đỏ au lên, gã chồm lên phía trước sừng sộ:

- Anh nói thật hay đùa? Anh lấy quyền hạn gì mà xen vào chuyện nội bộ của gia đình tôi? Từ xưa đến nay, tôi chưa thấy có một người nào lại đi khuyên bạn mình ly dị.

Mộng Hiên cúi mặt xuống lặng lẽ nhìn ly cà phê của mình. Cho mãi đến giây lâu, chàng nói chậm rãi đáp lại:

-Vâng! Tôi thật sự không có quyền. Sở dĩ tôi đề ra câu chuyện này là vì... thú thật với anh, tôi đã quá yêu nàng. Tôi không muốn anh dẫn vật một cách tàn nhẫn với một người đàn bà mà anh không yêu thương nữa! Tội nghiệp! Anh hãy buông tha cho nàng...

Bá Nam bỗng phá lên cười, khiến một số người đang ngồi yên lặng thưởng thức hương vị cà phê đều phải giật mình quay lại nhìn vào hướng hai người. Bá Nam, nhìn thẳng ngay mặt Mộng Hiên nghiêm khắc nói:

- Anh to gan lớn mật thật... ! Trước mặt một người chồng anh lại

dám tự tố cáo mình đang gian dâm với vợ ho... Có lẽ vì anh sống với nhiều mộng mơ, không tương với lối viết lách tiểu thuyết của anh nên đâm ra nông nổi nếu không muốn nói là ngu xuẩn.

Đến đây, gã ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp tục bằng giọng hằn học:

- Tôi, Bá Nam này, cho anh biết là đừng mong có sự đổi ý ở tôi. Nếu tôi thu thập đầy đủ chứng cứ sẽ đưa ra tòa về tội phá hoại hạnh phúc gia đình của tôi. Bội Thanh là người mà tôi cưới hỏi đàng hoàng, có giấy tờ hôn thú, mọi người đều biết chúng tôi yêu nhau. Nàng chết tôi sẽ tang ma tử tế. Việc đó với anh đâu có gì liên hệ? Anh muốn tôi cùng vợ tôi chia tay ư? Hãy xem lại anh có bị thần kinh rối loạn chẳng? Nếu ở vào địa vị tôi, liệu anh có chịu thế không?

Bá Nam có lý, sự nông nổi của chàng chỉ làm cho Bội Thanh thêm khốn khổ. Chắc chắn rồi đây nàng không còn yên ổn nữa. Bão táp sẽ nhận chìm cuộc đời nàng!

Nghĩ đến đây, Mộng Hiên khẽ rùng mình. Chàng vội lấp liếm cho qua câu chuyện:

- Vậy thì, anh cho tôi được nói câu cuối cùng là xin anh hãy nên đối xử tử tế với nàng...

Bá Nam phá lên cười, giọng cười của gã có vẻ thách thức:

- Sao anh lại cứ thích xen vào chuyện gia đình thiên hạ vậy?

Theo tôi nghĩ một người có tiền muôn bạc triệu như anh, nên

tính đến chuyện làm tăng tướng thêm khối bạc của mình hay hơn là bàn chuyện đàn bà của thiên hạ!

Lời nói của Bá Nam chẳng khác nào gàu nước lã tạt vào mặt, khiến Mộng Hiên phải lạng cả người! Chàng tì tay vào bàn đứng dậy... lão đảo bước về chỗ đậu xe trước cổng nhà Bá Nam lúc nào cũng không biết.

Có tiếng taxi xịch đỗ cạnh bên làm chàng giật mình. Một người đàn bà mặt mày trát đầy phấn từ trong xe bước ra. Thoáng nhìn, Mộng Hiên đã biết ngay đó là gái nhảy được Bá Nam gọi đến ở lại đêm...

Mộng Hiên khẽ rùng mình. Chàng âm thầm lên xe rồi máy chạy.

- Sao hăn nỡ tàn nhẫn đến độ đưa gái nhảy về nhà khiêu khích với vợ mình như vậy? Làm thế nào Bội Thanh chịu đựng nổi trước cảnh khinh bạc này?

Chàng nhấn mạnh thêm ga cho xe vọt nhanh lên. Mộng Hiên không về nhà mà lái sang nhà ông Trình Bộ Vân. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Biết đâu người đứng tuổi như ông Trình đầy kinh nghiệm lại không giúp cho ta một lối thoát?

Đồ xe tại được gốc cây lan đang mùa hoa nở rộ, chàng đến cổng bấm chuông. Một vài cánh dơi từ đầu xa là đến đập vào tường... Gió càng về khuya càng trở rét...

QUYỀNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 18

Bội Thanh bị mê sảng liên tiếp mấy ngày liền. Nàng vẫn nằm yên bất động, không chịu ăn uống lấy tí gì.

Bá Nam không hề lưu ý đến. Sáng dậy gã đến sở, chiều tối ít khi về nhà. Nếu có thì thường mang theo Đại Đại để cùng nhau nô đùa trững giỡn thâu đêm. Chẳng phải Bá Nam không biết Bội Thanh bệnh nhưng gã cho đó là chuyện thường. Đói ăn rau, đau uống thuốc. Có gì phải ưu tư?

Tuy nhiên, một hôm gã bỗng dừng chân lại khi đi ngang qua phòng khách. Bằng đôi mắt cú vọ gã chăm chú nhìn vợ mình đang nằm co quắp, đầu nàng gối trên tay cầm của chiếc sofa, tóc lòa xòa buông thõng xuống chạm mặt sàn trải thảm màu xanh nước biển. Gã khẽ nhún vai đoạn cúi xuống đưa tay béo mạnh vào cánh tay vợ. Bằng giọng cười mũi, gã nói thật lớn:

- Đừng có nhõng nhẽo đóng kịch. Tôi không ưa lối này. Biết điều thì ngồi dậy, đỡ phải ăn đòn.

Bị béo đến tím cả thịt nàg vẫn nằm bất động. Bội Thanh chỉ khẽ rướn đôi mắt lên nhìn rồi từ từ nhắm lại. Đôi mắt nàg hơi ngả màu vắn đục, trông như một xác chết, vẫn chẳng một chút động lòng, gĩa hét lên:

- Mày khó giả chết với tao!

Như tuồng chưa thỏa mãn với sự trừng phạt vừa rồi, gĩa dùng mẩu tàn thuốc còn đang cháy dở đâm mạnh vào vết bầm, nơi cánh tay nàg.

Bị sức nóng thấm vào, Bội Thanh xuýt xoa người lại. Nàg có gương mặt nhìn chồng có vẻ sợ hãi.

- Con dâm phụ! Mày khéo giả chết để đe dọa tao phải không?

Hử! Ngồi ngay lên thử xem!

Hắn vừa túm lấy đầu tóc nàg giật mạnh.

- Ngược mặt lên. Làm gì mà cứ cúi xuống hả? giả chết...

"Bốp... bốp... bốp... "

Hắn liên tiếp giáng vào mặt Bội Thanh ba tát tai đến nảy lửa.

- Tôi cho cô biết thằng khốn nạn Mộng Hiên vừa mới đến đây.

Như bị điện giật, Bội Thanh bật ngồi dậy ngơ ngác. Tim nàg như đang năm yên ngủ bỗng sức tỉnh dậy đập liên hồi. Là một gã đàn ông, Bá Nam nhìn được ý nghĩ của vợ qua hành động bất thần của nàg. Gĩa cười chua chát, đưa tay nâng mạnh cằm vợ hỏi:

- Tôi hỏi thật! Liệu cô định lấy hắn thật à?

Bội Thanh vẫn với thái độ yên lặng. Nàng chỉ đưa mắt nhìn Bá Nam với vẻ tang thương.

- Hừ! Cô vẫn nhất định thế sao? Nhưng, đó là ý cô, là tình của cô, là trái tim của cô Còn hấn, hấn đến để xin tôi tha thứ. Hấn thú thật hấn có đến với cô, có đưa cô đi chơi, có thề mây hẹn gió với cô Nhưng thật ra hấn chỉ xem cô như một kẻ qua đường. Hấn đã có vợ, có con. Vợ hấn còn đẹp hơn cô gấp bao nhiêu lần. Làm sao hấn bỏ được? Còn cô, cô nghĩ thế nào? Chẳng lẽ cô lại si tình quá nặng? Chẳng lẽ cô vẫn gắn bó yêu thương với hấn trong lúc hấn chối bỏ chỉ xem cô là phường gái lãng loàn trác nết?

Đôi mắt Bội Thanh hơi phớt lên một màn lệ, chớp nhanh yên lặng.

Bá Nam quát lớn:

- Cô có nghe tôi nói gì không? Có hiểu gì tôi nói không? Hả! Cử chỉ bất động của Bội Thanh khiến gã điên tiết. Gã nắm vai nàng lắc mạnh. Các khớp xương của nàng kêu lên... Gã lại nắm chòm tóc kéo không một chút nương tay khiến cả người nàng như bị nhấc bổng lên.

- Thật đáng tởm! Mà chỉ là một pho tượng đá.

Nói dứt lời gã buông tay ra. Như cái xác chết, Bội Thanh ngã xuống nằm sòng soài trên mặt ghế sofa Miệng há hốc, bên khoe mép ứa ra một vệt máu tươi chảy dài xuống...

oOo

Từ ngày bị đuổi khỏi phòng ngủ, Bội Thanh lâm bệnh nặng. Lúc mê lúc tỉnh. Ngày nào cũng vậy... cứ vào lúc trời vừa hừng sáng thì Đại Đại đã vội vã rời khỏi nhà. Nàng chỉ biết đưa mắt nhìn theo, hững hờ, không một chút phản ứng.

Hôm nay, Đại Đại ra về được một lúc, Bá Nam như thường lệ sửa soạn đi làm. Nhưng lần này thì chị Kim đã đứng đợi sẵn từ bao giờ, đến sát bên gã nói:

- Thưa ông chủ! Bệnh tình bà chủ có vẻ trầm trọng lắm.

- Hừ! - Gã gườm mắt nhìn người ở, nhún vai - Trầm trọng? Nó giả chết đấy.

Gã vừa nắn nắn cái nút thắt cà vạt cho đúng theo hình tam giác, rồi, đến móc lấy chiếc áo choàng vào rồi đi thẳng ra xe thì chị Ở lại nhắc thêm lần nữa:

- Thưa! Quả bệnh bà nhà nặng thật. Suốt mấy ngày hôm nay chẳng chịu ăn gì cả.

Gã hơi do dự. Thật ra, gã chẳng thương xót gì Bội Thanh, tuy nhiên gã cũng không đủ can đảm đưa nàng vào cái chết. Gã lặng lẽ bước đến nơi Bội Thanh đang nằm đưa mắt dò xét. Mặt nàng

xanh mét, không còn một chút máu. Đôi mắt sâu hoắm, môi thâm tím lại. Hơi thở rõ ràng quá yếu. Hấn khẽ cất tiếng gọi:

- Bội Thanh! Bội Thanh nè!

Nàng vẫn bất động. Bá Nam bắt đầu lo lắng:

- Bội Thanh! Có nghe tôi gọi không? Hay là cô giả chết?

Gã khựng lại trong giây lát suy nghĩ. Rồi, gã thăm lặng như lúc gã thăm lặng đến đứng nhìn Bội Thanh để xem hư thực bệnh hoạn của nàng... cúi cùng bế lên đi vào phòng ngủ.

Gã lẩm bẩm một mình...

- Nếu cô ta chết thật thì chết trên giường trong có vẻ được hơn.

Ta khỏi mang tai tiếng là bất nhân, bất nghĩa.

Sau khi đặt Bội Thanh nằm xuống, gã đắp chăn lại và đưa tay sờ trán. Gã cảm thấy đầu nàng nóng sôi như cục lửa. Nhưng gã cũng tự lừa dối mình:

- Chưa đến nỗi chết mà lo!

Cho dù nếu nàng có chết thì gã cũng có lý lẽ của gã. Đó là lỗi hoàn toàn của nàng. Đâu có phải do gã! Nàng gây nên tội, thì phải đền tội "chúng qua đắc qua, chúng đậu đắc đậu", gã nghĩ vậy.

Bá Nam lại tính đến chuyện... tục huyền... Gã phải kiếm một người vợ thật đẹp, đẹp gấp trăm ngàn lần Bội Thanh...

- Này chị Kim! Cô ta cũng chưa đến nỗi nào, hạn nhất, nếu cô ta có bị chết đi thì hãy gọi điện thoại cho tôi biết.

Nói xong, gã thông thả bước ra lái xe đi, vẻ mặt bình thản như chẳng có chuyện gì đáng quan tâm cả. Nếu ví dụ, theo gã, Bội Thanh có chết, đối với chàng đó là sự giải thoát, phải nợ.

- Chứ sao. - Gã nói với mình như vậy.

Chẳng những thế, gã còn hả lòng hả dạ là trả được mối thù "vạn cổ" đối với thằng trọc phú hôi tanh mùi đồng Hạ Mộng Hiên đó nữa!

- Cho tụi bay đáng đời. Có yêu nhau da diết hãy chịu khó xuống âm phủ mà thề nguyên trăng gió! Hừ! Đồ đi thỏa.

Trong khi đó, trên giường Bội Thanh vẫn nằm bất động. Đôi mắt nàng nhòa lệ. Các giọt nước mắt từ từ tràn xuống làm ướt đầm cả hai bên thái dương. Nàng cố gắng quay đầu lại một cách khó khăn, như để khỏi phải nhìn bản mặt hung tợn của chồng.

Dần dần nàng kiệt sức. Sự mệt mỏi từ từ xâm chiếm lấy châu thân. Tay chân rã rời. Tim nàng đập liên hồi. Rồi nàng cảm thấy như bị một cơn xoáy lốc hút mạnh cuốn mình bay bổng lên, mỗi lúc một nhanh. Bội Thanh nhắm kín mắt lại. Tai nàng tràn ngập cả những tiếng kêu vo vo liên tục. Rồi nàng lại có cảm giác bị cơn xoáy lốc ấy kéo ra khỏi chính ngay người của mình... rời khỏi giường ném vào khoảng không gian mênh mông vô hạn định. Nàng thấy mình đang bồng bềnh trôi nổi trên các đám mây trắng xóa... Thỉnh thoảng trong cơn mê sảng nàng bắt gặp những lọn mây tím - màu tím hoa sim - đang cuồn cuộn trôi dạt về

phương trời xa thẳm. Có lúc nàng bị chao đảo, lắc lư như con tàu trước những lượn gió từ ngàn khơi thổi lại. Nàng mừng tượng những con sóng cả đổ ập vào bờ mang theo các mảnh vỏ sò đủ màu óng ánh, rồi cũng chính sóng lại mang đi mất hút... những mảnh vỏ sò xinh xắn ấy...

QUỲNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 19

Có tiếng chuông cửa vọng vào. Chị Kim chạy ra mở và chị ngạc nhiên nhìn chăm chặp ông già có mái đầu bạc phơ phơ như tuyết. Mặt mày ông ta có vẻ thuộc hàng trí thức.

- Có ông Bá Nam ở nhà không?

- Dạ, thưa không.

- Còn bà Bá Nam?

- Dạ! Bà ấy đang ngủ.

- Vào thưa, có tôi là Trình Bộ Vân đến thăm.

Giọng nói của ông như ra lệnh. Không đợi mời ông đã ngang nhiên bước vào phòng khách.

Tùng làm công việc trong nom nhà cửa, nên chị có đầy đủ kinh nghiệm, chị biết nhìn mặt mà bắt hình dong để khỏi bốc phải lửa, chị thử từ chối khéo.

- Thưa ông... bà chủ hôm nay bị bệnh. Xin ông vui lòng cho khi khác...

Đưa mắt lờm lờm nhìn người ở mới, ông hắt hàm hỏi:

- Bà vú đâu?

Chị Kim chưa kịp trả lời, ông nói tiếp:

- Thế nào? Chị muốn nói gì?

- Dạ! Bà chủ tôi bị bệnh!

- Bệnh? Máy ngày rồi?

- Thưa! Đó là quyền của ông chủ... Tôi không được rõ.

- Thế còn bà vú đâu?

Chị Kim ngập ngừng đáp:

- Dạ! Bà ấy thôi việc rồi ạ!

Câu trả lời của người làm mới, ông Trình đã biết được một phần sự thật. Ông cảm thấy hơi giận tràn lên tận cổ, ông đến đây không phải vì sự van xin của Mộng Hiên nhờ ông giúp đỡ mà một phần vì lòng mến thương của mình đối với người thiếu phụ có một tâm hồn và thể xác yếu đuối, đang bị hành hạ bởi người chồng thô bạo. Bội Thanh có dáng vóc và tư thái trông hệt như đứa con gái út của ông còn đang ở nước ngoài.

- Bà chủ đâu? Hãy đưa tôi vào thăm.

Chị Kim có vẻ lúng túng:

- Dạ. thưa... thưa...

ông Trình nói như hét lên:

- Nhanh! Có phải đợi đến khi bà ấy chết mới chịu đưa tôi vào thăm sao?

- Dạ. thưa... Vâng ạ! Tôi xin đưa! Xin mời ông vào...

Vừa đến cạnh giường ông Trình đã hốt hoảng kêu lên:

- Phu nhân!

ông nhìn thấy vẻ hốc hác, tiêu tụy của Bội Thanh, nhất là đôi mắt nàng sâu hoắm xuống, mặt xanh xao như tàu lá. Ông Trình cúi xuống dùng ngón tay cái và ngón trỏ banh hai mí mắt. Tròng mắt nàng đã ngả màu đục, mặt nhể nhại mồ hôi. Rò ràng nàng đang nguy kịch lắm rồi.

- Trời!

ông Trình kêu lên và lùi người lại. Trước mắt ông từ chiếc cổ trắng nõn nà đến cánh tay và luôn cả phần trên của ngực đầy cả vết bóng của tàn thuốc, cái thì đã sạm đen, cái thì còn đỏ hồng...

- Tàn nhẫn quá.

Đứng lặng người lúc, qua cơn xúc động, ông đưa tay đặt lên vai Bội Thanh lay nhẹ:

- Bá Nam phu nhân!

Bội Thanh chỉ trừng trừng mắt nhìn lên trần nhà, còn miệng cứ lải nhải nhảm nhí.

ông lại chuyển qua lối xưng hô gọi ngay đích danh thử xem nàng có tỉnh lại không?

- Bội Thanh! Bội Thanh nè! Chị có biết tôi không? Hà...

Rồi ông lắc lắc lấy bờ vai, cúi hắt người xuống nói lớn:

- Trình Bộ Vân đây này! Nhớ tôi chứ.

Bội Thanh cố giương mắt nhìn ông ngơ ngác.

- Trời ơi! Tàn nhẫn quá! Bà yên lòng. Tôi sẽ đưa bà đến bệnh viện ngay.

Trong khi ông Trình loay hoay lo lắng cho Bội Thanh thì chị Kim đã lên ra bên ngoài gọi điện thoại báo tin này cho Bá Nam biết. Ông Trình vừa quay lại tìm thì chị Kim đã gác máy điện thoại chạy vào đứng bên cạnh rồi.

- Chị thu xếp quần áo bỏ cả vào va li cho bà chủ. Tôi đưa bà ấy vào bệnh viện ngay bây giờ.

- Thưa...

- Chẳng thưa gửi gì cả! Chủ chị về tôi chịu trách nhiệm.

Chị Kim đi rồi, ông Trình nói cố ý cho Bội Thanh nghe được:

- Tôi xin hứa với chị là sẽ giúp cho chị với Mộng Hiên thành công theo ước vọng. Hãy cố gắng bình phục mà vui hưởng hạnh phúc.

Nghe nói đến tên Mộng Hiên, Bội Thanh như được liều thuốc hồi dương. Nàng cố mở mắt nhìn. ánh mắt yếu ớt của nàng làm cho lòng ông Trình quặn thắt. Ông khẽ thở dài, nắm tay Bội Thanh nói:

- Đừng u buồn sầu thảm làm gì nữa. Chị Bội Thanh ạ! Mộng Hiên sẽ đến với chị. Hãy tự tin mình. Trên đời này chẳng có gì là không giải quyết được. Chỉ sợ mình không đủ nghị lực, nản lòng bỏ cuộc. Chị hiểu tôi nói chứ?

Bội Thanh vẫn ngơ ngác nhìn ông Trình như một kẻ chưa hề quen biết. Nàng nghe cái tên Mộng Hiên sao mà quen thuộc quá! Cái tên thật gần bó... như gió xuân, mây hạ, như sóng biển đông hay như một vòng tay ấm cúng.

- Rồi sóng... sẽ mang những gì đến hả ông?

- Hả? Chị bảo gì?

ông Trình chẳng biết Bội Thanh nói câu ấy với ý nghĩa gì? Nàng lại lẩm bẩm:

- Sóng sẽ mang bọt biển từ ngàn khơi đến. Sóng cũng sẽ mang lại một cảnh hoa ầu! ông ơi! Cái cảnh hoa ầu màu tím hoa sim! Sao mà xinh xắn quá... Nhưng mà ông ơi! Nội cháu không còn, nó lại theo sóng ra khơi. Tôi đâu còn gì để mà ước ao mơ tưởng? Kìa! ông có biết tại làm sao mà có sóng? Sóng lớn dần... lớn dần như những trái núi chập chùng giữa cơn phong ba bão táp... Sóng bổ xuống như những mái đầu bạc phếu. Và... Ông ơi! ông có nhìn thấy chằng, chàng đã nhận được mảnh vỏ sò... màu tím hoa sim!

Toàn thân Bội Thanh bỗng run lên cầm cập. Nàng ngơ ngác nhìn tứ phía rồi quay lại phía ông Trình.

- Ông ơi! ông có nghe tôi nói gì không? Mảnh vỏ sò của tôi màu tím hoa sim mà anh Bá Nam đã lấy búa đập tan rồi!

Bội Thanh thu mình lại. Nàng quần tròn trong chiếc chăn bông.

Trong nàng có vẻ hoảng hốt, sợ hãi như tưởng thấy chiếc búa kia

đang từ trên cao đưa xuống đập vào đầu mình.

- Đứng! Xin ông cứu lấy tôi, đừng để anh Bá Nam đập nát thân tôi... đừng nghe ông!...

ông Trình đứng lặng như một xác chết, máu trong người ông cơ hồ đông đặc lại.

- Bội Thanh đã mất trí rồi chăng? - Ông Trình suy nghĩ lắm bầm lấy mình- Bất cứ giá nào ta cũng phải đưa nàng vào bệnh viện!

- Đừng lo sợ! Có tôi, chẳng ai dám hãm hại chị cả!

Chị Kim nhìn chăm chặp ông Trình và chị biết đây là một người có đầy uy quyền khiến chủ chỉ phải khuất phục, nể vì.

Xe cứu thương vừa đỗ trước mặt nhà thì cũng vừa lúc xe Bá Nam về đến. Bá Nam đi nhanh vào, gã cũng không khỏi ngạc nhiên khi đụng đầu với nhà ngoại giao kỳ cựu.

ông Trình đã nắm ngay áo Bá Nam giận dữ quát:

- Bá Nam! Tôi không ngờ anh là một người tồi, tồi hơn phương hạ cấp. Anh là một đáng tu mi, nhất lại là một người trong giới ngoại giao mà anh hành hạ, ngược đãi vợ mình như vậy, thử hỏi cái nhân tính anh ở đâu. Anh nỡ để chị nhà sống dở, chết dở. Hãy mở mắt ra nhìn xem chị nhà có còn giống hình dạng của con người nữa không?

Bá Nam khinh khỉnh, ưỡn ngực đáp:

- Đây là chuyện gia đình của tôi. Xin ông đừng xen vào.

ông Trình run lên vì tức giận:

- Tôi chen vào để lộ mặt nạ đũa giả nhân giả nghĩa. Tôi chen vào để truy tố một kẻ sát nhân. Anh quả là một kẻ giết người không góm tay Lẽ ra, anh phải là một tên đồ tể mới đúng. Ngay giờ phút này tôi mang Bội Thanh đi đây. Các vết thương trên người Bội Thanh cũng đủ đưa anh ra trước pháp luật rồi...

Bá Nam không đến nổi đại khờ mà không biết thân phận mình. Điều khiến chàng bất ngờ là ông Trình - người có đầy đủ uy thế làm cho những điều mơ ước của mình khỏi gãy đổ - lại chen vào chuyện này. Bá Nam cần phải vận dụng tất cả mọi khôn ngoan của mình để khỏi phải gánh lấy hậu quả tai hại cho tương lai sự nghiệp. Vì vậy, gã đã hấp tấp chạy theo ra phân trần với ông Trình.

- Thưa ông Trình! Tôi nghĩ rằng ông Trình đã hiểu lầm ý tôi. Như ông thấy, tôi luôn luôn bận rộn cả ngày, nên không biết Bội Thanh lâm trong bệnh.

- Anh Bá Nam! ông Trình ngắt lời - Theo tôi, chúng ta đừng nên đóng kịch cho nhau xem. Ngay từ đầu tôi đã lưu ý đến tình cảm giữa vợ chồng anh. Anh đừng dối chúng tôi, Mọi việc tôi thừa biết. Anh mang vù nữ về nhà du hí, quanh lỏi xóm mọi người đều bàn tán về chuyện này.

Nói đến đây, ông quay lại chiếc cang bên trong xe, nơi Bội Thanh đang nằm.

- Bây giờ bệnh trạng của nàng quá trầm trọng, nếu trường hợp cô

ấy chết đi thì thử hỏi lương tâm anh có bị cắn rứt hay không?
Theo tôi nghĩ, nếu quả thật anh chẳng yêu nàng thì hãy lo liệu
làm thủ tục chia tay, đừng nên làm khổ cho nhau!
Nói đến đây, ông Trình ngừng lại, rồi bằng một giọng quả quyết!
- Nếu anh không bằng lòng tôi sẽ nhờ luật sư lo liệu hộ.

Bá Nam nhếch mép cười:

- Từ thuở xưa đến giờ tôi chỉ nghe "khuyên nhau ăn ở trọn đời
trọn kiếp" chứ có ai khuyên chia thúi rẽ duyên?
- Nếu đó là trường hợp muốn cứu sống một mạng người, thì lời
khuyên ấy có gì gọi là làm lẩn được!

Rồi ông Trình nhấn mạnh:

- Nếu để chuyện này ra trước pháp luật, tôi e anh phải tốn tiền
cấp dưỡng.

Bá Nam không phải không biết. Bề ngoài vờ vẫn thờ ơ nhưng
thật ra bên trong gã đã tính toán kỹ càng rồi. Ai mà đi ngu dại để
dành quyền thiệt thòi cho mình? Mỉm cười - nụ cười chứa đầy
nham hiểm gã nhỏ nhẹ:

- Được! Tôi sẽ xem lại:

ông Trình khẽ gật đầu:

- Chúng ta sẽ bàn thảo sau. Còn một điều nữa trong thời gian
điều trị anh không nên lai vãng đến... Hãy để yên cho chị ấy sống
thêm thời gian nữa...

Bá Nam lơ đãng dõi mắt nhìn theo.

Trên cành lê gió thoảng nhẹ. Vài tiếng chim rì rạc kêu lên. Gã ngửa mặt, so vai uể oải đi bước một vào nhà...

o0o

Được giám đốc bệnh viện cho biết, bệnh trạng của Bội Thanh đang ở trong thời kỳ nguy kịch, ông Trình sững sờ.

- Cho dù có cứu khỏi cũng chỉ với vát một phần về mặt thể xác. Lấy lại cho được sự quân bình về mặt tinh thần quả thật thiên nan vạn nan.

- Bác sĩ giám đốc, có thể tìm được phần nào hy vọng chăng? - Ông Trình hỏi với vẻ ưu tư.

- Khó lòng. Tôi nghĩ, bà ấy sẽ mất trí nhớ vĩnh viễn rồi.

Mộng Hiên đến ngay bệnh viện sau khi được ông Trình báo tin về bệnh trạng của Bội Thanh.

- Thừa bác! Nàng như thế nào?

- Khá nặng.

- Nặng? Nặng ra sao?

- Bác sĩ bảo sợ khó lòng thoát khỏi!

- Sợ khó lòng thoát khỏi?

Chàng nắm chặt tay ông Trình lắc mạnh:

- Làm sao thư bác? Làm sao? Không? Con không tin nàng phải chết!

- Cùng vào với tôi - Ông Trình dìu Mộng Hiên vào phòng điều dưỡng - Đấy Bội Thanh đang ngủ... đừng làm nàng giật mình. Vừa nhắc thấy Bội Thanh, lòng chàng đau thắt. Trông nàng tiêu tụy quá, chẳng lẽ nàng sắp chết thật rồi sao? hai hàng lệ từ từ lăn trên má. Mộng Hiên cảm thấy lòng người còn hơn lang sói. Bá Nam! Tàn nhẫn quá!

Trong lúc đó Bội Thanh tỉnh thoảng nói như mê sảng:

- Gió ơi! Sao gió lớn quá! Gió mang sông đến với biển khơi, rồi biển khơi đem về với lòng sông bé nhỏ. Này vú Ngô ơi! Vú hãy chọn cho tôi chiếc áo dài màu tím hoa sim! Kia! Anh ơi! Hãy nhìn xem gió sao tím ngắt thế này? Đất trời cũng đều tím... Mộng mị tan rồi hoa ấu cũng không màng nở nữa! Nước đã biến thành hoa ấu! Kia! Ai ơi! Mảnh vỏ sò của tôi đâu? Không lẽ sóng đã mang ra tận ngàn khơi rồi sao? Đừng! Sóng ơi! Đó là mảnh vỏ sò của ta, đời sống của ta, tình yêu của ta.

Mộng Hiên đứng chết lặng cả người, chàng không tin đó là những điều có thật!

Lòng Mộng Hiên đau nhói:

- Bội Thanh! anh đây này! Em chẳng nhìn thấy anh sao?

Bội Thanh hơi cự mình. Nàng như muốn lắng tai nghe. Và nàng cảm thấy như có một bàn tay nâng nhẹ chiếc cằm nhỏ của

mình:

- Bội Thanh! Anh đây này! Mộng Hiên đây này... em ơi!!

Mộng Hiên? ôi! cái tên nghe như quen thuộc từ lâu! Tim Bội Thanh như bị muôn ngàn mũi kim đâm vào. Nàng cố giương mắt lên nhìn, rồi từ từ kéo lại...

- Anh ấy đi rồi! Có bao giờ lại đến! Nội ơi! Nội đã từng ngâm nga cho con nghe rằng là "Hoàng hạc... Ờ! ơ! Hoàng hạc nhất khứ... nhất khứ hề! Bất phục phản"...

Mộng Hiên nắm chặt cánh tay có đầy vết bỏng, còn cánh tay kia nàng đưa lên như chơi vơi giữa khoảng không!

- Anh ấy không đến nữa! Nhưng mà anh ấy đi đâu?

Mộng Hiên nhận thấy tuồng như cái chết đối với nàng đang lảng vảng đâu đây.

- Bội Thanh ơi! Đừng chết nghe em! Ở lại với anh, nghe em! Đời không phải toàn chuyện đau thương mà con nhiều điều đẹp lắm! Nói đến đây, Mộng Hiên úp mặt vào hai lòng bàn tay nức nở...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 20

Luôn mấy hôm Mộng Hiên vẫn ở bên cạnh Bội Thanh. Tinh thần chàng căng thẳng như muốn nổ tung ra.

Hết gọi điện thoại về nhà, lại kêu đến sở:

- Anh đây! Công việc của hãng bề bộn quá, anh phải đi Đài Nam. ít hôm nữa mới về nhà được.

- Cô bí thư đó hả! Tôi đang lo công việc ở Đài Nam. Cô bảo hộ Ông quản lý cùng các anh chị em cứ thế mà làm.

Gác máy xuống là chàng đã chạy ngay đến giường bệnh ngồi cạnh Bội Thanh. Chàng lo cho nàng từng giây từng phút. Bội Thanh thì lúc mê lúc tỉnh.

Nhiều lúc nàng thêm thiếp lịm đi như người chết khiến chàng hốt hoảng hô hoán cả lên:

-Không hề hấn gì, thưa ông. Bà ấy lịm đấy.

Chàng khẽ thở dài và có cảm tưởng nơi phòng nàng lúc nào cũng có "lưỡi hái" của tử thần hờm sẵn.

Dưới ánh đèn mờ nhạt giữa đêm khuya trông nàng hết như một nàng khuê nữ chưa biết sâu mộng là gì? Mộng Hiên bất giác khẽ ngâm lên:

"Khuê trung thiếu phụ bất tri sâu

Xuân nhật ngưng trang thượng Thúy lâu"

Mặt mày Bội Thanh luôn luôn biến đổi. Từ màu hồng hoặc trở nên xanh xao như tàu lá hoặc xám xịt lại... và, cứ thế theo từng giờ phút!

Mộng Hiên đưa tay xoa nhẹ lên đôi má hốc hác của người yêu, chàng run run giọng nói:

- Bội Thanh ơi! Đừng chết nhe em! Hãy cố gắng ở lại với anh! Đời em còn son trẻ. Sống bên anh đời em sẽ không còn đau khổ nữa. Anh sẽ tạo cho đôi ta một đời sống hoàn toàn hạnh phúc... Em đừng chết nhe em!

Bội Thanh khẽ cự mình. Mắt nàng vẫn nhắm nghiền lại. Thần trí nàng như bèo trôi nổi tận đâu đâu...

Sau năm ngày sống trong cơn hôn mê, Bội Thanh dần dần tỉnh lại. Thỉnh thoảng nàng để nở một nụ cười yếu ớt trên đôi môi héo hắt. Đúng như lời y sĩ bệnh viện, tuy nàng thoát khỏi lưỡi hái của tử thần song thần trí nàng khó lòng trở lại được quân bình.

Một hôm ông Trình Bộ Vân đến thăm. Bội Thanh tuy mở mắt nhìn, song nàng cũng chẳng nhớ đó là ai. Da mặt nàng có phần

tươi nhuận lại.

- Bội Thanh!- Ông Trình khẽ gọi - Có còn nhớ tôi là ai không?

Bội Thanh ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu biết gì. Ông Trình khẽ thờ dài nhìn Mộng Hiên nói bằng giọng ưu tư:

- Tội nghiệp! Với tình trạng như thế này biết bao giờ nàng mới bình phục được?

- Cháu cũng chẳng biết nữa!

- Bây giờ thì không còn lo sợ về tính mạng nữa. Trông chị đã khỏe đi nhiều.

- Vâng! Nàng đã biết cười. Cháu hy vọng có một ngày nào đó gần đây. Bội Thanh sẽ lấy lại được quân bình về mặt tinh thần. ông Trình Bộ Vân gật đầu tỏ vẻ tán thành về lời nói của Mộng Hiên.

- Y sĩ có nói gì với anh về điều ấy không?

- Tuy không nói thẳng đến vấn đề, song, các y sĩ chẩn trị cho nàng đều bảo nàng cần phải tĩnh dưỡng một thời gian nữa.

- Đúng vậy! Tôi nghĩ bây giờ thì anh đã có thể về thăm vợ con, trong nom việc làm! Anh nên nhớ rằng mình là trụ cột.

o0o

Như sực tỉnh. Suốt mấy hôm nay chàng không về thăm Mỹ Thuyên và con cái. Chẳng những vậy, chàng cũng chẳng đến sở làm để trong nom việc làm. Hầu như chàng lãng quên cả trách nhiệm của mình.

- Vâng! Cháu sẽ về ngay bây giờ...

Quay mặt nhìn ngoài khung cửa sổ. Khói thuốc từ miệng ông nhả ra một màu xám nhạt rồi loãng dần mất hút...

- Tôi cũng không quên báo cho anh một tin vui. Bá Nam đã thỏa thuận làm giấy ly dị trao cho tôi rồi. Hấn ranh lắm. Biết bệnh tình của Bội Thanh quá nặng, nếu không ly dị bây giờ thì phải gánh thêm tiền nuôi bệnh, có thể suốt cả cuộc đời. Hấn đặt bút ký ngay khi tôi đề nghị mà không cần so đo toan tính.

- Quả hẳn đúng là con quỷ sa tăng, sa ngay lò hỏa ngục!

- Chẳng hiếm hạng người như vậy trên cõi đời này.

Mỗi người đều có lý do riêng của họ, anh ạ! Với Bá Nam, khi cưới được Bội Thanh hẳn đã nghĩ đến quyền chiếm hữu. Hấn sử dụng theo thị hiếu hẳn còn xem đó là một cái "máy đẻ", vừa đẻ ra con cái và cũng vừa đẻ ra danh lợi nữa...

- Còn cháu -! Mộng Hiên tiếp lời - Cháu xem Bội Thanh là một bức tranh tuyệt hảo!

o0o

Mỹ Thuyên và hai con ngồi xem vô tuyến truyền hình bên cạnh đồng hồ đặc ngổn ngang nơi phòng khách. Mộng Hiên kéo lê thân xác uể oải từ bên ngoài bước vào.

Vừa thoáng thấy chàng, bé Phụng đã chạy ngay lại ôm cứng lấy hai chân cha.

- Ba! Ba đi đâu mà lâu vậy?

Nó cố nhón chân làm cho cao thêm lên. Mặt ngẩng ra sau đưa mắt nhìn chàng chăm chăm.

- Ba hết thương con sao? Ba đi Đài Nam làm gì vậy bà Sao ba cứ nín thinh mãi thế? Ba không còn tốt với má, không còn tốt với con nữa...

Con bé phụng phịu nói tíu tít như tiếng chim. Mộng Hiên nghe thật vui tai. Tuy nhiên lời nói vô tình của nó khiến chàng cảm thấy áy náy. Như để đền bù lại sự thiếu sót của mình. Mộng Hiên đưa mắt nhìn vợ, bế con gái lên nựng nịu. Chàng hết hôn lên đầu tóc lại đến hai bên bờ má phúng phính của nó dòn dập

- Nhột quá! - Con bé cười lên, đầu ngật nghẹo - Hì hì! Nhột quá ba ơi! Ba đi cạo râu đi...

Mỹ Thuyên từ từ đứng dậy. Nở nụ cười lơ đãng như lâu nay,

nàng tiến đến cạnh chồng đặt tay lên vai bé Phụng:

- Đừng quấy rầy ba con nữa! Ba con mệt lắm rồi!

Rồi nàng vừa cười vừa nhìn chồng:

- Công việc ở đài Nam xong rồi hả anh? Chuyện gì vậy? Em với sắp nhỏ cứ nhắc anh hoài. Đêm nào đi ngủ nó cũng hỏi anh, làm em cũng...

Nói đến đây nàng bỏ lửng câu chuyện, đưa mắt nhìn trần trời vào mặt chồng.

Mộng Hiên xúc động. Chàng giả vờ không biết hỏi sang chuyện khác:

- Ở nhà có gì xảy ra không?

- Không! Chỉ có đêm qua anh chị em qua chơi.

- Lại ông anh rể em? Đến có việc gì?

- Không có gì, chỉ khuyên em nên... canh chừng anh.

Bé Phụng chỗ mồm nói kéo dài thế cho mẹ:

- Dì bảo... ba sắp có vợ bé... A! Nè bà "vợ bé" là gì?

Mộng Hiên chau mày lại:

- Mỗi lần họ đến không chuyện này thì lại chuyện kia! Tại sao họ nhiều chuyện vậy? Anh rể cô thì "khảo" tiền tôi. Chị ruột cô thì lúc nào cũng bêu xấu tôi. Hay họ lại muốn mang cô đi bán gả cho người khác?

Mỹ Thuyên cười thật cởi mở:

- Xem kìa! Nói chơi một tí xiu đã nổi giận rồi! Họ đâu có ý xấu

với gia đình mình? Hãy bỏ qua đi! Trông anh gầy còm xanh xao quá!

Nói đến đây, bỗng nàng như sực nhớ.

- A! ông Trương quản lý ở hàng gọi mấy lần hỏi anh về chưa? Công việc của hãng? Mặc! Tiền cái đã. Tiền để trang trải cho Bội Thanh.

Mỹ Thuyên ngồi sát cạnh chồng mãi mê xem Chương trình "Đêm Đài Bắc" hay "Tiếng Hát Đài Loan" gì đó. âm thanh làm náo động cả căn phòng...

-Làm ơn cho tiếng máy nhỏ hơn! Đi em!

Mỹ Thuyên đưa mắt nhìn chồng, có vẻ miễn cưỡng nàng vịn xuống cho nhỏ hơn một tí.

- Được chưa?

- Ừ!

Tắm xong, chàng nằm dài lên giường. Từng khớp xương như rã rời. Chàng cảm thấy vừa đau vừa nhức. Mộng Hiên nhắm mắt định ngủ cho lại sức, nhưng hình ảnh Bội Thanh như thấp thoáng trước mặt Chàng liên miên nghĩ. Chẳng biết trong thời gian mình về nhà, Bội Thanh có biến chứng gì không? Hoặc giả... ừ biết đâu trong khoảng trống của thời gian mình vắng mặt. biết đâu... con quỷ sa tăng đó lại chẳng hiện lên quấy phá nàng, dày vò nàng, hãm hại nàng cho đến chết?

Bé Phụng bỏ mẹ đang say mê với hình ảnh của truyền hình, chạy

vào leo lên nằm cạnh chàng. Con bé bá cổ nũng nịu:

- Tối nay con ngủ với ba nhe!

- Không được! - Chàng cúi xuống hôn trán con - Lớn rồi phải ngủ riêng. Con nằm làm chặt má không ngủ được.

- Vậy thì ba đâu có thương con?

- Ai bảo thế. Ba lúc nào cũng cưng con. Chỉ vì ba bận quá. Ba đâu có rảnh rỗi bởi nhiều việc quá. Con làm xong bài vở chưa? Nè? Mấy hôm nay con có nhớ ba không?

- Nhớ! Nhớ nhiều! Đêm nào con cũng đợi ba về. Đợi mãi rồi buồn ngủ, con ngủ quên. Có đêm con khóc. Con ngủ thấy ba về. Ba bế con. Con cũng hôn ba. Mà sao ba đi lâu quá vậy? Ba quý làm việc hơn con à? Sao có hồi ba bảo con là máu mủ ba, ba thương bọn con hơn mọi thứ... Rồi, bây giờ ba lại quên con...

Trước câu nói bé Phụng, Mộng Hiên thấy lòng bùi ngùi, hối hận:

- Nhưng vì việc quá cần, chứ ba vẫn thương con.

- Ba thương con bao nhiêu? Lớn bằng cái phòng này không?

- Bằng cái nhà lặn.

Con bé cười lên như nắc nẻ. Nó bá cổ chàng hôn lấy hôn để.

Đoạn, nó để miệng kê sát tai chàng:

- Đừng bỏ đi đài Nam nữa nha ba?

- Ừ! Ngủ đi!

Mãi đến khuya, Mỹ Thuyên đợi đám con đi ngủ cả, nàng mới lên giường nằm cạnh chồng. Đặt đầu lên cánh tay Mỹ Thuyên, đây

là hành động mỗi lần nàng muốn nói điều gì thật thân mật trước khi vui vẻ cùng chồng!

Nàng ngẩng mặt nhìn Mộng Hiên mỉm cười.

- Em cười gì thế?

- Chị em bảo phải hạch hỏi anh.

- Hạch hỏi điều gì?

Mỹ Thuyên đặt tay ngang qua ngực chồng:

- Khỏi cần hạch nữa! em nghĩ rằng anh chẳng bao giờ phản bội em!

- Em tin vậy? Tại sao em dám tin như vậy?

- Nếu anh muốn phải bội thì anh đã phản bội từ lâu rồi!

- Nếu thật sự anh phản bội?

- Không! Không bao giờ!...

- Thí dụ thôi!

- Em sẽ chết! Vâng! Em sẽ dùng cái chết để quên đi tất cả.

Tim Mộng Hiên bỗng thất lại. Chàng vừa xúc động vừa ngượng ngùng:

- Em nói sao?

- Em sẽ tự vận!

- Tự vận?

- Thật vậy!

Mộng Hiên khẽ rùng mình. Mỹ Thuyên vốn chất phác nàng nghĩ sao làm vậy. Vẻ mặt nàng thật hồn nhiên. Mỗi lúc, Mỹ Thuyên

lại rúc đầu sâu vào ngực chồng, nhắm nghiền mắt lại.

- Em nói khùng mãi chắc anh cho trẻ con phải không?

Chàng mỉm cười đưa tay qua đầu vợ tắt đèn. Bóng đêm phủ chụp cả gian phòng.

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 21

Mỹ Thuyên ngủ rất nhanh sau đó. Vẻ mặt nàng thật hiền hòa. Quả nàng thật hồn nhiên. Biết đâu đó ẩn dấu của một đầu óc thông minh phi thường?

Chiều hôm sau, Mộng Hiên đến bệnh viện, Bội Thanh thuyền giảm thấy rõ. Đôi mắt nàng có phần trong sáng. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa thoát hẳn trạng thái của người mất trí.

Nàng đã ngồi từ lâu cạnh khung sổ. Tay nàng nắm hai chân song. Mái tóc đen huyền của nàng buông thả xuống trải dài trên đôi bờ vai thon tròn. Nàng đã tự mình ngồi dậy, đứng lên khỏi cần sự nâng đỡ của người khác. Nắng chiều lấp láy chiếu qua song cửa sổ, trải lên chiếc áo màu tím hoa sim của nàng đang mặc trông hệt như một bức tranh vẽ bằng sơn... Nói về sự tích vọng phu trông chồng.

Mộng Hiên bước ngay đến cạnh lên tiếng:

- Bội Thanh!

Nàng vẫn im lặng, đầu cúi xuống nhìn các bóng nắng nhỏ nhắn đủ mọi ô hình tròn có, vuông có, tam giác có, không ra hình thù gì có... đang nhấp nháy theo điệp khúc của các cành lá trên cao. Trong giây lát sừng sờ, Mộng Hiên bỗng khám phá trên tay của nàng đang cầm mảnh vỏ sò màu tím mà ngày nào chàng đã nhặt được trao cho.

- Bội Thanh!

Nàng vẫn lặng thinh, Từ từ tay nàng đưa lên trước mặt chăm chú nhìn mảnh vỏ sò mỏng mảnh. Nàng đã giữ nó bên mình làm vật kỷ niệm. Tội nghiệp! A! - Mộng Hiên như sực tỉnh- Biết đâu chính mảnh vỏ sò bé bỏng đó sẽ chẳng gọi được trí nhớ cho nàng? Biết đâu? Chàng cúi xuống nắm lấy bàn tay Bội Thanh thì thầm:

- Em ơi! Em có còn nhớ nơi biển đó không?

Nàng vẫn ngơ ngác hết nhìn chàng rồi lại nhìn ra song cửa sổ. Mộng Hiên tiếp tục cố gợi lại mọi chuyện giữa chàng cùng Bội Thanh:

- Em ơi! Chắc em không thể nào quên được lúc chúng mình nhặt được mảnh vỏ sò này! Ngày ấy, nếu không nhanh tay chắc nó bị sóng biển cuộn ra giữa ngày khơi mất hút! Em ơi! Có phải trời hôm ấy thật đẹp... thật thơ mộng và anh cũng vì cái đẹp của em y hệt mảnh vỏ sò này! Em nhớ không, Bội Thanh?

Mắt Bội Thanh vẫn mông lung. Hình như có cái gì... len vào óc

nàng. Vì vậy mà trông nàng có vẻ thờ thẩn.

- Nhớ đi! Bội Thanh! Lúc bấy giờ anh đã bí em như mảnh vỏ sò này. Anh đã từng hỏi em "Bội Thanh ơi! Em có muốn để anh miên viễn giữ em như em muốn miên viễn giữ mảnh vỏ sò màu tím hoa sim không?" Em khẽ gật đầu và chính em đã nói: "Mong sao được đời đời như vậy"! Em có nhớ chẳng? Lúc đó, anh ngu dần, chỉ nghĩ đến những chuyện xa vời đâu đâu. Nhưng bây giờ thì... anh đã sáng suốt rồi. Không còn gì có thể cản trở "chuyện chúng mình" nữa. Em phải có một cuộc sống thật ấm êm và hạnh phúc. Em sẽ là "nữ hoàng" ngự trị tất cả mà tất cả cuộc sống anh là của em.! Anh sẽ hết lòng nâng niu chiều chuộng! Bội Thanh em có hiểu anh nói gì không?

Bội Thanh vẫn như kẻ không hồn. Trước mắt chàng, Bội Thanh chỉ là một cái xác vô tri vô giác. Chàng thở dài nâng lấy tay nàng đặt môi hôn lên từng ngón. Như bị chạm phải điện phản ứng tự nhiên đó qua nhanh đi. Vẻ mặt nàng trở lại vẻ thờ thẩn, nói lảm nhảm:

- Mặt trời lại hiện lên kìa!

- Phải! Mặt trời... đang chìm xuống chứ...

- Trong mùa mưa có mặt trời không?

- Có! Có Bội Thanh à! Nếu mưa hướng đông thì mình lại đến hướng tây. Nói đó có nắng thôn Đoài, Nắng thôn Đoài êm dịu làm sao?

- Nắng thôn đoài?

- Chứ sao? Nó có màu vàng... xen lẫn với màu tím... màu tím hết mảnh vỏ sò em đang cầm trên tay đó. Tím như chiếc áo ngủ mà em đang mặc trên người. Khi nào em lành bệnh... chúng ta lại sẽ tìm đến để nghe tiếng sóng biển Đông rì rào... Kể cho nhau nghe chuyện đời xưa, rồi bàn chuyện tương lai và nguyện vọng của mình!

- Mình ở hẩn lại đêm! Em sợ phải trở về nhà lắm!

- Chứ sao! Ở hẩn lại đêm, nằm trên bãi cát nghe tiếng thủy triều dâng, tiếng gió thổi vi vu từ ngàn khơi vọng lại.

- Và lắng nghe cả tiếng thì thầm riêng tư của các vì tinh tú...

Mắt Bội Thanh long lên. Môi nàng nở một nụ cười:

- Hoa ấu sắp nở rồi! Kia... Vú Ngô không cho tôi đứng cạnh ven hồ... Vú ơi!

Đôi mày nàng chột cau lại rồi bất thần lớn tiếng gọi:

- Vú! Vú Ngô! Vú đâu rồi? Vú đi tìm nội hả vú? Hãy đợi tôi đi với! Tôi còn phải tìm cho được cành hoa ấu đã.

Bất giác Mộng Hiên nảy ra ý nghĩ. Đúng rồi. Ta đã tìm ra rồi.

Mộng Hiên lẩm bẩm nói một mình, dù thế nào trong đầu óc nàng vẫn còn giữ lại hình ảnh của vú Ngô. Biết đâu khi ta tìm ra được vú lại chẳng giúp cho nàng lấy lại quân bình tâm trí sao?

- Bội Thanh! Em yên lòng! Vú Ngô sẽ trở lại. anh sẽ đi tìm ngay cho em.

Nhưng rồi, với Bội Thanh, hình ảnh vỏ sò có màu tím óng anh tuyệt vời, hình ảnh vú Ngô có mái đầu bạc phếu như bông đã biến đi tất cả. Nhìn ra khung sổ nàng đưa tay chỉ lên vòm trời xanh ngắt:

- Kia! Tất cả những vì sao trên trời đều rơi rụng cả... Anh hãy đi nhặt hết cho em... Anh nhé!

- Ừ! Anh sẽ đi nhặt và mang về trái đầy nệm... Em nằm lên cùng với vỏ sò...

Bội Thanh đưa mảnh vỏ sò lên hỏi:

- Còn cái này có phải cánh sao không?

- Ừ! Nó là cánh sao!

Mộng Hiên thở dài, nước mắt rung rung. Chàng ôm chặt bàn tay mỏng manh của người yêu, đau khổ nói:

- Đó là cánh sao màu tím, cánh sao màu tím hoa sim mà thiên thần đã nhân danh thượng đế ban tặng cho em!

Bội Thanh lần này như hiểu câu nói của Mộng Hiên khẽ gật đầu:

- Ừ! Tôi có thể giữ nó được chẳng?

- Được! Được em ơi! Muôn lần được. Nó là của em mà!

Bội Thanh mỉm cười sung sướng. Nàng cúi xuống mân mê mảnh vỏ sò. Nhưng chỉ được một khoảng khắc ngắn ngủi, nàng lại quên hết tất cả. Nàng lại thờ thẩn quay đi nhìn qua song cửa sổ tìm cánh hoa ấu nở. oOo

Ba ngày sau Mộng Hiên đưa vú Ngô về. Chàng chẳng mấy khó

khẩn về công việc này. Chàng gấp ngay vú qua hội phụ nữ tìm việc làm cho những người nghèo khó.

Bà vú òa lên khóc nức nở khi đến trước giường bệnh Bội Thanh:

- Cô! Tiểu thư! Tiểu thư ơi!

Bội Thanh ngồi tựa lưng vào thành ghế, nàng ngõ ngàng hết nhìn vú Ngô lại đến Mộng Hiên.

- Bà này là ai?

- Tiểu thư! Không nhớ vú sao? Vú Ngô đây mà!

- Vú Ngô đó à? - Nàng lập lại - Vú!

Bỗng nàng ôm mặt khóc. Bên ngoài trời mưa tầm tã... Tiếng gió thổi. Tiếng nước mưa hắt mạnh vào mặt cửa kiếng...

- Trời mưa rồi! Trời mưa tầm tã phải không vú?

Bà Ngô quá xúc động sà ngay lại ôm choàng lấy nàng òa lên nức nở:

- Tiểu thư ơi! Ai làm cho tiểu thư nên nỗi này? Rồi đây, tôi chết đi gặp nội tôi biết ăn nói làm sao!

Bội Thanh yên lặng nhìn ra ngoài trời chậm rãi nói:

- Vú ơi! Thôi đừng khóc nữa! Đã có gió mưa tầm tã rồi! Xin vú hãy yên lặng đừng gây thêm tiếng động. Nếu không mấy nàng tiên đang vũ lượn sẽ lại tan biến đi.

Mộng Hiên khẽ thở dài. Chàng đặt tay lên bờ vai nàng âu yếm:

- Em của anh lúc nào cũng dễ thương. lúc nào em cũng là viên ngọc quý của anh. Đầu óc em bao giờ cũng có những hình ảnh

bà tiên nhỏ nhắn.

Hôm sau. Bội Thanh được đưa vào dưỡng trí viện. Mộng Hiên đặt tiền thuê một căn phòng thượng hạng, nằm riêng rẽ một mình. Đó là một gian phòng đầy đủ tiện nghi, có bàn ghế tiếp khách ở một gian riêng biệt Vú Ngô được bố trí ở hẳn để chăm sóc nàng. Mộng Hiên hàng ngày đi đi lại lại. Chàng mang hoa đến cắm đầy phòng. Toàn màu tím. Màu tím hoa sim.

Mỗi ngày Bội Thanh mỗi đỡ hơn. Nụ cười nàng tươi tắn hơn. Nàng bắt đầu ngồi lắng nghe lời Mộng Hiên nói và cũng biết lắng tai nghe tiếng chân chàng mỗi lần đến viếng thăm.

Và cứ thế, ngày lại ngày trôi qua Mùa xuân đến, mùa xuân đi. Hết những cánh hoa ngào ngạt hương thơm... thì mùa hè lại đến. Mùa hè có những hàng dừa leo nơi khung sổ xanh rì... Rồi hạ đi, thu đến. gió thu bay bay ngoài song cửa sổ mang theo những chiếc lá vàng. Hết thu rồi lại đến đông. Tiếng mưa rơi tí tách vang lên từ cửa kính... gió rét căm căm... thổi về từ phương Bắc. Cứ thế và cứ thế, thời gian như bóng câu qua cửa sổ... Bội Thanh ngả đầu trên vai Mộng Hiên, miệng nàng thốt ngân lên:

"Thân đã tật bệnh tư điền lý

Áp hữu lưu vong quý bóng tiên

Vãng đạo lục lai tương vấn tẩn

Tây lâu vọng nguyện kỹ hồi viên.

Nhiều tật bệnh mang nơi điền lý

*Người lưu vong thẹn kẻ bóng tiên
Nghe ai muốn đến hàn huyên
Lầu tay trông ngóng mây phen trắng tròn."*

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 22

Đó là một đêm tuyệt vời... Chàng và nàng ngồi bên bờ hồ Bích Đàm yên lặng nắm tay nhau. Mặt trăng trong vằng vặc như trảng gương tỏa xuống dòng sông xanh gợn sóng như muôn ngàn con rắn bạc... Vòm trời xanh ngắt lốm đốm dăm ba đốm sao hệt như một giấc mơ không nặng khí ưu phiền...

Chàng và nàng ngồi tựa bên nhau, trước mặt là một âm trà đã được pha sẵn phảng phất mùi hoa sen. Họ ngắm cảnh, uống trà thả mặc cho con thuyền lững lờ trôi theo dòng nước... Càng về đêm, gió càng lạnh. Chàng lấy chiếc áo khoác choàng lên vai nàng. Tiếng nước róc rách từ các kẽ đá vang vọng lại. Thuyền vẫn lặng lẽ trôi ven theo bờ đá. Thỉnh thoảng ánh trăng bị che khuất. Họ có cảm tưởng như đang lạc vào hố thẳm của bóng đêm. Nhưng rồi... họ trở ra vùng ánh sáng vàng nhạt màu vàng sữa...

Một chiếc đèn kính nhỏ vuông vức, bên trong là một đốm lửa leo

lét cháy. Chàng xiết chặt tay nàng. Tay trong tay cả hai đều yên lặng. Xa xa, muôn ngàn bóng đèn lấp lánh của khu chợ mới trông hết như đêm hội hoa đăng...

Chàng xiết tay nàng thì thầm gọi tên:

- Bội Thanh!

- Mộng Hiên! - Nàng ngẩng mặt lên nhìn người yêu đáp lại.

- Em đẹp quá!

Bội Thanh cười. Đôi mắt nàng long lanh trông tựa hai hạt kim cương.

- Em ơi! - Mộng Hiên khẽ nói - Lắm lúc anh không tin đây là sự thật. Lần thứ nhất, khi chiếc khăn nơi bàn ăn rơi xuống, anh nhặt trao cho em... Từ phút đó đã có linh cảm ngay rằng... bóng hình em bắt đầu ngự trị nơi quả tim mình. Anh thú thật đã yêu em bắt đầu từ ngày đó. Em như vầng trăng trong sáng ở mãi tận vòm trời xanh ngắt. Em là muôn ngàn vì sao được kết tinh lại... mà hồn anh đang say mê với ánh sáng diệu huyền nào!

- Đẹp thế sao anh?

- Đẹp lắm! Hoặc đẹp còn hơn thế nữa!

- Đẹp bằng hồ Bích đầm này không anh?

Mộng Hiên đưa mắt mơ màng nhìn lên mặt hồ, nói trong hơi thở:

- Mãi đến ngày em sống trong cõi chết, anh nhìn em vật lộn với tử thần mà lòng anh quặn thắt, anh sợ quá.

- Sợ gì hả anh?

- Anh sợ em đi về bên kia cõi chết. Nhưng bây giờ thì hết sợ rồi. Em thoát khỏi mọi điều rủi ro và em thật sự đã sống. Bây giờ thì chúng ta cùng ngồi trên thuyền, cùng nhau uống trà, thưởng trăng. Ấy thế mà anh vẫn chưa tin đây là sự thật. Lúc bấy giờ anh cảm thấy một năm trôi qua dài lê thê như một thế kỷ... Ôi! Thưa ấy, anh cảm thấy sao mà nó xa vời vợi...

- Rồi sao nữa hả anh?

- Rồi bây giờ thì mâu thuẫn thay, thời gian sao trôi đi nhanh quá... Đôi khi anh tưởng đó là một giấc mơ ngắn ngủi... Em ơi! Có bao giờ em nghĩ thế không?

Bội Thanh nhìn xuống dòng nước lóng lánh màu bạc chậm rãi nói:

- Vâng! Cuộc gặp gỡ giữa con người với con người thật lạ lùng. Tất cả đều do định mệnh an bài. Một sợi tóc trên đầu rơi rụng xuống cũng đều có sự sắp xếp. Nhất ẩm nhất trắc giai do tiền định". Thánh nhân không sai. Đêm ấy, em miễn cưỡng hết sức mới đến nhà ông Trình dự tiệc. Nếu không có chuyện Bá Nam bức bách thì đã chắc gì chúng ta được sống cạnh nhau như ngày hôm nay?

- Anh còn nhớ rõ câu hấn đã nói với em khi ngang qua mặt mình "Mặc hấn! chuyện trò làm gì với thứ trọc phú hôi tanh mùi đồng ấy"!

Bội Thanh cười:

- Anh có giận lắm không?

- Có chứ! Anh giận rất lâu.

Bội Thanh im lặng ngửa mặt nhìn lên vòm trời dõi mắt theo đám mây bạc đang dần dần tiến đến vàng trắng tròn vành vạch.

- Anh à! Em yêu anh từ lúc đọc xong quyển "Những Ngày Đã Mất". Em mơ ước tác giả... Rồi em tự trách mình khéo mộng mơ hảo huyền.

- Tư tưởng anh chẳng lẽ lại phù hợp với ý tưởng của em sao?

- Không hoàn toàn.

- Thế chỉ có một phần?

- Vâng!

- Chắc còn kém hơn những điều em nghĩ?

- Hơn! Hơn nhiều.

Bội Thanh cầm tay Mộng Hiên đưa lên má mình. Thì ra nàng đang khóc.

- Em vừa yêu lại vừa hăm mộ anh. Anh ơi! Đừng bỏ em, nhe anh! Cho dù đến khi đầu em bạc, tuổi đời chồng chất, mặt mày xấu xí, anh cũng một lòng một da... Nhe anh!

- Ủ! Anh thề. Nhưng phải nói là mái đầu chúng ta cùng bạc... răng đã long và da mặt nhăn nheo. Lúc đó, anh là "cụ Ông" còn em là "cụ bà"! Chúng ta cùng ngồi bên bờ dậu ven hàng cúc rục rỡ đầy hoa! Chúng ta cùng tắm nắng mai và hồi tưởng lại những ngày xa xưa, gọi lại cho nhau một thời dĩ vãng. anh sẽ kể em

chuyện nhặt khăn tay cho em... hoặc thuật lại chuyện sóng biển Đông chuyện nắng thôn Đoài, chuyện mảnh vỏ sò màu tím hoa sim...

- Anh làm như chúng mình đang già vậy!

- Chứ sao? Sống đến bạc đầu mà. Bạc đầu thì không còn mơ tưởng tương lai nữa, mà lại vọng về những hình ảnh của thời dĩ vãng xa xưa. Em thử tưởng tượng hai mái đầu bạc, tựa vào nhau như hai mái đầu xanh của thời son sắt. Chúng ta, lúc ấy đã trở thành "cụ Ông", "cụ bà" ngồi bên khung cửa ngấm rắng đỏ chiều tà, ngấm cảnh màn đêm, dõi mắt nhìn theo từng đàn đom đóm, lập lều chớp sáng... Ôi! Như thế chẳng đẹp lắm sao em?

- Nhưng mà...

Bội Thanh ghen ngào để mặc hai dòng lệ tuôn tràn trên má.

- Kia! Tại sao em lại khóc? Nhưng mà thế nào hả em?

- Chắc gì có được những ngày như vậy?

- Chắc chắn là có. Anh cam đoan sẽ sống với em đến cuối cuộc đời. Sống cùng sống, chết cùng chết... Và sẽ nằm miên viễn bên nhau kiếp kiếp đời đời chung trong ngôi mộ như câu chuyện thần thoại của Hy Lạp.

- Chuyện thần thoại Hy Lạp?

- Vâng! Đó là câu chuyện hai kẻ yêu nhau. Họ yêu nhau tha thiết, đến nỗi một bước không rời. Đến khi họ chết biến thành hai cây có cùng một rễ. anh mong rằng đôi ta cũng vậy. Còn em,

em thế nào?

- Em cũng như anh. chúng ta cùng nguyện cầu như câu chuyện thần thoại này.

ánh đèn chập chờn hòa lẫn với bóng trắng soi sáng khuôn mặt Bội Thanh, Mộng Hiên nhìn nàng say đắm.

Nước dưới mạn thuyền vẫn róc rách. Vạn vật đắm chìm trong màn đêm. Mộng Hiên thì thầm bên tai người yêu:

- Bội Thanh! Anh muốn hôn em!

- Bây giờ?

- Ừ!

- Ở đây?

- Có gì đáng ngại!

- Anh không sợ sao?

- Sợ? Cái gì?

- Nàng trắng sẽ cười cho!

Rồi mặt nàng đỏ ửng lên, ngả đầu lên bờ vai người yêu như trong giấc mơ:

- Dì trắng ơi! Dì hãy vào núp giữa đám mây đi!

Màn cửa nơi bức tường thuyền buông xuống. Bốn mắt lại gặp nhau say đắm. Họ nghe hơi thở của nhau, đồn dập nóng hổi. Môi lại tìm môi.

Sau những giây phút ngắn ngủi nhưng dài như vô tận, Mộng Hiên rời khỏi môi nàng. Mắt Bội Thanh nhắm nghiền lại. Mái

tóc huyền quàng cả vào mặt nàng. Đẹp. Bội Thanh đẹp như một bức tranh tuyệt vời. Mộng Hiên cảm thấy toàn thể châu thân mình nóng bỏng, rạo rực.

- Thôi! Mình trở về phòng nhé!

Bội Thanh lặng lẽ theo tay chàng đi. Cửa phòng khép hờ hững. ánh trăng xuyên qua cửa. Một mùi hương nhẹ nhàng thoảng trong gió. Một vài tiếng cánh dơi đập vào khuôn cửa kính.

- Thanh! Bội Thanh!

- Dạ!

- Em buồn ngủ chưa?

- Chưa! em sợ ngủ đi, hạnh phúc vượt khỏi tay mình.

Mộng Hiên cười:

- Hãy có nhau hạnh phúc để giữ mãi trong tay!

- Bây giờ?

- Vâng! Ngay bây giờ em à!

Nàng béo mạnh vào má Mộng Hiên cười:

- Tùy anh! Của anh tất cả!!!!

QUỲNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 23

Vừa phân phối xong công việc, Mộng Hiên định xem lại tập hồ sơ về chương trình phát triển của hãng thì chuông điện thoại reo lên. Tiếng cô thư ký bên kia đầu giây vọng lại:

- Thưa ông giám đốc, có ông Đào Tư Hiền muốn tìm...
- Ông Đào Tư Hiền? Thì nói với ông ấy...
- Thưa ông ấy đã bước đến cửa phòng rồi.

Máy điện thoại chưa gác xong, Đào Tư Hiền đã đẩy cửa bước vào với vẻ ngang nhiên như dáng điệu của một ông chủ. Dạo này trông hắn có vẻ sung sức. Da dẻ hồng hào. Hàng ria mép tủa đậm hơn mới thoát nhìn như một người Nhật. Mộng Hiên thừa biết hành động của ông anh rể vợ mình. Hắn vốn thích làm giàu thật nhanh mà khỏi phải tốn thì giờ và mồ hôi nước mắt. Nghề nghiệp bịp bợm thiên hạ thích hợp với hắn. Trên tấm danh thiếp của hắn đề hàng chục cái chức vụ. Chức vụ nào cũng ngồi trên đầu, trên cổ thiên hạ. Quần áo lúc nào cũng sang trọng. Lúc nào

hắn cũng thất cà vạt, chân đi giày da ý Đại Lợi, cao cổ có, ngắn đến mắt cá chân có. Không có ngày nào mà hắn vắng bóng tại các trà đình tửu điểm. Nơi nào được khách sộp cho là sang trọng, quý phái là có mặt hắn. Hắn hất hàm hỏi:

- Thế nào? Trông bản mặt cậu không muốn tiếp tôi phải không? Giọng nói của hắn như người kẻ cả. Hắn không cần đợi mời đã ngồi ngay ở ghế sofa vắt chân chữ ngũ. Mộng Hiên miễn cưỡng mỉm cười đến ngồi đối diện tiếp hắn.

- Đâu có! Bị tôi còn bận tí việc.

Tư Hiền khẽ rung rung chân ngửa mặt nhìn trần nhà nhả khói thuốc.

- Tôi cũng chẳng có việc gì phải vội, cậu cứ đi lo công việc của cậu trước đi.

Hắn vừa nói vừa đảo mắt nhìn mấy đồ biểu tình hình thương mại của hãng Mộng Hiên. Trong lúc đó, Mộng Hiên linh cảm có điều gì không hay sắp đưa lại cho mình. Biết Tư Hiền làm ăn gì, song vì xã giao Mộng Hiên cười hỏi:

- Thế nào? Dạo này anh làm ăn ra sao?

- Làm gì bằng anh. Nội tôi trông tẩm đồ biểu anh treo kia cùng đủ thấy đã có hơi mười mấy quốc gia liên lạc với hãng anh rồi.

Dạo này anh như rồng gặp mây, cá gặp nước.

Mộng Hiên đáp cho qua chuyện:

- Làm cái nghề xuất nhập cảng phải giao dịch với nhiều quốc gia,

vị tất những quốc gia ấy đáp ứng được nhu cầu của mình!

Rồi, Mộng Hiên lảng sang chuyện khác:

- nghe anh định mở vũ trường rồi có thực hiện không?

Tư Hiền nhún vai:

- Chính phủ bác đơn... với lý do quá nhiều loại này rồi.

- Thế anh định làm gì bây giờ?

- Địa ốc! Chỉ còn nghề này mới dễ phát đạt thôi.

- Anh lại định hùn hạp với bạn bè?

- Tất nhiên. Một mình làm sao cho nổi!

Rồi hấn kể lể:

-Tôi định xây mấy dãy phố ở vùng Sĩ Lâm, đất đó giá hời. Ngoài ra, tôi còn có thể thuê lại của cục quản lý Dương Minh Sơn...

Nói đến đây hấn nở một nụ cười bí hiểm:

- Này, cậu Mộng Hiên à! Tôi nghe lúc này cậu vừa tậu thêm cái biệt thự phải không?

- Biệt thự? Ở đâu?

Hấn phá lên cười giọng đều giả:

- Ở bờ bể Bích Đàm chứ còn ở đâu nữa? Chỗ anh em giấu nhau làm chỉ Hay là cậu sơ... Hiền này mừng hộ phải không?

Mộng Hiên giật mình. Tên điểm thượng lưu này đã tìm ra điều bí mật của mình. giờ hấn đến đây để giở trò tống tiền. Tư Hiền nhận thấy vẻ lúng túng của Mộng Hiên, hấn đứng dậy làm ra tuồng thân mật đến vỗ vai người anh em bạn rể, cười xuề xòa:

- Đừng ngại, đàn ông chúng mình chẳng ai tránh khỏi chuyện ấy. Cậu yên lòng. Tư Hiền này thê chẳng mách với dì Năm đâu, đàn bà mà! Chuyện bé tí xiu mà nghe họ "đờn ca" thì dễ sanh chuyện lớn lắm. Ngay với bà xã mình, mình cũng không mách lại.

Rồi, hấn xuống giọng vẻ nghiêm trang:

- Các bà rắc rối lắm. Họ chỉ muốn độc chiếm một mình. Vì vậy, mới có chuyện đĩa bay, chén bay, lôi nhau ra tòa, đòi chùng kia đòi no...

Mộng Hiền giận phát run lên. Chàng hiểu ý Tư Hiền. Hấn muốn đưa ra điều kiện. chàng cười nhạt:

- Đâu có gì phải lỏ Dù cho Mỹ Thuyên có biết đi nữa, rồi cũng hòa cả làng.

- Hòa cả làng? - Tư Hiền đến ngồi ngay trên cạnh bàn giấy - Anh bảo thế nào? Hòa cả làng ấy à? - Hấn cười nham hiểm, hàng ria mét hấn nhích xuống - Đừng hòng đàn bà tha thứ cho chuyện "ăn vụng" này. Đứng trên pháp lý Mỹ Thuyên có thể thưa anh về tội bỏ bê vợ con đi phá hoại gia cang kẻ khác. Khi ấy, chắc chắn là tổ ấm của anh sẽ không còn.

Hấn lại vỗ vào đầu gối Mộng Hiền ra như điều người quân tử:

- Anh phải toan liệu trước mới được. Phần tôi anh đừng ngại. lúc nào Tư Hiền này cũng đứng về phía anh. Chuyện năm thê bảy thếp xưa nay là thường, nhất là giàu có như anh thì đừng nói phòng nhì mà phòng ba, phòng bốn gì cũng không thành vấn đề

nữa.

Mộng Hiên mĩa mai:

- Hừ! Coi vậy mà anh rành rọt dữ!

Hắn cười trơ trẽn:

- Ủ!... thì mình cũng phải biết qua chút đỉnh chứ. Phòng thân mà!

- Tôi nghĩ Mỹ Thuyên không bao giờ đưa tôi ra tòa, trừ phi có kẻ bày vẽ.

Tư Hiền nhòm người dậy:

- Hả? Anh nói gì? Anh muốn á, chỉ tôi?

Rồi hắn hạ thấp giọng:

- Anh tin tôi đi. Đàn ông với nhau chẳng giúp thì chớ, chứ chẳng khi nào hại nhau cả.

Trong khi ấy, tiếng chuyện điện thoại reo lên:

- Anh Mông Hiên hả! Em đây

Mộng Hiên khẽ liếc sang phía Tư Hiền:

- Vâng...

- Em biết anh bận, nhưng em nhớ quá!

Mộng Hiên sợ. Tư Hiền tinh ý biết nên vội nói:

- Anh có chuyện, đợi tí nữa gọi lại em!

Chàng vội gác máy, quay lại phía Tư Hiền:

- Tôi còn lắm chuyện khác. Có phải anh gặp tôi vì cần tiền không?

Tư Hiền tỏ vẻ ngượng ngịu:

- Anh vô cho một chân nhé!

- Chân gì? Vụ địa ốc hả? Tôi nhiều việc phải làm. Không được đâu anh à!

Rồi không đợi Tư Hiền phản ứng, chàng lấy tập ngân phiếu viết xé ra đặt trên mặt bàn:

- Mười ngàn đây! Anh cầm lấy xài:

Tư Hiền cười có vẻ hể hả:

- Bạn bè với nhau, anh nên nghĩ lại.

Hắn vừa nói vừa dứt tấm chi phiếu vào bọc áo quàng quả đi ra.

Nhưng khi đến cửa hắn còn quay lại nói với vào:

- Tôi sẽ gặp cậu sau nhé! Bái Bái!

Mộng Hiền gieo người xuống ghế. Chàng không còn hứng thú gọi lại Bội Thanh nữa. Bây giờ chuyện giữa hai người không còn đơn giản nữa. Nó sẽ có lắm khúc mắc... Bao giờ đây sẽ đổ ập đến với chàng. Liệu cái lâu đài hạnh phúc mà chàng vừa dựng lên đó có che chở cho được cho Bội Thanh không?

QUỖNH DAO

Nắg Thôn Đoài

Dịch giả: Thinh Quang

Chương 24

Khác với thường nhật, hôm nay Mộng Hiên về thật sớm. Bé Phụng bá cổ reo lên:

- Ba ơi! Sao tối ngày ba cứ đi đâu hoài vậy?

Thằng Trúc cũng quần quít ôm chặt chân chàng:

- Ba cho con đi xem hát bóng đi!

Chàng cúi xuống ôm cả Phụng, Trúc vào lòng, tim chàng se thắt lại. Mộng Hiên tự cảm thấy mình đã bỏ bê vợ con. Chàng tự hứa là cần phải dành nhiều thời gian cho con cái. Đã hơn một năm trường Mộng Hiên trao tất cả cho Bội Thanh.

Không phải chàng không biết làm một người cha ngoài vấn đề đời sống vật chất mà con phải chăm nom săn sóc về mặt tinh thần nữa.

Từ trong phòng ngủ ra, Mỹ Thuyên trong có vẻ bơ phờ. Nàng mặc chiếc áo ngủ màu hồng phấn đã nhàu nát. Trông thấy chồng nàng vội cười hỏi:

- Hôm nay về sớm vậy anh?

- à! Sớm hơn một chút.

Mỹ Thuyên vươn vai ngáp dài, vui vẻ nói:

- Chúng mình đi chơi nha! Lâu rồi em không được xem hát bóng.

Mộng Hiên nắm tay vợ.

- Chưa được! Anh còn chuyện phải bàn với em!

- Bàn với em?

- Thật vậy!

- Có chuyện gì phải bàn đâu?

- Chúng ta đến phòng đọc sách sẽ nói nhiều.

- Có phải là chuyện hăng không? Chuyện hăng thì em đâu có biết.

- Không! Chuyện khác.

Cho mấy đứa bé vào phòng dành cho trẻ em xong, chàng quay lại với vợ tìm nơi goác vắng ngồi. Trước mặt chàng bây giờ không phải là Bội Thanh nữa mà là Mỹ Thuyên. chàng nhận thấy Mỹ Thuyên hiền hòa thật. Hai người gặp nhau trong một dịp tình cờ, rồi mến nhau và cuối cùng thành đôi chồng vợ. Hai vợ chồng ăn ở với nhau suốt mười năm rồi. Lúc nào cùng thuận thảo, ôn hòa. Nàng không làm lỗi, bạc bài hay ngồi lê đôi mách. Tuy việc nhà có tật bừa bãi song lại được săn sóc con cái thì thật chu đáo. Tóm lại, Mỹ Thuyên thuộc "típ" người chân thành, chất phác,

giàu lòng nhân. Chàng cảm thấy yêu thương vợ vô cùng. Nhưng biết phải làm sao đây? Làm thế nào mở miệng cho phải đạo? Chẳng lẽ vì tình yêu cuồng nhiệt với Bội Thanh mà chàng đang tâm ruồng bỏ vợ phá vỡ tổ ấm gia đình?

Mỹ Thuyên yên lặng tần mẩn xoay tròn chiếc nhẫn cưới trên tay, đợi mãi vẫn không thấy Mộng Hiên nói điều gì, nàng hỏi thúc:

- Anh có nói gì với em, hãy nói đi...
- Anh muốn kể cho em nghe một câu chuyện.
- Chuyện gì? Có ăn nhằm gì đến em không?

Mộng Hiên cầm tay vợ, chàng chậm rãi kể:

- Cách đây một năm, tình cờ anh quen một đôi vợ chồng trong một buổi tiệc. Người vợ hiền lành, yếu đuối nhưng người chồng thì thô bạo, tàn nhẫn và nhiều quyền thế. người thiếu phụ có tâm hồn ủy mị này đã đọc tập tiểu thuyết của anh. Bà có thuật lại và cho biết có nhiều điểm giống nhau. Tư tưởng bà ấy thật phong phú. Anh và bà ta nói chuyện với nhau nhiều lần rất tương đắc. Bất thần, một hôm ông chồng bất gặp nổi giận đánh đập, hành hạ một cách tàn nhẫn. Thế là bà ngã bệnh nặng suýt không thoát khỏi tay thần chết.

Mỹ Thuyên lặng lẽ ngồi nghe một cách vô tư như một người khác kể câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

- Rồi thế nào nữa anh?
- Thế rồi, người đàn bà hiền lành đó được đưa đi bệnh viện.

Nàng hôn mê suốt mấy ngày liên tiếp trên giường bệnh. Các bác sĩ bệnh viện cho biết nàng khó lòng thoát chết. Nhưng, may mắn thay! Nàng lại được bình phục về thể xác. Duy chỉ tinh thần nàng lúc nào cũng như nằm tron cơn thác loạn! Người chồng đã nhẫn tâm bỏ vợ. Suốt một năm đằng đẳng người thiếu phụ đau khổ kia sống đơn côi trong một dưỡng đường tâm trí.

Nghe chàng kể đến đây, Mỹ Thuyên vô cùng xúc động. Nàng nắm chặt tay chồng sùi sùi khóc. Mộng Hiên châm thuốc hút. Chàng rít một hơi dài rồi từ từ nhả ra những lọn khói xanh lam làm thành khoảng cách ngăn giữa chàng và vợ.

- Thế rồi, sao nữa anh? Nàng đã lành hẳn chưa?

- Cách đây một tháng mới bắt đầu bình phục...

Hình ảnh Bội Thanh bất giác chập chờn trước mắt. Chàng đưa mắt nhìn ra khung sổ. Trên vòm trời loáng thoáng những đám mây trắng như đứng nguyên một chỗ.

- Và, thế nào nữa hả anh? Mỹ Thuyên hỏi chồng bằng một giọng ghen ngào.

- Và... Mỹ Thuyên ơi! Rồi có một người yêu nàng đem nàng ra khỏi dưỡng đường tâm trí. Người ấy đã mua cho nàng một căn nhà nhỏ ở tận thôn Đoài.

- Rồi hai người chung sống?

- Phải! Hai người chung sống!

Mỹ Thuyên nghiêng nghiêng mái tóc. Mắt nàng chớp mau. Nàng

không hiểu tại sao chồng mình lại mang kể câu chuyện thương tâm này với mình? Nôn nóng muốn được biết hồi kết thúc nàng giục chồng:

- Sau đó họ trở thành vợ chồng phải không anh?

- Mỹ Thuyên! Thật em vẫn không hiểu anh muốn nói gì sao? -

Chàng nghẹn ngào nắm tay vợ - Anh van xin em hãy thông cảm, thứ tha cho anh cũng như tha thứ cho nàng.

Lúc bấy giờ mới ngẩn người ra sức tỉnh:

- Thế... ra... , anh... anh với người đàn bà khốn nạn ấy?

Chàng khẽ gật đầu:

- Phải! Anh đã sống chung với bà ta.

Mặt mày Mỹ Thuyên bỗng đổi sang màu xanh mét. Nàng đứng bật dậy miệng lắp bắp:

- Không! Em không tin đó là sự thật anh đặt ra bày để trêu em!

Không đời nào như vậy.

Mộng Hiên vội đứng theo lên:

- Nhưng, em ơi! Đó là sự thật. Anh không muốn em phải đau khổ, nhưng mà đã lỡ rồi! Anh chỉ còn cách mang tất cả sự thật trần tình để xin em tha thứ.

Chàng run run nói tiếp bằng giọng đầy xúc động:

- Anh xin đem tất cả mạng sống và danh dự ra thề với em là nhất quyết không bao giờ bỏ bê em, bỏ bê sắp nhỏ... giọt máu của chúng mình.

Mỹ Thuyên chết lặng cả người. Đầu óc nàng rối loạn. Sống với chồng ngót mười năm trường nàng chưa từng thấy chàng van xin tha thiết đến độ như vậy. Lòng nàng hơi mềm lại. Tuy nhiên, nàng vẫn cảm thấy mình bị phản bội. Chàng đã lén lút tư tình với một người đàn bà khác.

Ngồi thụp xuống, hai tay ôm mặt khóc. Nước mắt mũi nhễ nhại làm hoen ố cả lớp phấn mỏng. Tai nàng lòng bùng cảm thấy như vừa bị tiếng sét nơi lưng trời giáng xuống làm sụp đổ cả mái ấm gia đình. Tay chân nàng rời rã không còn tự chủ được nữa, ngã nhoài vào lòng chồng òa lên nức nở!

- Mỹ Thuyên! Mỹ Thuyên ơi! Hãy bình tĩnh để tìm lối thoát...

- Em biết! Em biết anh không còn yêu em nữa. Trong tim anh đã có người đàn bà khác ngự trị. Mộng Hiên ơi! Sao anh đang tâm lường gạt em! Có lẽ em chết mất... để lại hai con côی cút... Rồi đây chúng sẽ ra sao?

Mộng Hiên bịt miệng vợ, chàng nghẹn ngào:

- Đừng khóc nữa, em! Anh van xin em đừng để cho các con nghe thấy. Không nên để cho chúng phải đau buồn. Anh vẫn yêu em tha thiết. Em vẫn là người vợ yêu quý nhất đời anh. Hình ảnh em vẫn luôn ngự trị tim anh... Người đàn bà đó chỉ ngỏ ý muốn nhờ anh che chở!

Mỹ Thuyên vẫn dẫy dụa kêu khóc... nhiều lúc tiếng khóc tắc nghẹn ngay cổ, nàng cố nhoài đầu lên đưa tay chặn ngực. Nhưng

rồi, cuối cùng cơn xúc động cũng được lắng xuống. Nàng đã nhận chân được sự thật.

- Có phải anh muốn em chấp nhận để anh có vợ bé phải không?
- Anh hứa với em rằng người đàn bà đó không sống chung đụng với em. Em cũng khỏi cần phải giáp mặt nàng. Chỉ cần em cho phép anh mỗi tuần vài ngày để được sống cạnh nàng an ủi mà thôi...

Đoạn bằng giọng thật buồn, Mộng Hiên vỗ về vợ:

- Em lúc nào cũng là người vợ ngoan hiền của anh. Mong em thông cảm và tha thứ cho Trước tấm lòng hào hiệp của em, anh xin muôn vàn cảm tạ.

Từ ngày lấy Mộng Hiên đến giờ, Mỹ Thuyên chưa hề thấy chồng khóc, dù chỉ là một màng lệ mỏng. Nhưng, lần này chàng đã khóc thật sự trước mặt nàng. Lòng Mỹ Thuyên rối như tơ vò.

Ngoài sự lo lắng nàng còn cảm thấy sợ hãi nữa.

- Có lẽ bóng mình sẽ mờ nhạt đi trong quả tim chàng. Không! Ta phải giữ cho kỳ được mái ấm của gia đình. Hạnh phúc phải nằm ở tay ta Không người đàn bà nào có thể tranh lấy được.

Nhưng rồi, lòng người đàn bà nào cũng dễ bị mềm đi trước những lời van xin tha thiết của chồng.

- Thi thôi cũng được! Chẳng mất mát gì. Yêu chồng nên bóp bụng chiều chồng. Chàng đã cam kết đời sống sẽ mãi mãi thế này. Đâu có gì thay đổi!

Nàng sực nhớ lại trong một bài tiểu thuyết đăng trên một tạp chí phim ảnh, trong đó tác giả giải thích "chuyện của ái tình" nó chỉ là một trò chơi lớn mà tình cảm giữ vai trò thiết yếu. Đâu có phải chỉ mỗi một việc cung ứng cho đời sống vật chất đầy đủ mà thôi?

- Mỹ Thuyên! Em hãy ban bố cho anh một lời tha thứ! Đi em... !

Lau vội nước mắt, Mỹ Thuyên khẽ gật đầu.

Đêm ấy, Mộng Hiên không đến hồ Bích Đàm,
Để được đền đáp cho vợ thật trọn vẹn, chàng đưa vợ cùng hai con đi xem hát bóng. Đợi văn tuồng đưa đến nhà hàng ăn và cuối cùng chàng mua tặng vợ một xâu chuỗi kim cương lấp lánh...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 25

Bội Thanh bắt đầu sống với cuộc đời mới. Nàng cảm thấy thật êm đềm và thơ mộng.

Vòm trời lúc nào cũng xanh ngắt. Từng ánh mây bạc nhẹ nhàng bay trong như những lọn bông gòn trắng phều. Cây cối tứ bề xanh ngắt. Những cánh hoa dại nằm rải rác trên mặt cỏ sẫm đủ màu. Bên kia bờ Bích Đào lổ nhố các điểm vàng chỉ rõ nơi này mọc toàn cây tầm xuân trĩu oằn những nụ. Buổi sáng có tiếng chim kêu thánh thót từ tứ bề vọng lại... hết như một điệu nhạc du dương vang đi cùng khắp...

Bội Thanh cũng có những buổi chiều tuyệt đẹp, những buổi chiều nắng vàng phủ chụp xuống mặt hồ. Có lần nàng hỏi Mộng Hiên:

- ánh nắng trời chiều đẹp quá hử anh!

Ừ! Nắng thôn Đoài... Óng ánh màu vàng tươi mát. Em có thích không?

- Có chứ anh! Em thích nhiều lắm. Em thích sóng biển đông. Em yêu nắng thôn Đoài...

Bội Thanh có cảm tưởng nó đẹp tựa một bài thơ và êm ái như giấc mộng huyền...

Đêm về nàng lặng ngắm các vì tinh tú lấp lánh như những hạt kim cương tỏa rực cả bầu trời. Có những đêm Bội Thanh lần mò xuống bờ hồ lặng lẽ ngắm trăng và cười lên khanh khách nhìn bóng mình in trên mặt nước. Rồi như thích chí nàng ngâm lên bài "Xuân Sơn Nguyệt Dạ" mà nội nàng lúc sinh thời thường hay đọc:

"Xuân sơn đã thắng sự.

Thưởng ngoạn dạ vong quy

Cúc thủy nguyệt tại thu?

Lộng hoa hương mãn y"

Bội Thanh muốn tận hưởng tất cả hạnh phúc của mình đang có. Nhưng, dù trời có đẹp đến mấy cũng có lúc gợn lên những ánh mây sầu. Thỉnh thoảng Bội Thanh cảm thấy nỗi buồn man mác vẩn lên trong tâm tư mình. Nhưng, những nỗi niềm ưu tư đó cũng trôi đi khi Mộng Hiên trở lại bên nàng.

- Đừng quên em nha anh!

- Bội Thanh! Lúc nào anh lại chẳng yêu em!

Cũng có những lúc thơ thẩn một mình, nghĩ đến thân phận đơn côi vắng lạnh... tim nàng se thắt lại. Nàng tưởng tượng cảnh

Mộng Hiên đang ngồi âu yếm vợ con... tự nhiên hai dòng lệ tuôn trào trên đôi má...

- Mộng Hiên ơi! Em biết đây là mối tình tội lỗi, thế mà em vẫn bám chặt lấy anh!

Nhiều đêm, Mộng Hiên không đến, nàng thơ thân ra bờ hồ Bích Đàm nhìn ánh trăng khuya soi mình trên mặt. nước khẽ ngâm lên những bài thơ mà lúc sinh thời nội nàng hay đọc cho vui bớt nỗi sầu.

Bội Thanh lo sợ cho hạnh phúc của mình có thể tan vỡ đi bất cứ lúc nào?

- Anh ơi! Con đường sắp đi đến của chúng ta nó rộng thênh thang như đại lộ đầy kỳ hoa dị thảo hay nó chỉ là con đường lăm cạm bẫy, chông gai?

Đôi khi, ông Trình cũng ghé đến thăm, kể cho nàng nghe những chuyện sinh hoạt bên ngoài, nàng cảm thấy tủi hổ thân phận cho rằng mình đã bị đời quên lãng!

Nhưng lần như vậy, để cho khuây khỏa nỗi sầu, nàng lần ra ven hồ nhìn hoa ấu nở dưới ánh trăng mờ ảo:

Hơi sương sáng lạnh một màu
ánh dương tỏa lợp Sở Khâu bấy chầy
Động đình tiếng vượn trên cây

Thuyền lan đưa khách ngất ngây nổi lòng
Trăng soi dầm rộng sáng trong
Núi non bao phủ mấy dòng nước giao
Thần may lộ phải cơ cầu
Đêm đêm nghe tiếng thu sầu rụng rơi
Lòng thương yêu, chiều chuộng của Mộng Hiên mang lại cho
nàng những nụ cười thật tươi, những khúc hát thật rung cảm và
luôn cả từng hơi thở trong lành, ấm áp.
Mộng Hiên đã giúp cho Bội Thanh một sức sống mới.
Nàng đã tự mình lái xe và luôn cả đến chôn cất người nếu
Mộng Hiên mong muốn. Điều gì Mộng Hiên thích, nàng thuận
theo. Chuyện gì Mộng Hiên buồn nàng cũng không vui.
Một hôm, Bội Thanh ngồi thờ người ra suy nghĩ, Mộng Hiên khẽ
hỏi:
- Em làm sao mà thờ thần như vậy? Bộ em còn đau khổ sao?
- Còn! - Bội Thanh gật đầu mỉm cười gượng gạo - Còn một ít.
Mộng Hiên trở mặt ngạc nhiên:
- Có lẽ anh đã làm điều gì phật ý em chăng?
Nàng lắc đầu:
- Không! Anh tốt với em vô cùng!
- Nhưng tại làm sao em chẳng vui?
Nép đầu vào vai Mộng Hiên, nàng thở thê:
- Vì em sợ.

- Sợ? Sợ gì?

- Em sợ rằng hạnh phúc chúng ta không trường cửu.

Mộng Hiên đặt môi hôn lên mái tóc nàng cười bảo:

- Em đừng nghĩ nhảm nhí. Nó vĩnh viễn như núi sông, như mây nước.

- Anh ơi! Có gì bí hiểm bằng hai người đang yêu nhau rồi bỗng hết yêu nhau?

Mộng Hiên nhìn Bội Thanh có vẻ trách móc:

- Chẳng lẽ em nghĩ mối tình của chúng ta rồi cũng vậy hay sao? Hãy vứt bỏ ý tưởng đen tối đó đi em! Hãy vui lên đời cho chúng ta nhiều mộng đẹp... Nhất là giấc mộng săn sóc cho em đã trở thành sự thật.

Có nhiều đêm, Mộng Hiên đưa nàng vào nhà hàng ăn của người ý. Nơi mà, chàng và Bội Thanh ưa ý nhất, nó vừa yên tĩnh vừa trang nhã. Cả một gian phòng rộng lớn nhưng ánh đèn điện được hạn chế đến nỗi khách ăn không thể nào nhìn thấy mặt nhau nếu chẳng cùng ngồi đồng bàn, điều đặc biệt làm cho thực khách thích thú nhất là mỗi bàn ăn được thắp sáng bằng ngọn đèn bạch lạp. Nhiều lúc thực khách nghĩ rằng mình đang lạc lõng giữa cảnh rừng sao trong một đêm khuya vắng vẻ. Mộng Hiên gọi món bánh nướng mà người ý Đại Lợi thích ăn nhất. Dưới ánh nến chập chờn, mờ mờ, ảo ảo, Bội Thanh như một nàng tiên từ cõi bồng lai vừa lạc bước xuống trần...

- Em ơi! Anh có một điều muốn nói với em...

- Việc gì thế hở anh?

- Em nhắm mắt lại đi.

- Để làm gì?

- Để anh được nhìn đôi rèm mi cong vồng của em phủ xuống.

Ôi! Nó hệt như hai hàng liễu tươi xanh rủ xuống... Anh yêu em lắm em ơi!!!

Hai giọt lệ long lanh trên đôi khóe mắt trong như hạt sương mai buổi sáng.

- Em ơi! Em đừng khóc nữa... Nếu có thì hãy để dành những hạt ngọc ấy cho anh...

Họ nhìn nhau say đắm... Họ âu yếm và cười với nhau. Họ lắng nghe tiếng nhạc cổ điển thánh thót nhỏ giọt vào tai, vào lòng, và ngay con tim họ. Họ để mặc cho ngọn nến dần dần tàn rụi không buồn khêu lên.

- Bản nhạc gì hay quá thế anh?

- Bản nhạc "Đường Tơ Chưa Dứt" của Schubert đó em...

- Anh đã đọc bài "Cửu Nhật Tề Sơn Đăng Cao" chưa?

- Của Đỗ Mục?...

- Đúng vậy.

- Anh không nhớ.

- Em đọc anh nghe nhé. Này.

Giang hàm thu ảnh nhận sơ phi
Dữ khách huê hồ thưởng thúy vi
Trần thế nan phùng khai khẩu tiểu
Cúc hoa tu sáp mãn đầu quyên...
Mộng Hiên nắm tay nàng cười:

- Anh nhớ rồi. Còn bốn câu nữa thế này phải không?

Đản tương minh đính thù giai tiết
Bất dụng đăng lâm hận lạc huy
Cổ vãng kim lai chỉ như thu?
Nguu sơn hà tất độc triêm y
Có lần Bội Thanh cùng nhảy với chàng. Bước chân của nàng thật điêu luyện, khiến Mộng Hiên phải thốt lên:

- Thì ra, em đã dối anh!

- Dối? Điều gì? - Bội Thanh áp sát mặt mình vào ngực Mộng Hiên khẽ hỏi.

- Em khiêu vũ thật tuyệt vời. Ôm em đi theo tiếng nhạc khiến anh có cảm giác như mình ôm bóng mây trong tay.

- Thật mà! Em nhảy không hay đâu. Vả lại, không hiểu sao em chẳng đam mê nhảy, ngày trước, mỗi lần Bá Nam đòi đưa em đi

khiêu vũ, em xem đó như một cực hình.

oOo

Trên đường về. Mộng Hiên đang cho xe lao vút bỗng ngưng hẳn lại. Bội Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Anh làm gì thế? Mệt hả? Đưa em lái cho.

- Không! Anh muốn hôn em.

Bội Thanh béo vào vai chàng, nàng nghiêng đầu trên cánh tay Mộng Hiên, đôi môi khê hé mở như sẵn sàng đón nhận.

Một nụ hôn nhẹ nồng cháy như mối tình đầu, khiến Mộng Hiên nhận thấy nơi Bội Thanh có một nét quyến rũ mới...

Về đến nhà vào phòng sách, Bội Thanh giúp Mộng Hiên lấy giấy bút để trên mặt bàn, cười nói:

- Đã lâu rồi, em chả thấy anh viết lách gì cả. Viết đi, em sẽ yên lặng ngồi bên thưởng thức.

Rồi để khỏi phiền vú Ngô, Bội Thanh lo pha cà phê, nhìn từng giọt nhỏ xuống bên trong chiếc ly pha lê trong suốt, nàng cảm thấy thích thú. Trong lúc đó, Mộng Hiên đã ngồi ngay ngắn trước mặt bàn giấy đang cố tìm nguồn cảm hứng tuôn ra. Thật kỳ quặc, tư tưởng quả như những tia nắng mênh mang, nó mông

linh làm sao, khiến chàng không thể nào tập trung được. Thế là, chàng buông bút xuống, nắm tay Bội Thanh cười nói:

- Anh đã tìm thấy một điều khi con người sống ở trạng thái sung túc thì thường không tài nào viết lách nổi. Có thể vì vậy, thường các "đại tác phẩm" được tạo thành trong nỗi cực cùng của đau khổ!

Bất thần Bội Thanh nhìn Mộng Hiên nói:

- Anh Mộng Hiên nè! Em muốn gặp con anh!

Mộng Hiên ngạc nhiên:

- Gặp con anh? Tại sao?

- Em biết mình không thể nào sinh nở được!

- Ai bảo?

- Em nghĩ vậy. Em rất yêu trẻ con. Em mơ ước mình được làm mẹ. Em trông mong làm sao sinh cho anh một mụn con, nó sẽ là tổng hợp, là kỷ niệm giữa hai ta, chính nó sẽ làm cho mối tình ta bất diệt!

Mộng Hiên phì cười:

- Nói gì mà lãng nhãng vậy! Rồi sẽ có. Chúng ta cùng gắng sức...

Bội Thanh cùng cười.

- Em có thể gặp chúng chứ?

- Được chứ sao không? Thử thả hôm nào anh sẽ mang chúng lại.

Bội Thanh bỗng đổi sang vẻ ưu tư.

- Em yêu chúng là chắc rồi, nhưng liệu chúng có thích em

không?

- Chúng ngây thơ và dễ thương lắm. Nhưng gần em ai lại chẳng thích? Rõ lần thân em tôi!

Bội Thanh cười sung sướng. Nàng xoay người sang bên bắt thân một vật gì trong bọc áo rơi ra. Lại cũng mảnh vỏ sò bóng loáng lung linh dưới ánh đèn.

Nàng nhắm mắt lại và rơi vào giấc ngủ yên lành đầy hoa mộng! Mộng Hiên ngắm Bội Thanh an giấc. Nàng trông hệt như một đứa trẻ thơ. Chàng từ từ cúi xuống kề sát môi nàng, thì thầm:

- Bội Thanh ơi! Yêu em biết mấy cho vừa!

QUỲNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 26

Nếu trên thế giới này có người đàn bà nào dễ tính nhất thì người đó phải là Mỹ Thuyên. Thật vậy. Nàng lúc nào cũng vô tư, vui vẻ, dễ tha thứ cho bất cứ ai đã làm phiền lòng mình. Nhờ bản tính hồn nhiên đó mà nàng chấp nhận tha thứ cho sự kiện "không thể tha thứ" cho chồng. Những ngày tháng đầu, Mộng Hiên thường ở bên cạnh vợ vồ vè, an ủi, nhưng dần dần sự hiện diện của chàng thừa thớt hẳn. Sự trở về nhà của chàng từ ba hoặc bốn lần trong một tuần giảm xuống chỉ còn một vài lần. Bây giờ thì Mỹ Thuyên bắt đầu cảm thấy sự phức tạp của cảnh chồng một vợ đôi. Quan niệm trước kia của nàng hoàn toàn sai lầm. Nàng đã rập khuôn theo người xưa cho rằng "đàn bà con gái" thuộc loại trở mỗ lửa ra, thử nhỏ ở với cha mẹ, lớn lên ra đi lấy chồng, chồng chết theo con. Cái quan niệm lỗi thời "xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử", xem chồng như một mái lá để ẩn núp, để được che chở không còn tồn tại được nữa. Nghĩ thì vậy, song nàng

không đủ bản năng để làm một cuộc cách mạng. Vì vậy mà nàng thường sinh ra ưu tư sâu muộn.

Đào Tư Hiền, một con mọt của xã hội, chỉ thích hưởng thụ mà không muốn phải đổ mồ hôi. Vì vậy mà gã thường dòm ngó đến tài sản kếch xù của Mộng Hiên. Thật tạo hóa sinh con người ra mà phú cho nhiên bản tính khá oái oăm. Có nhiều người thật dễ dãi với bản thân mình, tha thứ cho sự kém sút của mình, nhưng chẳng bao giờ thứ tha hoặc chẳng ganh tị với sự thành công của kẻ khác. Gã là một trong đám sâu mọt này. Đời sống của gã càng lúc càng khó khăn nên lúc nào cũng mang ý nghĩ "làm sao đào cho được" cái kho vàng khá to lớn đó của Mộng Hiên - người anh em bất ngựa với mình.

Mặc dù, hàng tháng Mộng Hiên có chi cho ít nhiều, song với gã còn quá ít ỏi. Lòng tham của gã "anh rể vợ" này quả là không đáy. Gã được một lại muốn mười, vì vậy mà chẳng khác nào như con mèo rình chuột, nếu có dịp sẽ vồ đi mà ngấu nghiến. Lúc đầu được tin Mộng Hiên có vợ bé, gã tưởng đâu rằng phen này được dịp hốt trực lợi, nhưng không ngờ hắn ta chẳng ngại thủ đoạn mình, đã đem tất cả sự thật thú nhận với vợ. Điều này đã làm cho Tư Hiền lòng lộn như một con thú dữ mất mồi. Thế là, cái mộng tước đoạt tài sản của gã không thực hiện được.

Chẳng những gã chỉ tức giận thôi mà còn đâm ra thù hận nữa.

Nhưng, đời nào gã chịu khoanh tay Đêm hôm ấy, Tư Hiền đoán

biết là Mộng Hiên chẳng có nhà bèn đưa "bầu đoàn thê tư" gồm năm miệng ăn đến chơi nhà cô em vợ, Đúng như gã dự đoán. Mộng Hiên đã đến vườn Thanh chỉ còn có Mỹ Thuyên đang la hét ầm ĩ với lũ trẻ. Nhìn thấy gia đình chị mình đến thăm. Mỹ Thuyên vội đón mời vào.

Bà Nhã, đánh tiếng trước bắt đầu khai hỏa:

- Hấn lại... đi rồi à?

Hai hàng nước mắt Mỹ Thuyên tuôn trào. Nàng nghẹn ngào đáp:

- Vâng! Lúc này anh ấy ít khi ở nhà.

- Thế mà cô vẫn đề yên sao? - Tư Hiền gằn giọng hỏi.

- Chứ biết làm sao?

Tư Hiền không đáp lại. Gã châm thuốc hút, đưa mắt nhìn theo làn khói bốc lên từ nồi thuốc của chiếc "píp" gã đắm đắm nhìn cô em vợ mơn mớn đào tơ trông có vẻ hấp dẫn hơn vợ mình mà sao không giữ nổi được chồng?

Mỹ Thuyên nói tiếp:

- Không để anh ấy như vậy cũng không được.

Bà Nhã nói như hét lên:

- Mỹ Thuyên ơi! Mày phải làm thế nào chứ như thế này mãi e có ngày nó bỏ hấn mày đấy. Liệu hồn!

Tư Hiền cười khẩy! đôi mắt lơn ti hí của gã như nhắm hấn lại:

- Sự thật thì ngay giờ phút này coi như hấn đã bỏ đứt đi rồi. Nếu có về năm mươi phút nữa giờ là để thăm con nó. Chứ có phải

nhớ nhưng gì vợ mình đâu? Tôi nói cho mình biết... độ một năm nữa, khi đã có con cái rồi... thì chẳng bao giờ hấn mang xác về nữa cho mà xem!

- Đó! Có nghe chưa? Bà Nhã hòa với chồng - Ngày xưa ngày xưa ông bà chẳng bảo "Vợ chẳng bằng thiếp, thiếp không bằng gái làng chơi, mà gái làng chơi thì không bằng... đi ăn vụng" Ngũ đàn ông thì đều như vậy cả.

- Nay tôi nói cho bà biết, đừng có vợ dũa cả năm. Tư Hiền này chẳng bao giờ có đâu!

Gã vừa nói vừa cười nịnh vợ. Bà Nhã cũng vờ nguýt chồng:

- Thôi cha nội ơi! Cha nội mà có điều kiện cùm dũa lắm.

- Thế bây giờ em phải làm thế nào?

- Phải ra oai mới được.

- Ra oai? Ra oai là sao? - Mỹ Thuyên ngây thơ hỏi.

- Trời ơi! cái con nhỏ này! Có hai con rồi mà còn ngốc quá! Làm oai là đến tổ ấm của chúng mà đập phá một trận toi bờ. Đâu có phải cái thời buổi "trao năm thê bảy thiếp" mà e dè lo sợ?

- Thôi! Làm vậy kỳ lắm! Em chẳng thích sinh sự ồn ào đâu!

- Thật ra, cho dù có đập phá, chửi bới cũng chẳng đến đâu cả.

Theo tôi, mình đi đường lối khác chắc ăn hơn.

- Đường lối gì? - Mỹ Thuyên hỏi lại:

- Kinh tế.

Mỹ Thuyên giương tròn mắt.

- Sao gọi là kinh tế hả anh?

- Cô cứ nghĩ như thế này! Chưa chắc người đàn bà kia dễ gì mà chịu lấy Mộng Hiên vô điều kiện? Mộng Hiên hiện bây giờ đang ở thời kỳ "dại gái" hẳn say mê nàng ấy như điên đảo. Tất nhiên là phải tung tiền ra mua nhà, tậu cửa, tài sản chắc chắn là phải hao hụt rồi. Xưa nay, những kẻ "dại gái" đều bị tán gia bại sản. Khi mà còn hai tay trắng thì... nó hết yêu ngay, tổng ra khỏi cửa. Liệu lúc đó cô có còn tiền không? Liệu cô có tránh khỏi bị đói khổ không? Hai đứa con cô liệu có tránh cảnh rách rưới không? Vậy ngay bây giờ cô phải giành lấy quyền nắm tiền mới được.

Mỹ Thuyên như tối tăm cả mày mặt:

- Nhưng từ hồi giờ em đâu có để ý đến tiền bạc? Em phải ăn nói làm sao?

- Cô phải hỏi hẳn. Cô là vợ có hôn thú đảng hoàng, có quyền giành lấy quyền quản trị, tài chánh gia đình. Chẳng những vậy cô cũng có đủ quyền đưa người đàn bà ấy ra tòa về tội phá hoại gia cang người ta Chắc chắn là phần thắng sẽ về cô Sao? Nếu cô muốn tôi sẽ thuê luật sư cải hộ cô mà ly dị thế nào cũng được mấy triệu...

- Ly dị? Không! Không! Tôi không muốn ly dị đâu!

- nếu không thì cô phải thương lương. Cô bắt buộc hẳn phải giao cho cô một triệu, bằng không sẽ đưa nội vụ ra tòa.

- Nếu anh ấy không chịu thì sao?
- Chỉ cần dọa đưa ra pháp luật kiện hấn về tội "vô trách nhiệm" tức thời tòa sẽ bắt buộc hấn phải trợ cấp cô ngay.
- Nhưng, sự thật anh ấy đâu có như vậy?

Tư Hiền đập tay vào đùi mình:

- Cô ngu quá. Có tiền trong tay cô, đâu có dễ gì mà hấn dám bỏ rơi cô.

- Tôi lấy tiền để làm gì chứ?

Vốn đôi mắt hấn đã ti hí lại càng ti hí hơn khi biết cô em vợ như cá đã cắn câu:

- Tôi giải thích cho mà nghe. Tôi sẽ lập tức đi nhờ luật sư thảo ra một bản cáo trạng. Cô mang bản ấy đòi hấn phải chi cho cô một triệu. Chắc hấn hoảng lên, sợ mang tai tiếng hại cho sự nghiệp làm ăn của mình, hơn nữa sợ cho người đàn bà kia xấu hổ, thế nào hấn cũng phải chấp nhận ngay.

- Đúng vậy - Vợ gã xen vào. Nghe nói muốn thừa gửi thì nội trong năm đầu thôi phải không anh?

- Ủ! Vậy chứ sao? muốn làm thì phải nhanh lên.

- Em chẳng biết làm sao nữa! - Mỹ Thuyên vừa khóc vừa nói.

- Được rồi! tụi này giúp cho cô phải cứng rắn một chút. Có tiền trong tay lấy chồng khác mấy hời. - Gã vừa nói vừa dăm dăm nhìn thân hình nầy nở của cô em vợ.

Mỹ Thuyên bật khóc thành tiếng:

- Không! Em không lấy chồng đâu!
- Tôi đâu muốn vậy? nhưng chẳng qua đó chỉ là một lối thoát.
- Em chỉ nhờ anh chị thôi.

Tư Hiền khẽ đưa mắt nhìn vợ chẳng ai hiểu gã hơn vợ gã.

ánh nắng chiều xuyên qua song cửa sổ len lỏi vào ngay mặt bàn phần có một màu vàng óng ánh. Mặt trời xuống thấp dần trông hệt như một quả cầu lửa in dưới mặt hồ Bích đàm. Trong vườn từng cơn gió nhẹ thoảng thoảng mùi thơm của hoa.

Bội Thanh thờ thẩn ngồi nhìn cảnh vật chung quanh mình. Nàng đang trông đợi Mộng Hiền. Đêm qua chàng không lại. Chiều nay thì chắc chắn là có chàng rồi. Buổi sáng nàng có gọi điện thoại tại sở và được chàng cho biết như vậy. Mùi thịt heo nướng với ngũ vị từ trong bếp bay ra thơm ngát. Mộng Hiền thích nhất là cánh gà quay hoặc chân vịt đem nướng.

Trong lúc vẫn vợ suy nghĩ thì có tiếng còi xe vang lên. Nàng vội chạy ra mở cổng. Mộng Hiền thò đầu ra mỉm cười:

- Em biết anh thế nào cũng đến ngay giờ.

Nhưng nàng bỗng trở mắt nhìn vào vên trong xe. Hai đứa bé đang giương mắt nhìn... Mộng Hiền vội giới thiệu:

- Anh xin giới thiệu đây là bé Phụng, còn đây là bé Trúc. Hai đứa con anh. Còn đây là dì Thanh. Dì của các con đấy. Hãy vòng tay ra mắt dì đi nào!

Bé Phụng nhìn bé Trúc. Cả hai đều chúm chím cười:

- Thừa dì!

- Thừa dì... ạ!

Lòng Bội Thanh rộn lên một nỗi buồn vui lẫn lộn. Nàng nhận thấy chúng đẹp - vẻ đẹp nhu mì chứ không sắc sảo. Nàng thấy bao giờ "nhu mì" cũng đẹp hơn nhiều. Nàng vội ôm cả hai vào vòng tay mình.

- Các cháu ngoan quá.

Đưa chúng vào nhà xong, nàng mang đủ thứ kẹo bánh ra đãi các tiểu khách.

- Cháu đẹp quá! Đẹp như một con bướm vậy. Đáng trách thay!

Lẽ ra ba các cháu phải mang các cháu đến sớm hơn...

- Sao dì không đến nhà hờ - Bé Phụng ngây thơ hỏi.

Bội Thanh cảm thấy tâm tư mình như bay bổng đâu đâu. Nàng bị cuốn hút bởi hình ảnh của mấy đứa bé. Nó ngây thơ quá. Nó đẹp dễ quá. Nó còn đẹp hơn mảnh trăng sơ trên mặt hồ thụ. Nàng hoàn toàn hòa hợp vào một thế giới trong đó có hoàng tử Nhái, có nàng công chúa ngủ trong rừng và những trái táo vàng óng ánh.

Mộng Hiên lặn yên ngồi nhìn Bội Thanh loay hoay săn sóc hai con mình bằng tất cả sự nhiệt tình của nàng trông thấy rõ. Ước gì mà nàng có được hai đứa con chính nàng sinh ra như vậy thì chắc nàng vui biết ngần nào!

Bội Thanh mãi lo gấp thức ăn cho mấy đứa bé quên cả phần

mình. Bà vú thì chạy lảng xảng lui tới. Bỗng, bé Phụng lên tiếng hỏi:

- Dì Bội Thanh! Dì có em bé không?

Mộng Hiên thấy rõ ràng nàng hơi khựng lại. Nhưng rồi, Bội Thanh cũng cười nói:

- Chưa có! Cháu làm con dì được không?

- Không được đâu! Không có con chắc mẹ buồn lắm!

- Vậy con phải ngoan đừng làm mẹ buồn.

- Con không bao giờ làm mẹ buồn đâu dì à! Chỉ có "bà bé" của ba làm mẹ khóc thôi. Bà ấy xấu lắm.

Câu nói của bé Phụng khiến Bội Thanh sững sờ làm rơi chiếc thìa trên tay xuống khiến chén súp đổ ra tung tóe.

Nụ cười trên môi mọi người đều tắt hẳn. Vú Ngô cũng chết lặng đứng cạnh bé Trúc tay vịn chặt lấy thành ghế.

Mộng Hiên hoảng hốt gọi:

- Bội Thanh!

-...

-Bội Thanh! Bội Thanh!

Vẫn như một tượng đá, Bội Thanh không trả lời.

- Đừng nên buồn. Đó chỉ là lời nói của trẻ con em ạ!

- Chính vì sự ngây thơ của nó nên bao giờ cũng là sự thật!

- Đừng! Đừng nên nghĩ vậy. Em đừng nên nghĩ gì cả!

Tội lỗi ở đây đều do con người đặt ra, vẽ ra, làm sao khỏi làm

lần!

- Anh có chắc điều chúng ta làm có đúng không? Chúng ta có gây buồn phiền cho kẻ khác không? Có phá hoại gia cang người ta không?

- Bội Thanh! Em không nên tự là khổ như vậy. "nhân vô thập toàn" Trên đời này đã có ai hoàn toàn đâu? Em nên nhớ rằng, em đã đau khổ tận cùng, rồi em có quyền hưởng thụ lại.

- Không! Làm sao em có quyền đó.

- Có chứ! Mọi người đều có em à!

- Nó đã qua mà chúng ta đã đánh mất.

- Thượng đế sẽ ban cho chúng ta có cơ hội lần thứ hai!

- Thượng đế! ít khi ngài rộng rãi như vậy.

- Đây là lỗi anh! Lẽ ra anh không nên mang chúng lại.

- Không! Anh phải mang chúng đến đó là ý của em. Em yêu chúng lắm.

Rồi nàng cố lấy lại vẻ bình thường:

- Thôi! Chúng ta ra với sắp trẻ đi anh.

Bé Phụng với ánh mắt sợ sệt khi nhìn thấy hai người trở lại bàn ăn. Nó e dè hỏi:

- Dì Thanh! Dì làm sao vậy? Dì giận ai thế?

- Không! Lúc này dì bị xây xẩm. Bây giờ khỏe rồi. Vú Ngô! Vú cho bé Trúc súp nữa đi.

Không khí vui vẻ bắt đầu trở lại mọi người. Sau bữa cơm, nàng

kể chuyện ông Tề thiên Đại Thánh cho hai đứa nghe. Nàng vừa kể vừa pha trò làm bé Phụng và Trúc cười như đòi ươi nắc nẻ. Trong lúc đó, ông Trình Bộ Vân đến, nghe tiếng trẻ reo cười, ông tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Nhà có trẻ?

- Hai con của cháu.

Sau khi đặt tách cà phê mời khách, nàng trở lại kể tiếp câu chuyện ông Tề Thiên Đại Thánh cầm thiết báng đại náo của nhà trời... Tuy miệng kể chuyện mà hai tai nàng vẫn cố lắng nghe tiếng Mộng Hiên cùng ông Trình đàm đạo:

- Tôi cho cậu biết một chuyện quan trọng.

- Chuyện quan trọng?

- Vâng! Ngày qua tôi bắt gặp Tư Hiên và Phạm Bá Nam tại quán Thiên Sứ.

Thoáng nhìn thấy Bội Thanh như lưu ý, cả hai vội vàng lảng sang chuyện khác...

- Ủ! Dì kể đến đâu rồi nhỉ! à... à... Đến lúc ông Tề Thiên hái trộm trái đào tiên!

oOo

Đêm đã khuya. Mộng Hiên đưa ông Trình và hai con về Đài Bắc.

Trước khi đi, chàng quay lại nói với Bội Thanh:

- Đừng ngủ vội, đợi anh về!

Bé Phụng cũng nhô đầu ra kéo tay Bội Thanh:

- Dì ơi! Dì cúi xuống cho con "mi" một cái.

Nó hôn một cái thật kêu đoạn vòng tay lễ phép từ giã:

- Thừa dì con về!

Bội Thanh vô cùng cảm động nắm chặt tay bé Phụng:

- Ủ! cháu về!... Hôm nào rảnh rồi theo ba lại chơi thăm dì nha!

Xe bắt đầu chuyển bánh. Nàng đưa mắt nhìn theo đợi đến khi khuất hẳn mới lững thững trở vào nhà. Những hạt sương đêm thấm lạnh. Nàng co ro và cũng cảm thấy lạnh thấu tận tâm can mình. Mãi đến bây giờ nàng vẫn còn như nghe văng vẳng bên tai:

- Chỉ có bà bé làm cho mẹ khóc thôi.

Tiếp đến là câu nói của ông Trình Bộ Vân thăm thì với Mộng Hiên mà nàng nghe được bỗng trở thành một đám mây mù bao phủ giữa vòm trời giữa tiết đông thiên. Nàng có cảm giác ngày vui rồi sẽ qua nhanh!

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 27

Bội Thanh như một con chim non riu rít hót liền mồm. Đối với nàng đây là một ngày trọng đại nhất.

- Em xem cuộc hành trình của chúng ta hôm nay như đi hưởng tuần trăng mật. Có phải không hả anh?

Mộng Hiên đang loay hoay với bản lộ trình, nghe hỏi chàng mỉm cười:

- Đúng vậy! Nhưng phải nói là vừa ngày cưới vừa ngày nhớ cho anh một tí khi đến nơi nhe em!

- Tí? - Bội Thanh trở mắt hỏi - Tí gì?

Mộng Hiên cười xòa. Bội Thanh vờ lẽ, chạy ngay lại béo vào má chàng:

- Kỹ quá đi hề!

Nắm tay Bội Thanh chàng âu yếu:

- Chứ sao? Em phải cho đầy nha!

Rồi chỉ vào bản đồ mà chàng vừa vạch lộ trình cho Bội Thanh:

- Đây nè! Từ Đài Bắc đến Đài Trung dẫn thẳng đến Nhật Nguyệt Đàm, gia Nghĩa. Ta gửi xe lại nơi đây đáp tàu lửa đi A Lý Sơn. Tại nơi đây du ngoạn hai ngày. Xong rồi chúng ta đi Cao Hùng viếng hồ Đại Bối, thăm công viên Khẩn Dinh, viếng mũi Nga Loan cuối cùng quay về Đài Bắc. Em xem được không?

- Anh không ngang qua đảo sao?

- Lần sau! Nó thuộc lộ trình khác em à!

Mộng Hiên đã sắm sửa sẵn từ các món ăn không sót một tí gì dành cho cuộc hành trình có tính chất du ngoạn. Từ các gói lớn "khô bò", đậu phụng đến nho khô, ô mai, kẹo, bánh, nước ngọt nước suối... v.v...

- Anh sắm nhiều như thế?

- Đồ đám cưới...

Hai người cười xòa. Vào nhà mang ra một thùng nhỏ. Mộng Hiên trở mắt hỏi:

- Cái gì thế?

- Bình thủy nước nóng, bình cà phê Muốn pha trà có trà. Muốn pha cà phê có cà phê.

- Em anh chu đáo quá. Nhưng vẫn còn thiếu.

- Thiếu? Thiếu gì?

- Nụ cười của em.

- Yên chí lớn. Em không quên đâu.

o0o

Họ lên đường vào mờ sáng hôm sau. Nhìn ra mặt hồ Bích Đàm thấy còn vẫn đục và trên các rặng cây còn nặng trĩu mù sương. Tiếng chim trên cành mới bắt đầu lúi lo chào mừng ánh bình minh ló dạng...

Hôm nay, Bội Thanh mặc chiếc áo màu hoa cà phơn phớt nhạt, và chiếc quần màu tím hoa sim. Trông nàng như một nàng tiên. Đôi mắt rục sáng như hai viên ngọc, chiếc môi hồng lúc nào cũng mọng đỏ dưới chiều mũi dọc dừa, tạo cho khuôn mặt trái xoan của nàng có những đường nét đẹp thần kỳ. Mộng Hiên sững sờ nhìn quên cả lên xe.

Bội Thanh hỏi:

- Anh làm gì nhìn em dữ thế? Bộ mới quen sao?
- Không! Quen lâu rồi! Có thể quen từ bao kiếp trước. Nhưng, hôm nay sao em đẹp quá!

Bội Thanh mỉm cười yên lặng, Xe bắt đầu lăn bánh trên con lộ phẳng rộng. Ra khỏi Đài Bắc xuyên qua xa lộ Tung hoành. Bội Thanh nhìn ra hai ven đường. Nàng chăm chú nhìn hai hàng Mộc Ma Hoàng xum xuê cả lá trĩu oằn xuống. Sương tan dần. Phía trước mặt là một khoảng trời rộng mênh mông. ánh nắng ban mai xuyên qua những lớp mây trắng trải mình lên vạn vật. Nàng mở kính xe cho gió lùa vào. Chiếc khăn trên đầu nàng phấp phới bay trông hệt như cánh bướm.

Nép đầu vào vai Mộng Hiên nhìn hàng Mộc Ma Hoàng lao mình

chạy ngược lại đằng sau. Cánh đồng mạ xanh rì thẳng tắp đang cuu mang các "chú bù nhìn" cầm cờ giấy phát phơ theo gió hay các cò con... tìm mồi ăn bữa sáng. Xe lại băng qua các con lộ có cả rừng trúc xanh lè cả lá, bên trong ẩn hiện những mái nhà tranh xinh xắn...

- Anh ơi! Anh có nhìn thấy cảnh đẹp không?

- Có chứ! Nhưng có cảnh nào đẹp hơn cảnh ở xe mình.

- Cảnh mình có gì là đẹp?

- Có! Có! Có một nàng công chúa! Nàng có hai hồ mắt đẹp như mù thu mới sang.

- Anh lại làm thơ rồi. - Bội Thanh ngật nghẻo cười đáp lại. -Sao anh không nói nàng công chúa ấy ngồi bên một hoàng tử?

- Có chứ! Hoàng tử ấy đang quỳ dưới chân nàng...

Bội Thanh lại bật cười lớn:

- Láo! Láo rồi! Hoàng tử đang cầm... "vô lăng" kéo con ngựa sắt có bốn bánh bay lại về hướng mình. Đẹp quá. Đúng là một bức tranh tuyệt kỹ... Chưa hết anh à! Còn cả cánh rừng trúc xanh mướt đang chạy dài thẳng tắp ven theo chân núi. Em tưởng tượng nơi đó có chàng Tiêu Lang đang cất cao tiếng sáo véo von ca tụng cảnh thiên nhiên của trời đất...

Từ lâu nay, Bội Thanh chưa biết đi đâu ngoài Đài Bắc vì vậy, hôm nay được trông thấy nhiều cảnh đẹp khiến tiềm năng của sức sống nàng được dịp tuôn tràn...

-Anh ơi! Bây giờ em mới thấy cái vĩ đại của đất trời. Cái mênh mông của vũ trụ.

Mắt nàng rực sáng hơn lên và má nàng lại càng thêm đỏ thắm...

- Em ơi! Trông em như một nàng tiên!

- Còn anh tựa một đấng thiên thần.

Sau khi ăn tại nhà hàng Tứ Xuyên, họ đưa nhau về hướng Nhật Nguyệt Đàm.

Đến chiều nghỉ lại ở khách sạn Hàm Bích. Tắm rửa xong ngồi uống trà ngắm cảnh. Nắng chiều chiếu lên mặt hồ dưới chân hòn đảo. Quanh Hồ lăn tăn như trắng nghìn con rấn lửa.

- Đẹp quá anh nhỉ. Anh có nhìn thấy không?

- ngày mai mình hãy ra đó dạo chơi em nhé!

Bội Thanh nhìn về rặng núi trước mặt đủ màu sắc, thăm thẳm ngút ngàn. Nàng cảm thấy tâm hồn mình thật bình an!

Nhưng rồi, ngay sau đó Mộng Hiên đưa Bội Thanh xuống núi men theo bờ hồ, qua khu công viên. Khu vườn rộng lớn này do hội giáo chức dựng lên. Vườn lắm hoa tươi đẹp. Hồ thật vắng.

Có lẽ đã qua mùa du ngoạn nên thưa thớt khách.

Họ lại đưa nhau ra ngôi nơi nhà thủy tạ nhìn thẳng ra ngoài hồ.

Mặt trời xuống thấp nhuộm đỏ cả hồ nước bạc.

- Kìa anh thấy không?

Mộng Hiên ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì?

- Một người phụ nữ đội khăn vuông buồn lơ lửng mái chèo đang đứng trên mũi thuyền sơn đầy màu sắc.

- Đó là thuyền của người dân miền sơn cước.

Xa xa có một ánh mây vàng óng ánh tương phản với nền trời âm u hệt như một màn lụa thêu kim tuyến giăng mắt trên giải núi xa mờ...

- Em thích ở mãi nơi đây!

- Còn biết bao nhiêu cảnh đẹp nữa! Chưa nên chọn vội.

Mặt trời lặn hẳn. Bóng hoàng hôn phủ trên ngọn long bá một màu xám xịt. Mộng Hiên lại dìu Bội Thanh trở lại lầu Hàm Bích. Nàng buông tay Mộng Hiên đuổi theo đàn đom đóm lập lòe chớp sáng theo tiếng nhạc trầm buồn của vạn vật.

Đêm về hẳn. Dưới ánh trăng vàng vọt, Bội Thanh gối đầu lên vai Mộng Hiên.

- Em thấy thế nào?

- Tuyệt!

Rồi nàng thao thao bất tuyệt:

- Kể từ ngày được sống bên anh, em đã có những kỷ niệm tuyệt vời. Anh đã cho em những chuỗi ngày thật đầy đủ. Anh là một "vì tiên" trên trời giáng xuống, cải biến sự đau khổ tận cùng của em thành những niềm vui vô tận. Anh đã cho em sự ngọt bùi trong lúc em đang ngậm ngùi đau khổ! Thật vậy, anh ạ! Em đã trải qua những giờ phút sâu đau tủi hận, nhờ vậy em mới ý thức

rõ ràng thế nào là hạnh phúc. Có phải không anh? Kể ra, đời em thật đầy đủ rồi, đến ngày nào đó, em buông tay nhắm mắt em có thể tự hào rằng " Tôi đã sống " và "Tôi đã hưởng được tất cả cái gì của cuộc sống".

Nhìn lên nền trời cao, ánh sao giăng lấp lánh trông hết như những hạt kim cương. Trên đầu ngọn tre chị Hằng ngồi vắt vẻo. ánh sáng vàng vọt lên qua màn cửa sổ trải lên mái tóc đen huyền của nàng. Vạn vật như đứng dừng hẳn lại.

Nàng ngã vào lòng Mộng Hiên say sưa trong giấc ngủ an lành. Sáng hôm sau, Mộng Hiên thuê chiếc đò nhỏ đưa Bội Thanh rong chơi dọc theo bờ hồ. Sương đêm chưa tan hẳn trông như một vức màn voan nhẹ phủ. Họ chèo khắp khu nhật Nguyệt Đàm. Đa phần du khách thích Nhật Đàm Hồ và chiêm ngưỡng luôn cảnh miếu Huyền Vũ, nhưng Mộng Hiên cũng như Bội Thanh lại thích cảnh Nguyệt Đàm... bởi trông nó có vẻ gì thơ mộng.

Bội Thanh hướng về những ngọn núi xanh rì xa xa tạo thành khung cảnh hoang dã... Dường như nó thích hợp với tâm hồn nàng hơn. Cả hai yên lặng tựa lưng nhau thưởng thức cảnh đẹp của đất trời, lắng nghe tiếng thông reo dịu dặt như tiếng diều réo rất giữa lưng trời.

Họ lại tiếp tục cuộc hành trình để đi đến A Lý Sơn. Hùng vĩ làm sao! Đó là một vùng cao nguyên với rừng núi chập chùng. Lại

một ngày rưng sáng. Họ đưa nhau lên tận đỉnh núi đứng nhìn những lọn sóng mây chập chùng từ đâu xa đổ lại. Bên kia rặng núi, mặt trời mọc lên một màu đỏ rực như son... Cảnh vật cứ biến dần theo từng giờ từng khắc...

Họ đưa nhau đi bách bộ trong khu rừng tùng già để lắng nghe tiếng gió vi vu rào rạc...

Hơi lạnh của khí trời thấm vào da thịt. Bội Thanh nép mình vào Mộng Hiên. Một màn sương đục phủ xuống không thể nhìn xuyên qua được. Ôi! Sao mà cảnh đẹp như mơ, mờ mờ ảo ảo hết như những chuyện lạc vào cảnh thần tiên...

Bội Thanh như một đứa trẻ thơ, nàng tựa vào gốc cây tùng và kêu lên khi nhìn thấy đám sương mờ đục màu vàng sữa đang lũng lờ trên đầu rặng tùng tiến về hướng mình bay lại.

- Anh Mộng Hiên! Nàng Mây lại đến... để em hứng đầy áo mang về nha anh!

Mộng Hiên quay lại, chàng nhìn thấy đám sương mù đang lù lù bay đến. Nó vương lên mái tóc huyền đen của nàng. Nó phủ cả trên chiếc áo hoa cà phơn phớt nhạt trông nàng lần này mới đúng là một tiên nữ chốn bồng lai.

- Ôi! Cảnh thiên nhiên đẹp đến thế này mà sao con người lại bản thủ như vậy? Tại sao lòng người không chứa đựng linh khí của đất trời mà lúc nào cũng mắc giăng cạm bẫy? Anh ơi! Có phải kẻ ngu xuẩn nhất trên thế gian này là loài người phải không anh?

- Chẳng những ngu xuẩn mà con hiếu ác nữa!

Bội Thanh chép miệng:

- Không! Con người không ác độc mà ngu xuẩn. Bởi vì ngu xuẩn nên họ hẹp hòi. Bởi hẹp hòi nên chẳng bao giờ thấy được vẻ quảng đại của trời đất, Có lẽ vì vậy mà họ không biết yêu nhau mà chỉ biết có hận thù. Em thừa biết mình đang bị bầy lang sói xúm lại xé xác. Có lẽ đám lang sói này đang sung sướng khi được nghe những tiếng rên rỉ đau thương mà chúng nghĩ mình là kẻ có toàn quyền sinh sát!

- Thôi! Em đừng nói nữa!

- Vì sao?

- Anh biết em lại muốn nói gì.

Nhìn thấy vẻ mặt thoáng buồn của Mộng Hiên, Bội Thanh giả lả:

- Kia kia anh! Mây lại tiếp tục đổ về phía chúng mình... chúng ta ở hẳn lại đây đi... và để cho mây chôn chúng ta vào giữa lòng nó. Mộng Hiên cười đưa Bội Thanh xuống núi. Hai người đến công viên Khẩn Dinh. Họ có cảm giác như mình đang lặn ngụp dưới lòng sâu biển cả. Nhìn những tảng đá nằm cheo leo ven theo vờ bị sóng biển đánh mòn, Mộng Hiên đưa tay chỉ:

- Những tảng đá xem như toàn là san hô, em thấy không? Chúng ta có thể lý đoán hàng bao nhiêu triệu năm qua Đài Loan này vẫn còn trầm sâu dưới lòng biển, nơi mà trước đây cá tôm làm tổ ẩn thì ngày nay con người chiếm ngự làm của riêng mình. Rõ ràng,

vũ trụ luôn luôn biến đổi...

Họ đưa nhau vào hang đá. Họ chiêm ngưỡng những hàng thạch nhũ trắng phau. Họ cảm thấy không khí ngọt ngào, nặng nề. Họ đi qua những con đường nhỏ ngoằn ngoèo hết trơn ốc. Khó khăn lắm họ mới chen qua được. Họ trở ra vùng ánh sáng đầy dẫy cả cảnh lá xum xuê hoa dại. Họ ngẩn nhìn những sợi dây leo, chằng chịt đung đưa, bám sát bên vách đá! ôi! Bức tường đá sừng sững dưới ánh mặt trời. Nàng có cảm giác nó có vẻ đẹp man dại của thời tiền sử. Bội Thanh thờ thẩn như người đang mơ trở về:

- Thiệt em chẳng khác nào như chú chim câu mới thoát khỏi lồng vậy. Đài Loan đẹp đến thế này mà nay em mới biết.

Mộng Hiên kéo sát Bội Thanh vào lòng mình. Bốn mắt nhìn nhau giữa cảnh hùng vĩ của đất trời.

Họ lại lên xe và tiếp tục cuộc hành trình. Dọc theo bờ biển, một bãi cát trắng xóa thẳng tắp kéo dài gần như vô tận. Mũi Nga Loan tuy không đẹp nhưng đầy thơ mộng.

Khi bóng hoàng hôn buông xuống họ ngừng xe ở vệ đường ngắm cảnh mặt trời lặn. Tuyệt vời! Như một hòn lửa tròn như quả cầu đỏ choét rọi trên mặt biển. Những sợi ráng chiều lơ lửng trên không. Họ Ôm nhau ngồi trên mặt đá buông chân đùa giỡn sóng. Họ nhìn nhau say đắm. Tiếng sóng biển cả rì rào vang vọng đến...

- Chim xanh kia! Đẹp quá hả anh?

- Đẹp! Đẹp lắm. Nó có một sự tích mà anh hằng ao ước.

Rồi chàng kể một thôi dài:

- Rằng: ngày xưa, xưa lắm, có một nhà vua ở xứ Hy Lạp rất yêu quý vợ. Lúc nào ông vua này cũng kề cận một bên ít khi muốn rời xa. Một hôm, vì có công vụ đặc biệt bắt buộc phải vi hành bằng đường hàng hải. Vị hoàng đế này cũng không quên an ủi vợ, người sẽ trở về ngay sau khi hoàn thành công việc của mình. Nhưng, thuyền ra giữa biển khơi gặp bão táp bị chìm. Trước khi chết nhà vua này gọi tên hoàng hậu ba lần, rồi mới chịu yên lòng nhắm mắt. Ở trong cung cấm, hoàng hậu đợi mãi mà nhà vua vẫn vắng bất tăm hơi... Và, từ đó, hằng đêm bà cầu xin cho nhà vua được sớm về cùng mình đoàn tụ. Lòng thành của bà thấu đến thượng đế, ngài bèn sai thái tử xuống trần kể rõ đầu đuôi. Được hay tin bà khóc than thảm thiết. Rồi một hôm bà quyết định đi trầm mình để được gặp chồng nơi chín suối. Khi sắp sửa gieo mình xuống lòng nước thì... bất thần xác nhà vua từ ngoài khơi tấp thẳng vào bờ. Bà hoàng hậu này ôm chầm khóc lóc. Nước mắt của bà khiến thi thể nhà vua hóa thành con chim xanh mơn mơn và hình hài bà cũng hóa thành con chim mái màu xanh!

- Rồi sao nữa anh?

- Hai con chim xanh xinh xinh ấy kể từ đó luôn luôn "liền cánh" chẳng khác nào rừng cây kia tiếp "liền cành".

Bội Thanh chăm chú nghe tỏ vẻ vô cùng thích thú.

- Vậy thì chú chim xanh này là quân vương hay hoàng hậu?

Nàng vừa dứt lời thì chú chim xanh đậu trên tảng đá bỗng vỗ cánh bay đi. Mộng Hiên thì thầm:

- Nó đi đâu em có biết không?

- Nó bay đi tìm người yêu của nó.

- Em mong sao chúng mình sẽ trở thành như đôi chim ấy!

Bội Thanh vừa nói vừa dõi mắt theo cánh chim bay về một phương trời xa thẳm.

- Phải! Nó đi tìm người yêu của nó.

Cúi nhìn những lượn sóng dạt vào bờ rồi lại kéo ra xa, cứ thế như một điệp khúc trầm hùng bất di bất dịch.

- Anh ơi! Khi ta chết rồi, liệu có được như chú chim xanh bé bỏng kia không? Hay chỉ là một mảnh vỏ sò... màu tím hoa sim?

Mộng Hiên cười, chàng đưa tay ôm ngang lưng Bội Thanh xiết mạnh vào người.

- Nếu em là chiếc vỏ sò, anh sẽ là chú "ốc mượn hồn" ẩn náu bên trong. Anh nghĩ rằng nó sẽ còn ấm hơn đôi chim liền cánh nữa.!

Bội Thanh ngả đầu vào vai Mộng Hiên âu yếm:

- Anh ơi! Em thích sống trong khung cảnh này mãi mãi...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 28

Về đến nhà Bội Thanh đã cảm thấy tay chân rời rã. Vừa đặt lưng xuống giường nàng đã thiếp đi lúc nào cũng không biết.

Vú Ngô ra hiệu cho Mộng Hiên ra phía sau nhà. Biết có chuyện gì quan trọng chàng vội chạy ra ngay:

- Cái gì thế vú - Mộng Hiên khẽ hỏi.

- Hôm cậu vừa đi thì ông Trình điện thoại lại tìm. Ông ấy có nhắn lại khi nào cậu về phải gọi lại gấp...

Nói đến đây bà vú đón dác nhìn vào bên trong nhà, khi biết chắc Bội Thanh vẫn còn đang say ngủ, bà nói bằng giọng đầy xúc động:

- Tối qua, có bà đến đây tự giới thiệu là vợ cậu:

Mộng Hiên có vẻ sửng sốt:

- Bà ấy đi có một mình?

- Thừa không. cùng đi, có một bà khác nữa. Bà ấy ghé gói lăm vừa bước vào cửa đã la hét ầm nhà ầm cửa. Bà ta đòi tìm tiểu thư ra... để xé xác... Cậu ơi! May mà tiểu thư lúc ấy không có nhà,

nếu không thì chẳng biết câu chuyện này ra sao nữa?

Bà vú vừa nói vừa chép miệng:

- Trời ơi! Tôi sợ quá... Kể từ đêm đó, cứ mỗi lần nghe tiếng động hồn vía tôi đã bay lên trời.

Mộng Hiên như người từ trời xanh rơi xuống vực thẳm. chàng biết ngay chuyện này xảy ra có tay Tư Hiền dàn cảnh. Người đàn bà mà vú Ngô bảo hung tợn đó không ai ngoài bà Nhã, chị vợ chàng. Còn ôngTrình hẳn gọi chàng, lại cũng ắt có chuyện chẳng lành... Đầu óc Mộng Hiên cực kỳ căng thẳng g, chẳng lẽ tổ ấm tại khu vườn Thanh này sau cơn bão táp mới dựng nên, giờ đành thúc thủ để nhìn bị đổ nát hay sao?

Mộng Hiên vào ngay phòng khách đóng chặt cửa lại. Chàng gọi đây nói đến ông Trình. Đúng như chàng tiên đoán, bên kia đầu dây ông Trình nói với giọng đầy xúc động:

- Mộng Hiên ơi! Tình hình quả nguy cấp. Anh có còn mê ngủ nữa không?

- Chuyện gì thế thưa bác?

- Thằng Tư Hiền đưa vợ anh đến gặp tôi. Hắn bảo vợ anh muốn đưa Bội Thanh ra tòa về tội phá hoại gia cang.

- Bằng chứng đâu.

- Có. Họ có rất nhiều. Hắn trưng hình ảnh anh cùng chụp chung với Bội Thanh. Hơn nữa, còn có dính liền với Bá Nam nữa. Tình hình không đơn giản đâu. Anh cần gặp ngay vợ anh mới được.

Theo tôi, không thể để chuyện này xảy ra như vậy được.

Mộng Hiên tức điên lên:

- Tức quá bác ơi! Tất cả đều do Từ Hiên. chắc là sau đó hẳn có đưa điều kiện?

- Đúng vậy. Chính miệng Từ Hiên nói, nếu không muốn rắc rối thì phải chi cho họ một triệu.

- Một triệu? Quả là tên ăn cướp. Nhưng chả lẽ đưa cho nó?

- Không! Đưa cho vợ anh.

- Nàng lấy tiền đó để làm gì? ôi! Bác ơi! Đó là lối lừa đảo, cướp cạ của Từ Hiên.

Nói chuyện xong với ông Trình, Mộng Hiên xuống bếp bảo bà vú:

- Tôi có chuyện phải ra ngoài gấp. Vú không nên tiết lộ chuyện này cho Bội Thanh bị xúc động nguy hiểm lắm. Lúc tôi quay về hay bất cứ lúc nào nghe tiếng chuông ba dài một ngắn mới chính tôi, còn kỳ dư đừng mở.

- Thưa vâng. Tôi biết.

Chàng khoác thêm chiếc áo ngắn bên ngoài ra xe. Lúc bấy giờ vừa đúng mười một giờ. Đường về đêm vắng. chàng mở cả tốc lực cho xe chạy. Tinh thần căng thẳng. Thân xác rã rời. Mộng Hiên cảm thấy hạnh phúc của mình sao mong manh quá.

Đến nửa đêm thì Bội Thanh thức giấc. Quờ tay không thấy Mộng Hiên đâu, nàng vội ngồi nhòm dậy mở ngọn đèn ngủ đầu

giường. Nếp chăn và gối bên cạnh vẫn thẳng. Bộ Mộng Hiên chẳng ngủ sao? Chàng đi đâu? Bận việc gì mà đêm hôm khuya khoắc bỏ đi Khoác chiếc áo lụa, nàng ra cửa nhìn phía ga ra. Xe không còn nữa. Chàng đã đi. Đi đâu? Bội Thanh lại tự hỏi:

- Mộng Hiên.
- Mộng Hiên ơi! Anh đi đâu rồi!
- Gì thế hử tiểu thư?
- Anh Mộng Hiên đâu rồi?
- Cậu đã đi Đài Bắc...
- Đi Đài Bắc? Ngày mai đi không được sao?

Bội Thanh ghen ngào quay về phòng. Nàng chống tay lên cằm nhìn ra ngoài vườn. Bóng cây ngả mình trên bài cỏ chập chờn lay động.

Trời càng về khuya càng yên lặng. ánh trăng vằng vặc tỏa khắp bầu trời, trông hệt như một bức tranh tuyệt kỹ.

Chàng về Đài Bắc sống với vợ con. Phải rồi. Chàng không thể đợi đến ngày mai. Vì nơi ấy hạnh phúc hơn, ấm cúng hơn, êm đềm hơn... Như thế chứng tỏ chàng đã bắt đầu chán ta rồi! Sao nhanh quá vậy?

- Không! Ta không có quyền ghen ngược! Ta đã nhẫn tâm phá hoại gia cang kẻ khác. Đó là một trọng tội...

Nàng úp mặt vào giữa lòng hai bàn tay. Một vài ngôi sao rụng giữa vòm trời. Bóng trăng mờ dần sau màn mây mỏng nhẹ đục

màu vàng sữa.

Rồi ngày qua ngày... liên tiếp trong ba đêm ròng rã, nàng sống trong cảnh chán đơn gôi chiếc. Bội Thanh gần như hoàn toàn tuyệt vọng.

- Vú ơi!

- Tôi đây tiểu thư! Có chuyện gì cần không?

- Chắc là chàng không bao giờ trở lại nữa. có phải thế không?

- Không! Cậu ấy có nói với tôi, vài ba hôm thôi! Thế nào đêm nay cũng tới.

Bội Thanh vốn bản năng yếu ớt. Lúc nào nàng cũng thấy mình bị tuyệt vọng. Những sự kiện hiện hữu tựa những đám mây đen phủ chụp cả hồn nàng. Suốt mấy ngày liền, nàng thờ thẩn ra vào, đứng ngồi không yên. Có lúc nàng ngồi thừ người ra hàng giờ nhìn những đám mây trắng lơ lửng giữa vòm trời. Cũng có lúc nàng đi bách bộ trong vườn hay cả những khi ngồi dùng cơm luôn luôn quay cuồng với ý nghĩ ta đã làm gì phật lòng chàng chẳng? Hoặc giả, chàng đã hối hận muốn kết thúc cuộc tình tội lỗi này!

- Thôi! Thế là chàng sẽ không còn bao giờ đến.

Nghĩ đến đây lòng nàng bỗng quặn thắt lại. Nàng có cảm tưởng như có cả một tảng đá lớn đè trĩu cả tâm can mình.

- Mộng Hiên ơi! Thế là sau "tuần trăng mật" chàng đã ra đi.

Nàng nhắm mắt lại. Trong phút giây xúc động, Bội Thanh có

cảm giác mình hiện đang còn sống bên cạnh Bá Nam với bao nhiêu nỗi niềm dằn vặt... mà tiếp đến là những ngày đầy thơ mộng vừa qua, buồn vui lẫn lộn. Nội ta có lần bảo Lý Bạch đúng:

Xử thế nhược đại mộng

Hồ vì lao kỳ sinh?

Đời chỉ là một mộng lớn,

Chuyện gì mà phải nhọc mình?

Bất thần Mộng Hiên trở lại. Bội Thanh reo lên. Trông nàng hết như một đứa trẻ thơ... Ôm tay chàng nghẹn ngào:

- Em cứ ngỡ rằng không còn bao giờ anh đến nữa.

Ba ngày qua, là một chuỗi dài thời gian đem lại cho Mộng Hiên bao nhiêu nỗi suy tư cùng cực. Chàng vỗ về Mỹ Thuyên. Nàng chẳng nói gì lúc nào cũng khóc. Nàng đã quá ủy mị để mặc cho Tư Hiền thao túng. Gã như một con sâu hút máu, một con đĩa dưới đám bùn nhơ, nó đã bám vào chân ai không bao giờ rút được, ngoại trừ bụng nó đã no tròn những máu.

Cuối cùng chàng phải ngả giá với hắn: để yên cho cuộc tình chàng với Bội Thanh với giá hai trăm ngàn. Chàng thừa biết, đâu có phải chỉ có một lần? Rồi nó sẽ nhiều lần như thế nữa. Mỹ Thuyên thì đại dột quá, không còn cách nào hơn ngoại biện pháp "nhất thời" trên. Mộng Hiên trở về vườn Thanh với một thân xác rời rã và một tinh thần tuyệt vọng.

Uống xong tách cà phê, chàng lấy lại được sự thoải mái. Bỗng chàng nghe tiếng chân Bội Thanh rời xa dần nơi mình, trực giác cho chàng biết lại sắp có chuyện gì? Chàng đứng dậy đi vào theo sau.

- Bội Thanh! Em làm sao đấy?

- Em cũng không biết. Em có cảm giác rằng mình quá vô duyên.

Anh, anh đã chán ghét em rồi! Đúng vậy không anh?

ôm Bội Thanh vào lòng, chàng đặt môi hôn lên mái tóc:

- Bội Thanh! Bộ em giận anh sao? Anh nghĩ rằng chưa có điều gì làm em buồn lòng cả.

Bội Thanh ngẩng mặt nhìn Mộng Hiên khẽ hỏi:

- Anh và chị ấy gây nhau phải không? Có lẽ chị ấy không muốn em được gần gũi bên anh nữa. Có đúng vậy không hả anh?

Khẽ tát yêu, chàng cười nói:

- Em chỉ khéo đa nghi thôi. Chẳng có gì cả. Thôi! Bây giờ chúng mình đưa nhau đến Nhật Nguyệt Đàm bơi thuyền nha! Được hông? Cười lên một tí cho đời bớt sầu!

Rồi chàng cúi xuống nói bên bờ tai nàng:

- Tối nay chúng mình đi nhảy nhé! Lâu rồi, chúng ta không đến Hương Tân. Thuở xưa em thích nơi ấy lắm kia mà!

Thế rồi! Trời lại sáng. Họ sánh vai nhau ra xe. gió mát, trăng thanh, họ có cảm tưởng vũ trụ đêm nay chỉ còn có hai người.

Nhạc ở nhà hàng Hương Tân làm mê hoặc được lòng người. Hai

người chọn bàn ngồi cạnh cửa sổ để chiêm ngưỡng khung cảnh xoay tròn của mùa xuân trên sàn nhảy.

- Chúng ta ra nhảy em nhé!

Bội Thanh tựa đầu vào vai Mộng Hiên bước theo điệu nhạc.

Những sợi râu nơi hàng ria chưa cạo của chàng chạm mặt mũi

Bội Thanh tạo cho nàng một cảm giác đê mê chạy rần trong từng thớ thịt.

Trước mắt của hai người giờ phút này, họ như đang lạc lối nơi cõi thiên đàng.

- Mộng Hiên!

Một giọng quen thuộc từ đầu bàn kia vọng đến làm Mộng Hiên hơi khựng lại.

- Gì thế anh? Ai gọi vậy?

- Không! Một người quen thuộc. Em lưu ý làm gì? Trả lời xong câu hỏi của Bội Thanh thì điệu nhạc cũng vừa dứt.

Chàng dìu Bội Thanh trở về chỗ cũ, vẻ mặt trầm lặng.

Một người đàn ông ăn mặc thật "kềng" từ đầu bàn kia đi lại về hướng hai người. Bội Thanh bắt giác kêu lên:

- Kia! ông ta đến tìm anh!

- Anh biết.

Mặt Mộng Hiên đỏ rực. Lại Tư Hiền - Cái tên đầu trâu mặt ngựa sâu mọt của xã hội xuất hiện.

- à! Mộng Hiên! không ngờ mình gặp nhau nơi này... A A! Còn

cô này? giới thiệu đi!

Mộng Hiên giận tái cả mặt Chàng muốn tặng cho gã một quả, nhưng rồi chàng cố nhịn, miễn cưỡng giới thiệu:

- Đây! Bội Thanh!

- à! Thế ra đây là Bội Thanh! Hân hạnh! Hân hạnh... Nghe danh cô và hâm mộ từ lâu, nay mới được vinh dự gặp.

Gã quay mặt về phía bàn bên kia đưa tay chỉ:

- Vợ tôi kia kìa. Xin lỗi để tôi gọi nhà tôi đến bái hầu...

Rồi, Tư Hiền như bất chấp giữa nơi đông đảo, gã cất cao giọng gọi:

- Em à! Lại đây. Có cô Bội Thanh đây...

Tuy Bội Thanh chưa rõ sự liên hệ giữa gã với Mộng Hiên ra sao nhưng linh tính đã báo trước cho nàng biết là mình sắp phải đương đầu với phong ba bão táp. Với vẻ đều đặn gã giới thiệu nàng với người đàn bà vừa đến:

- Đây là cô... , gã giả vờ quên, suy nghĩ giây lát - à! Cô Bội Thanh của chú Hiền đây.

Người đàn bà này đã tấn công ngay sau lời giới thiệu của chồng:

- Chào... nàng hầu yêu quý của ông em rể hiếm có của tôi. Ôi dào! ông em rể tôi đào hoa quá nhỉ?

Mặt Bội Thanh tái lại. Nàng cứng cả mồm không nói được lời nào. Chính vì cái nắc nhen của nàng khiến vợ Tư Hiền hiểu lầm mình đã bị khinh khi nên hét lớn lên:

- Hừ! Con nhỏ này có vẻ ngạo nghễ! Đồ hèn hạ! Đê tiện. Mày tưởng mày đẹp lắm sao? mang thân đi làm thiếp thiên hạ mà phách lối! Mở mắt ra mà xem "bà Nhã" cụ cố của mày có cho mày được bài học không?

- Thôi mà em! - Tư Hiền vờ can gián - Cô ấy lỡ làm chứ nào có muốn... đi làm lẽ làm mọn gì đâu?

- Ông nữa à! Thì... chung vào với cậu em bắt ngựa quý ấy đi. Đừng có vờ vĩnh thủy chung!

- Em ăn nói gì kỳ cục vậy? Của cậu ấy chứ có phải... của anh đâu?

- Ấy! Nếu không có cậu Mộng Hiền ra tay thì... Chắc là đến phiên ông "cuỗm" rồi. Tôi nói cho mà biết, cái thư đã thỏa lắng lơ đó đừng rớt vào mà tan hoang sự nghiệp.

Nói đến đây vợ Tư Hiền quay lại Bội Thanh:

- Bây giờ tôi gọi bà bằng tước vị gì đây? Bà Mộng Hiền thì không được rồi. Đã có em gái tôi. Bà Bá Nam lại không ổn nữa, ông ấy đã bị bà cấm cho hai cái sừng to tướng rồi... Thôi thì tạm gọi bà là loại đi cướp chồng thiên hạ!

Mộng Hiền không còn chịu đựng được nữa, chàng cắt ngang:

- Đủ chưa? Hả! Chị không được phép nói như vậy. Câm mồm lại ngay.

Chàng kéo tay Bội Thanh:

- Chúng ra nhảy bàn này nhé!

- Hừ, cái đồ ngoại tình dâm dăng! - Giọng vợ Tư Hiền từ đầu bàn bên kia vọng đến - Liệu hồn! Xuống âm phủ cũng bị cưa hai nấu dầu!

Đi được mấy bước, Bội Thanh run run nói:

- Anh đưa em về!

- Không! Không thể làm thế! Cứ nhảy. Ta cần phải cho bọn chúng biết là ta không xem họ ra cái gì cả!

- Đứng! Đứng anh!- Bội Thanh bằng giọng năn nỉ - Em van xin anh, thà là mình chịu thua cuộc, chứ em không thể nào sống tại nơi đây thêm giây phút nào nữa.

Cơn giận tràn dâng, Mộng Hiền hét lớn lên làm mọi người đang nhảy bỗng dừng cả lại.

- Đã bảo không là không! Chúng ta không thể chịu thua cuộc. Chúng ta quyết không bao giờ chạy trốn. Em phải cười thật lớn lên rồi phỉ nhổ vào mặt chúng.

Bội Thanh đứng hẫng lại nhìn thẳng vào mặt Mộng Hiền:

- Anh bắt em làm người đàn bà lẳng lơ dâm dăng phải không?

Anh bắt em phải biết cách đóng kịch thật tài tình và vứt bỏ lòng tự ái để cho thiên hạ dẫm lên để đem lại cho anh sự thỏa mãn phải không?

Mộng Hiền mím chặt môi lại. Các thớ thịt trên mặt chàng hằn lên:

- Bội Thanh, em nói thế có nghĩa là anh đưa em vào chỗ chết.

Em có biết là anh đã yêu em đến bao nhiêu không? Tại sao em lại nói những lời nặng nề với anh như vậy? Hả? Em hãy trả lời đi, em hãy nói đi! Tội này có đáng sa vào hỏa ngục không?

- Anh ơi! Em đã sa hỏa ngục từ lâu rồi, nhưng dù sao em cũng cảm ơn anh... đã cho em đến đây chịu nhục. Cho em chôn chân ở đây để trở thành sắt thép. Với anh, thì anh còn được người ta ban bố cho những danh từ tốt đẹp là hào hoa phong nhã, là hạnh phúc vô vàn, là năm thê bảy thiếp...

Mộng Hiên buông tay ra, lấy khăn tay chạm những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Em không chịu hiểu còn cố tình gán ghép cho anh về tội hạ nhục. Em nghĩ rằng anh có hành động đê tiện ấy hay sao?

Chàng vừa nói vừa kéo Bội Thanh lại vào lòng mình. Nàng vùng vằng hét lớn:

- Có buông ra không? Anh cố tình làm cho mọi người chú ý. Anh có biết rằng tôi đã bị nhục nhã nhiều rồi không?

Mộng Hiên cầm tay Bội Thanh lôi nhanh ra khỏi sàn nhảy:

- Được ta về!

Tất cả mọi sự việc xảy ra giữa Mộng Hiên và Bội Thanh đều lọt vào mắt của vợ chồng Tư Hiền. Họ có vẻ vừa ngạc nhiên, vừa hả dạ.

Xe họ lao vun vút trên đường phố. Bội Thanh cất tiếng hỏi:

- Anh đưa về chứ!

- Về. Vườn Thanh.

Con giận của Mộng Hiên càng lúc càng căng. Chàng cảm thấy nổi tức chận nghẹt ở cổ họng mình. Vào đến cổng, chàng không xuống xe như mọi khi đưa Bội Thanh vào, mà chỉ để mặt nàng tự lo liệu:

Nghe tiếng xe rồ mạnh, Bội Thanh quay lại hỏi:

- Anh đi đâu đấy?

- Đài Bắc.

Nói xong, Mộng Hiên đóng thật mạnh cánh cửa rồi lao xe ra khỏi cổng.

- Đứng! đứng anh ơi! Anh đừng đi đâu cả. Hãy ở lại với em. Tại sao lại xảy ra như thế ấy? Em có muốn nói như vậy đâu?

Nghe tiếng khóc than bên ngoài, vú Ngô vội chạy ra thét lớn:

- Tiểu thư! Tiểu thư làm sao vậy? Cậu đâu rồi? Cậu ơi...

Mộng Hiên lái xe đi loanh quanh trong vùng một lúc, gió đêm đã mang lại cho chàng luồng sinh khí trong lành. Nhờ vậy mà cơn giận bắt đầu nguôi ngoai. Chàng ngừng xe lại. Bóng trăng khuya vàng vạc trải xuống vạn vật một màu đục ngầu như váng sữa.

Ta đang làm gì đây? Mộng Hiên ơi! Mày đang tiếp tay cùng thiên hạ để dày vò nàng phải không? Mày có tội nặng là mang nàng đến nơi mà đáng lẽ không bao giờ bén mảng đến. Chính mày bắt nàng hứng chịu sự nhục nhã. Ôi! Chính Mộng Hiên này đã làm cho nàng đau khổ! Em ơi! Hãy tha thứ cho anh...

Mộng Hiên vội chạy quay xe trở lại về hướng vườn Thanh.

Chàng lặng người đi khi chạy vào phòng, nhìn thấy bà vú đang ngồi khóc, bên cạnh Bội Thanh trông như một xác chết nằm sòng soài trên nền gạch dưới chân giường.

- Tiểu thư! Tiểu thư! Tưởng đâu ngày nay không còn buồn khổ nữa, nhưng có ngờ đâu cũng lại thế này!

Chẳng lẽ nàng chết rồi sao? ôi! Nếu quả thật vậy thì chính chàng là thủ phạm. Chàng vừa lăm bắm vừa cúi xuống ôm xóc Bội Thanh đặt lên giường gào lên trong tiếng nấc...

- Bội Thanh... Bội Thanh! Anh đã làm gì xúc phạm đến em? Nếu có, anh cũng chẳng biết tại làm sao nữa?

Mộng Hiên định gọi điện thoại mời bác sĩ thì Bội Thanh tỉnh dậy. Nàng cố mở mắt ra, trước mặt nàng như cả một bức màn sương mờ nhạt. Nàng khẽ hé đôi vành môi để lộ hàng răng đều đặn như hạt lựu. Màn sương trước mặt nàng từ từ tan dần...

- Bội Thanh! Anh có lỗi với em!

Hai dòng lệ tuôn trào, Bội Thanh bá lấy cổ Mộng Hiên. Vòng tay nàng chẳng khác nào như chiếc vòng định mệnh.

- Đừng! Em van xin anh! Đừng bỏ em! Đừng hắt hủi em!

Mộng Hiên ghì chặt lấy Bội Thanh hơn lên khuôn mặt đầy lệ:

- Không! anh nhất định không xa rời em! Thượng đế đã an bài định mệnh của chúng mình phải vình viển yêu nhau!

Bốn mắt lại âu yếu nhìn nhau... Họ lại dìu nhau vào giấc mộng

êm dềm!...

QUYỀNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 29

Sau biến cố tại nhà hàng Hương Tân, Bội Thanh thu mình lại nơi vườn Thanh bé nhỏ. Nàng không muốn đi đâu nữa. Với nàng, bây giờ chỉ có vườn Thanh mới là thế giới đầy thơ mộng. Chỉ có nơi đây nàng mới tìm được sự an ổn của tâm hồn.

Tuy nhiên, nàng có linh cảm cuộc đời mình sắp đi vào hồi kết thúc - Kết thúc như một vở kịch đã đến lúc hạ màn. Sự hiện diện của Mộng Hiên thừa dần. Vẻ mặt chàng càng ngày càng trầm lắng hơn, u sầu hơn.

- Có lẽ...

Nhưng Bội Thanh không muốn khơi sâu thêm ý nghĩ của mình nữa. Nàng chỉ muốn sống an phận để được nhìn ánh nắng chiều hôm chan đầy trên cánh ấu. Hoặc để nhìn những buổi chiều mưa phùn lất phất trên vườn hoa trong bóng tối thật buồn. Bội Thanh đã từng xem khu vườn này hết như cảnh trong lời "Nguyệt Luyến Hoa" của âu Dương Tu mà nội nàng hay đọc:

"Đình viên thâm thâm kỷ khởi

Dương liễu đôi yên

Liêm mộ vô trùng số...

Ngọc lạc điều yên du trị xứ

Lầu cao bất kiến Chương đài lộ"

- Còn gì đẹp bằng phải không anh?

"âm u vườn rộng mù sương

Màn đêm rủ xuống bóng dương liễu buồn!

Trên yên lạc ngọc vang lừng

Lầu cao em đừng trông chừng bóng anh!"

Nhưng, bóng anh giờ đang ở nơi nào? Với anh dù không có lạc ngọc, không có yên điều, nhưng anh cũng đã có sẵn một bến bờ nhất định. Anh có một mái ấm gia đình. Nơi đó có tiếng cười của con trẻ, có vòng tay ấm áp của vợ hiền. Ôi! Anh ơi! Anh còn có một bức tranh tuyệt kỹ. Còn em? Bội Thanh nhắm nghiền mắt lại gục đầu lên thành cửa sổ.

Bóng đêm dần buông xuống. Bội Thanh đứng yên mắt vọng nhìn ra con đường ngoằn ngoèo quen thuộc. Mưa bụi vẫn còn lất phất bay qua ngọn đèn đường vàng vọt. Yên lặng bao trùm tứ hướng. Yên lặng như một nắm mồ nằm cheo leo giữa cánh đồng hoang dại.

- Anh ơi! Em đang kêu gọi anh! tim em cũng réo gọi tên anh!

Mộng Hiền ơi! Sao anh còn mãi nơi nào? Anh đang cười với

người vợ ngoan hiền, với đàn con thơ dại. Em thì đang ngắc ngoải trông chờ! Em gọi anh với từng tế bào trong cơ thể em! Tại sao anh lại hững hờ như vậy? Anh từng bảo có thần giao cách cảm, thế mà anh vẫn chẳng biết em đang đợi chờ anh từng giây từng phút! Anh không đến thật với em sao? Em giận anh lắm đấy... Bây giờ mấy giờ rồi anh nhỉ?

Thôi! Không cần anh nữa! Anh có đến em cũng để mặc anh! Đố anh dễ dàng em được! Em đã giận anh rồi! Mộng Hiên! Anh đâu rồi? Đến với em đi! Nha anh! Đến với em ngay trong phút giây này...

Mây giăng đen nghịt cả vòm trời. Trên mặt hồ Bích Đàm hơi sương mờ đục... Thỉnh thoảng vài cánh dơi lay động trên cành...

- Anh Mộng Hiên! Mộng Hiên!

oOo

Mỹ Thuyên úp mặt vào giữa lòng chồng nức nở:

- Anh ơi! em đã làm tròn bổn phận của người vợ. Em đã sinh cho anh được một trai, một gái. Em không bài bạc, em cũng không ngồi lê đôi mách. Em đâu có điều gì làm lỗi mà anh nỡ bỏ bê em! Anh muốn có thêm con cái? Em sẵn sàng chiều anh. Thế anh còn muốn gì nơi em nữa? Hay là... nói đến đây Mỹ Thuyên lại khóc lớn lên - Anh không còn yêu em nữa phải không?

Mộng Hiên quặn thắt cả lòng:

- Tội nghiệp cho vợ tôi! - Chàng lâm bầm trong miệng - Mỹ

Thuyên là một người đàn bà thật đơn giản. Nàng không chút toan tính... lúc nào cũng dễ mũi lòng và sẵn sàng tha thứ...

Mỹ Thuyên càng ngày tiêu tụy. Đôi má phúng phính hồng hào của nàng nay đã tóp hăn xuống. Nàng xanh xao thấy rõ.

Chàng đối với vợ tuy không có mối tình nồng nhiệt song lại nặng nghĩa nhân. Chàng vẫn thâm tình khăng khít...

- Mỹ Thuyên! anh vẫn yêu em! Anh xin thề cùng đất trời chứng kiến cõi lòng anh...

Tất nhiên, Mỹ Thuyên làm sao tin được? Linh cảm của người đàn bà cho nàng biết, chàng tuy đang ở cạnh bên mình mà lòng dạ đang bay bổng tận đâu đâu... Chẳng những vậy, sự đầu độc của chị Nhã, của Tư Hiền đã nhiễm sâu vào cái trí óc đơn giản của nàng rồi! Vì vậy, nàng vẫn bị ám ảnh là mình sắp bị bỏ rơi...

- Các con ơi! Các con sắp phải bơ vơ rồi! Các con sắp mất ba rồi.

Từ ngày có hình ảnh Bội Thanh chen vào cuộc sống ấm êm của gia đình chàng, chẳng những Mỹ Thuyên khóc lóc u sầu mà mấy đứa bé con chàng cũng lịm tắt cả tiếng cười đùa nữa. gia đình chàng chìm đắm hẳn trong bầu không khí nặng nề! Quả thật nước mắt của người lớn đã làm mất đi sự ngây thơ hồn nhiên của lũ trẻ. Chúng nó không còn tỏ vẻ vui mừng khi nhìn thấy chàng trở về khi tan sở nữa. Chàng nhận thấy dường như trong ánh mắt của chúng có vẻ thù hận lại mình. Nhìn bé Phụng, Mộng Hiền thỏ thẻ:

- Phụng ơi! Mai ba đưa con đi sở thú. Chịu chứ?

Bé Phụng mở mắt to ra nhìn chàng, đôi mắt chẳng có tí nào hiện ra vui vẻ.

- Còn má? Má có đi không?

Mộng Hiên quay lại nhìn vợ. Nàng chớp nhanh đôi mắt. Hai hàng lệ tuôn trào. Tim chàng thắt lại. Chàng cảm thấy, Mỹ Thuyên trước kia lúc nào cũng cười vui, nhí nhảnh, còn bây giờ thì lúc nào cũng chan hòa nước mắt... Nàng đâu có lỗi làm gì mà ta nỡ để cho nàng đau khổ!

- Được rồi! Má cũng đi nữa...

Mộng Hiên nói với vợ:

- Mai em đưa hai đứa vào sở thú, chiều tan sở anh về rước đi ăn tiệm. Được chứ em?

Mỹ Thuyên im lặng. Hai hàng lệ nàng lại tuôn trào! Nhưng đây là những giọt nước mắt sung sướng... mà bao lâu nay bị đánh mất.

oOo

Lại thêm một ngày lặng lẽ trôi qua Một ngày thật buồn tẻ và thật dài lê thê Mộng Hiên vẫn biền biệt. Con thạch sùng vẫn chắc

lười, nghe nào nuốt làm sao! Mộng Hiên vẫn không về. Vườn Thanh vẫn vắng lặng.

- Tại sao chàng lại lãnh đạm với ta như thế? Hôm qua rồi lại hôm nay... Chàng vẫn vắng bắt tắm hơi nữa để ta phải gọi qua điện thoại! Ấy thế mà... Chàng vẫn thờ ơ lạnh lùng ruồng rẫy... Phải chi chúng mình đừng yêu nhau. Phải chi em không yêu anh với tất cả tim mình, thì có đâu em khắc khoải thế này. Có lẽ em quá đau buồn vì tiếm nhiệm chữ nghĩa của thánh hiền... Có lẽ em muốn làm kẻ sĩ để được trọng vẹn thủy chung... "sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung". Có thể là vậy anh ơi! Người kẻ sĩ sẵn sàng chết cho tri kỷ, còn người đàn bà điếm trang chỉ vì kẻ đã làm vui lòng mình.

Nàng trang điếm chỉ vì Mộng Hiên. Nhưng mấy ngày nay nàng không cần nữa, chàng đâu có còn màng đến mình, săn sóc, ngó ngàng đến mình mà điếm trang, trang điếm!

Trong lúc ưu tư chùng chát, thì có tiếng chuông điện thoại reo lên! Bội Thanh vội cầm ống nghe, bằng giọng thật vui vẻ hỏi:

- Anh đấy hả? Có phải cung đó không /

- Anh cung hả? Cung ngày xưa đây nè! Cô không nhận ra Bá Nam của mình hồi nào sao?

Rồi một giọng cười thật đều đặn vọng lên, hân tiếp tục:

- Thế nào cô có khỏe không? Ngày nào cô nằm trong vòng tay tôi rồi... cô phản lại tôi! Ha! Ha! Tôi tưởng cô đã chọn được "ông

chồng" cao sang hơn Bá Nam này đâu có ngờ... lại đem thân đi làm lẽ mọn thiên hạ! Hắn bao cô phải không? Bao đêm hay bao tháng? Hắn không đưa cô đi đây đi đó nữa sao? Này! Tôi mách cho biết có rảnh hãy đến nhà hàng Phục Hưng viên ngay bây giờ mà xem cảnh điền viên vui vẻ của gia đình họ... Đứng đầu xa nhìn cũng được. Người mà cô tưởng yêu đương da diết với cô đang... cùng vợ con hắn vui đùa giữa mâm ăn đầy cao lương mỹ vị. Còn cô cô đơn! Hận sâu. Tội nhục! Cô cô đơn lắm phải không? Tôi sẽ gọi điện thoại luôn cho cô nhé! Dù thế nào cũng tình cũ nghĩa xưa. Tôi cảm ơn Tư Hiền hết sức! ông ta đã cho tôi số điện thoại của cô.

Bội Thanh hoa cả mắt, nàng cũng chẳng hiểu tại làm sao vẫn cảm ông, nghe hắn nhức máng xối xả mà không quăng nó đi để khỏi bức mình!

Bên kia đầu dây, Bá Nam cúp điện thoại lúc nào nàng cũng không biết... Rồi hình ảnh của bà Nhã, của Tư Hiền, của Bá Nam cứ lần lượt hiện dần ra trước mắt. Nàng ghê tởm hàng rìa kềm lụa thừa, mỏng dính trên vành môi của Tư Hiền luôn luôn cử động... trông nó vừa đều giả, vừa nham hiểm làm sao! Nàng cảm thấy lời nói của bà Nhã, vợ của Tư Hiền như từng nhát đâm suốt tận tim mình:

- Cô tưởng mình cao lắm sao? Chẳng qua cô chỉ là "món đồ" giải trí của người ta Ôi! Cái phận cóc chết mà đòi đi cướp chồng

thiên hạ.

Bội Thanh ôm mặt khóc lên rung rức:

- Anh Mộng Hiên ơi! Có phải thế không?

Nàng đảo mắt nhìn quanh phòng và bất chợt ngừng lại nơi chiếc máy điện thoại máng nơi giường gần bàn phấn. Không còn chân chờ đi nữa. Nàng đã sốt ruột lắm rồi. Ta phải gọi. Phải gặp chàng.

Giọng người đàn bà bên kia đầu dây vọng lại:

- Ai đó?

- Có ông Mộng Hiên ở nhà không?

- Có! Đợi chút.

Và bà này lại oang oang gọi vào bên trong:

- Có ông em rê tôi ở trong ấy không? Này! Ra ngay! Có cô nào đó gọi cậu.

Trong khi chờ đợi, nàng nghe có những tiếng ồn ào của người lớn lẫn trẻ em. giọng của người đàn bà vừa rồi chắc chắn chẳng ai khác ngoài vợ Tư Hiên. Họ lại đến đó để làm gì? Nàng hơi khựng lại khi nghe thêm lời châm biếm từ bên kia đầu dây vắng vắng bên tai:

- Hứ! Vậy là quá quắt lắm! Dám gọi điện thoại đến đây rủ rê ăn ở nữa!

Rõ ràng có tiếng dẫn mạnh ống nghe và giọng Mộng Hiên hỏi:

- Ai đó?

- Em đây.

- Bệnh hả? Nếu không đợi mai. Lần sau không được gọi như thế này nữa.

Tiếng cúp mạnh điện thoại làm Bội Thanh xây xẩm cả mặt mày.

- Vâng! Tự mình làm nhục cho mình! - Bội Thanh tự trách -

Mình không có quyền gọi điện thoại đến... mình không được làm xáo trộn cuộc sống ấm êm hạnh phúc của người.

Máu cuồn cuộn chạy dồn lên đầu. Bội Thanh cảm thấy tinh thần căng thẳng đến cực độ. Nàng đứng dậy gọi vào bên trong:

- Vú ơi! Vú...

- Tiểu thư gọi?

- Tôi muốn đi ra ngoài...

- Ngay giờ? Tay cô lạnh quá. Bệnh rồi.! Đi đâu?

- Mặc tôi. Tôi đi luôn không bao giờ trở lại.

- Cái gì? Trời ơi! không thể được!

Nhưng rồi, Bội Thanh vẫn lảo đảo bước ra cửa. Vừa đi vừa đi vừa dặn dò vú Ngô.

- Vú nói với anh Mộng Hiên tôi đi luôn không trở về nữa. Tôi không phải là kẻ phá hoại hạnh phúc của anh ấy đâu.

- Thôi! Vú xin. Tiểu thư đừng nên...

Bội Thanh lên xe đi khuất từ lúc nào mà bà Ngô vẫn còn sững sờ đứng đó như kẻ chết rồi.

Lúc Bội Thanh gọi điện thoại chính là lúc tinh thần của Mộng

Hiên vô cùng căng thẳng. Tư Hiền lại đến làm tiền. Gã đòi mượn một trăm ngàn nữa... để rồi không bao giờ hoàn trả lại.

Đợi bọn họ kéo nhau về, Mỹ Thuyên yên giấc, chàng mới sang phòng giấy gọi điện thoại cho Bội Thanh.

- Ai đó?

- Thưa cậu... tôi!

- Vú hả! Bội Thanh đâu?

Tiếng bà vú run rẩy:

- Không xong rồi cậu ơi!

Nói đến đây bà nghẹn ngào không còn tiếp lời được nữa. Mộng Hiền giục:

- Hả! Không xong sao?

Vú Ngô khóc lên nức nở... Chàng cũng vẫn không nghe tiếng trả lời.

- Cái gì hả vú? Vú ơi! Vú sao rồi? Tại sao không trả lời?

Đến đây, chàng chỉ nghe tiếng của chiếc máy điện thoại rơi xuống sàn nhà. Bà vú lại ngã. Còn Bội Thanh đâu? Có lẽ có chuyện nguy biến rồi!

Mộng Hiền đặt ống nghe xuống, mặc vội áo quần. Có tiếng động. Mỹ Thuyên giật mình tỉnh giấc.

- Anh đi đâu bây giờ?

- Có việc gấp anh phải đi.

- Nửa đêm nửa hôm mà anh cùng đi sao?

Mộng Hiên như không nghe vội vã lên xe mở máy lao vút như mũi tên về hướng vườn Thanh... giữa đêm khuya vắng.

Trên vòm trời một vài ngôi sao đôi ngôi rụng xuống... hết như ngọn lửa tàn rụi!

Bé Phụng ở phòng bên giật mình chạy ra sà đến ôm chân mẹ:

- Ba đâu rồi hả má?

Mỹ Thuyên ôm con vào lòng òa khóc:

- Ba con đi rồi! Ba đi đến với một người đàn bà khác... không còn kể gì đến mẹ con mình nữa!

Mắt nó bỗng đỏ hoe lên. Môi nó mím lại. Hai dòng lệ nóng bỏng tuôn trào trên đôi má. Má khóc tức tưởi không thành tiếng.

Chẳng biết nó khóc đến bao lâu, nhưng sau đó... thiếp đi trong vòng tay mẹ nó. Ngoài trời vài con đom đóm lập lòe... rồi mất hút sau hàng cây đen rậm rạp...

QUỲNH DAO

Năng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 30

Người bán vé quả quyết không hề thấy có người đàn bà nào theo như hình dáng chàng hỏi cả. Mộng Hiên lại quay qua người cảnh sát đang đứng gần đó hỏi:

- Thưa ông! ông có thấy người thiếu phụ nào từ đầu hôm đến giờ tạt ngang qua đây không?

Người cảnh sát suy nghĩ giây lát đoạn hỏi lại:

- Có phải người đàn bà vận áo dài màu tím không?

- Đúng vậy! ông vui lòng cho tôi biết đã nhìn thấy nàng nơi nào?

- tôi có lưu ý, vì bà ta là một người lạ mặt... Bà ấy không lấy vé xe mà chỉ ngồi một lúc rồi bỏ ra đi...

- Bà ấy đi về hướng nào?

ông ta chỉ khẽ nhún vai đưa hai ngón tay ra phía trước tỏ vẻ không biết thêm gì sau đó.

Mộng Hiên lại lái xe khắp mọi ngõ ngách để tìm kiếm. Nhưng vô ích. Nàng đã mất hút vào một nơi nào rồi. Bỗng một ý nghĩ

thoáng qua óc chàng. Tại sao ta không gọi đến ông Trình? Ừ nhỉ! Biết đâu nàng chẳng lại đến đây? Thế là chàng thực hành ngay ý định.

- Ai đó? - Giọng ông Trình bên kia đầu dây vọng lại - Hả? Mộng Hiên? Thế nào? Đâu có thấy? Bội Thanh bỏ đi à?

- Nơi đây đâu có ai quen thuộc với nàng?

- Thế thì anh nên đi tìm gấp trong đêm nay.

Tiếng điện thoại reo của Mộng Hiên ban nãy cũng làm cho bà Trình giật mình thức giấc. Khoác thêm chiếc áo bên ngoài bà bước ra phòng khách.

- Lúc nãy ai gọi thế hả mình?

- Mộng Hiên! Hấn cho biết Bội Thanh đã bỏ nhà ra đi rồi!

- Hả! - Bà Trình hỏi lại với vẻ hoảng hốt - Cô bé Bội Thanh dễ thương đấy chứ sao? Trời ơi! Yếu đuối như vậy làm sao ra ngoài sống nổi? Thôi! Chắc là Mộng Hiên làm điều gì cho nàng buồn!

- Không! Tôi nghĩ không có như bà nghĩ. Hấn ta yêu nàng lắm... Có lẽ hoàn cảnh bên ngoài làm cho cả hai ngột ngạt mới ra có sự!

Bà Trình lắc đầu tỏ vẻ chán nản:

- Thời đại bây giờ khó có cảnh chồng một vợ đôi được. Nếu Mộng Hiên yêu nàng thật sự thì tại sao không chọn một?

- Khó lắm! Làm vậy hấn cũng không thể vì lương tâm và cả trái tim của hấn không chớ phép. Hơn nữa, xử như thế quá hẹp hòi

đối với Mỹ Thuyên. Dù sao nàng cũng đã có con cái...

- Đã biết vậy tại sao còn quyến rũ họ?

- Bà kết tội một cách hồ đồ quá! Hấn gặp Bội Thanh rồi yêu Bội Thanh không phải giản đơn như bà nghĩ. Hấn có thể mới biết mùi vị ái tình, mặc dù hấn đã có vợ. Tình yêu khó nói lắm. Nó là một con mọt Như chúng mình chẳng hạn, ngày xưa gặp nhau rồi mới thương nhau. Chúng ta nào có thể chống đối được tình yêu đâu? Mộng Hiên gặp nói Bội Thanh ở một điểm nào đó. Thế là họ quấn quít nhau... như keo sơn không thể nào tháo gỡ được. Rồi Bội Thanh muốn giải thoát khỏi nanh vuốt của tên chồng thô bạo., bằng không nàng chỉ còn có cái chết. Bội Thanh thật tội nghiệp, từ nhỏ đến lớn khi ra lấy chồng nàng chưa hề biết yêu là gì? Chẳng may nàng sa vào tay Bá Nam để rồi cuối cùng rơi vào hoàn cảnh ngang trái này.

- Ông Trinh hạ thấp giọng:

- Ông trời quá trớ trêu! Người hiền hay gặp nạn.

- Nhưng họ là những người tốt... mọi việc rồi sẽ qua đi trong an lành.

Ngoài cổng bỗng có tiếng chuông vọng vào.

- Chắc là Mộng Hiên!

Nhưng cánh cổng vừa xịch mở, ông Trinh trở mắt ngạc nhiên.

Người trước mặt không phải là Mộng Hiên mà là Bội Thanh.

- Thừa bác! - Giọng run run, gương mặt xanh mét, vẻ mệt mỏi

hiện ra rõ ràng trên thể xác nàng - Con bị lừa rồi, không còn biết phải đi về đâu nữa...

- Thì cứ về đây! Đừng ngại gì cả.

ông Trình quay vào gọi vợ:

- Mình ơi! Bội Thanh! Ra nhanh lên.

Bà Trình vội vã chạy ra... dìu ngay Bội Thanh vào nhà:

- Tội tình gì mà tự hành xác như vậy! Cứ về đây, ở đây với chúng tôi. Mọi việc chúng tôi đều biết.

ông Trình mang ly rượu mạnh đổ vào miêng cho nàng.

- Chị cứ về đây với chúng tôi. Hãy xem nơi đây là gia đình của chị và hãy xem chúng tôi như người thân nhất trong nhà.

oOo

Vừa sáng tinh sương ông Trình đã báo ngay cho Mộng Hiên biết:

- Bội Thanh đang ở nhà tôi. Anh lại gấp...

- Thật thế sao bác! cháu mừng quá muốn phát điên lên. Bác ơi! cháu đang rơi vào nỗi tuyệt vọng thì... nàng lại về... Có thật không bác?

Bên kia đầu dây, ông Trình mỉm cười:

- Đến sẽ biết!

- Nàng có hề hấn gì không thưa bác?

- Hơi yếu! Nhưng đã được bác sĩ chích thuốc rồi. Đang say ngủ.

Đặt ống nghe xuống chàng vội chạy ngay ra xe. Bà vú lếch thếch chạy theo sau, vừa thở hỏn hển vừa hỏi:

- Có tin tiểu thư hả cậu?

- Vâng! Đang ở nhà ông bà Trình Bộ Vân!

Bà vú chấp hai tay vào ngực ngửa mặt nhìn trời, hai dòng lệ tuôn rơi lả chả:

- Nam Mô A Di Đà Phật! Trời xanh có mắt! Xin hộ phù cho tiểu thư con...

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 31

Bội Thanh cố thoát khỏi bản tính luôn ưu tư sầu muộn của mình... Mọi việc nàng đều gạt bỏ ra ngoài tay, không van xin, cầu cạnh những chuyện mà nàng biết rằng ngoài tầm tay với.

Có lần nàng bảo với Mộng Hiên:

- Anh ạ! Em quyết định sẽ trở nên người nội trợ giỏi.

Thế là nàng học đủ mọi việc của người đàn bà đúng theo ý nghĩa của câu "tứ đức tam tông". Nàng học may vá, khâu thùa, học nấu ăn và kể cả việc pha trà... nữa.

"Tác phẩm" đầu tay của nàng không phải là một ly cà phê đặc thơm ngon, không phải là một bình trà "Trăm Mã" hương bay thơm ngát mà là hai thỏi bánh cứng và chai như hai viên gạch cháy đen gần như cục than hầm.

- Ngon không anh? Của em làm đấy!

- Ngon chứ! Ngon lắm.

Thật ra nàng nhìn tác phẩm của mình và lười ăn vừa nhắm mắt...

cổ nuốt ực cho qua khỏi cổ của chàng, cũng đủ thấy nó cay đắng như thế nào rồi!

Bội Thanh đứng ở phía sau thành ghế ôm choàng cổ Mộng Hiên vừa cười vừa nói:

- Anh... nịnh đầm! Xấu lắm!

Mộng Hiên xoay người lại kéo Bội Thanh vào lòng hôn nhẹ lên má nàng:

- Thật mà! Anh chưa hề ăn miếng bánh nướng nào mà "ngọt xớt" như vậy cả.

- Chắc là vì em bỏ đường nhiều quá.

- Đâu phải đường!

- Chứ cái gì?

- "Mật"! Honey ơ!

Tuy vậy chỉ sau một thời gian, Bội Thanh trở thành người nội trợ toàn hảo. Đêm nào nàng cũng làm một món quà mới cho Mộng Hiên. cuộc sống trở lại an lành như lời vú Ngô đêm ngày cầu nguyện.

Mộng Hiên lại bắt đầu viết lách. Bội Thanh hoặc ngồi bên khuyến khích, hoặc mang đồ ra thuê thùa... Còn vú Ngô thì sau khi dọn dẹp, bà bắc ghế phía bên ngoài nhìn cảnh "xum vầy" của hai người, mỉm cười toại nguyện.

- Nếu mà ông chủ còn tại thế ắt là vui vẻ lắm...

Cả Mộng Hiên lẫn Bội Thanh đều có duy trì cuộc sống thơ mộng

này. Họ cố gắng tận hưởng mỗi tình còn lại của mình sau bao ngày tháng bị sóng gió dập vùi.

Nhưng, éo le thay! Hình như định mệnh đã ràng buộc Bội Thanh với cảnh ba đào chìm nổi. Bá Nam vẫn không buông tha cho nàng, mặc dù đã chia tay mỗi người một ngả. Ban ngày, Mộng Hiên đến sở thì hắn lại gọi đến quấy rầy. Mục đích của Bá Nam là muốn phá tan hạnh phúc giữa nàng và Mộng Hiên. Những ngày đầu nàng con lẳng nghe thử xem Bá Nam muốn nói gì, nhưng dần dần chán ngấy trước những lời thô lỗ, hỗn xược và mất hẳn tư cách... của hắn, nàng cúp ngay xuống mỗi lần nghe giọng hắn bên kia đầu dây vọng đến.

Hoàn cảnh đã tạo cho nàng có sức phản kháng mà từ tấm bé cho đến khi ăn ở với Bá Nam nàng chưa bao giờ có được. Tuy vậy, trong thâm tâm của Bội Thanh lúc nào cũng phập phồng lo sợ. Biết đâu, có một ngày nào đó hắn sẽ tìm đến đây để lẳng nhục mình? Nàng hiểu rất rõ tâm bụng của Bá Nam, chẳng có chuyện gì tàn nhẫn mà hắn không làm được!

Bội Thanh giấu kín chuyện Bá Nam thường xuyên gọi đến chửi bới, phá phách, hạ nhục mình với Mộng Hiên. Nàng không muốn để cho chàng đau khổ nữa.

- Mộng Hiên đã vì ta mà lao đao lắm rồi!

Nhưng chẳng có gì bí mật ở cõi đời này. Có giấu kín đến đâu rồi cũng có một ngày bị bại lộ. Một hôm, khi Mộng Hiên còn đang ở

vườn Thanh thì Bá Nam gọi đến. Bội Thanh cảm ổng nghe, áp vào tai. Nàng đã vội buông xuống. Cử chỉ lạ lùng này khiến Mộng Hiên lưu ý:

- Ai gọi thế em?
- Người ta nhầm số...

Mộng Hiên đưa mắt nghi ngờ dò xét, hỏi gặng lại:

- Em chưa hỏi mà sao đã biết?
- Nghe giọng lạ là biết ngay!- Nàng cô lấp liếm trả lời.
- Anh thì nghĩ trái lại.
- Anh có biệt tài về "đa nghi" lắm!
- Không! Anh có biệt tài về dự đoán. Nói cho anh biết...

Bội Thanh không đáp. Đôi mắt nàng đang sáng rỡ bỗng trở nên u buồn.

- Giữa đôi ta, tưởng không nên giấu giếm nhau điều gì!
- Vâng! - Giọng Bội Thanh buồn bã đáp - Bá Nam!

Mộng Hiên chau mày lập lại:

- Bá Nam? Hắn gọi đến làm gì?

Bội Thanh ghen ngào. Nàng ôm mặt vào giữa lòng hai bàn tay khóc lên rung rức.

- Anh đừng bắt em kể lại có được không? Chắc anh cũng suy diễn ra được hắn đã nói những gì nếu không là những lời chửi bới, nhục mạ em!

Mộng Hiên đứng vụt dậy, đôi mắt chàng tóe lửa:

- Đã bao nhiêu lần rồi?

Bội Thanh cắn chặt môi lại. Nàng cảm lạnh thẫn thờ nhìn ra song cửa sổ. Mộng Hiên chợt hiểu. Chắc chắn không phải chỉ có hôm nay mà còn rất nhiều lần như vậy.

- Anh sẽ trừng trị nó.

Nói xong Mộng Hiên vụt đứng dậy, nhưng Bội Thanh giữ lại:

- Đừng anh! Để ý hấn làm gì? Thà để vậy còn hơn là chặn lại điều này thì hấn tìm điều khác, biết đâu càng nguy hiểm hơn!

Lời nói của Bội Thanh là một sự thật. Mộng Hiên chợt tỉnh. Con giận lắng xuống. Chàng cảm thấy càng thương cho hoàn cảnh của nàng. Lúc nào cuộc đời nàng cũng đầy sóng gió phủ phàng!

- Bội Thanh! Chúng ta phải danh chánh ngôn thuận!

- Thế có nghĩa là sao?

- Có nghĩa là anh muốn làm lễ thành hôn với em!

- Đừng có khùng!

- Không! Thật vậy! Anh muốn em có một địa vị và thân thế hợp pháp.

Bội Thanh có vẻ bối rối:

- Vâng! Vâng! Em hiểu. Nhưng mà...

Nói đến đây cổ nàng bỗng tắc nghẹn. Mắt nàng mờ hấn đi. Mộng Hiên tựa đầu lên vai người yêu:

- Nhưng mà... làm sao hử em?

- Làm sao? Theo em nghĩ, thì anh phải yêu những người đã yêu

anh. Anh phải bảo vệ thật chu đáo kể cả vợ anh, con con...

- Nhưng với em, anh chưa bảo vệ được. Em đã bao phen bị hạ nhục với vì anh bất lực.

- Không! Anh lầm rồi! Anh đã cho em rất nhiều... Còn nói về sự em bị hạ nhục! Không cần nghĩ đến khi chúng ta không nói đó là nhục thì nó đâu có nghĩa gì?

Nói đến đây nàng ngồi nhồm dậy, kéo tay Mộng Hiên:

- Thôi đừng nói ba cái chuyện ấy nữa! Chúng mình đi dạo hồ Bích Đàm đi anh!

Ra đến bờ hồ, Mộng Hiên cùng Bội Thanh ngồi trên một tảng đá lớn. ánh nắng vàng thu đổ xuống mặt hồ... lung linh như những hạt kim cương buổi sáng.

- Đẹp quá em nhỉ! Em có thích cảnh này không?

- Thích lắm chứ anh! Em nhớ có lần, lúc em còn ở với nội thường đưa em ra bãi biển để nhìn cảnh trời bắt đầu rạng sáng... Đẹp làm sao! Một thứ ánh sáng dịu hiền tỏa xuống tràn ngập cả lòng đại dương lung linh như những con rắn bạc nhấp nhô theo từng lượn sóng.

Mộng Hiên mỉm cười vòng tay qua vai Bội Thanh ca tụng.

- Em tôi đã trở thành nhà văn rồi. Em giúp cho anh có được đề tài... để viết.

- Anh có lắm đề tài. Anh phải viết cái đề tài "Vỏ Ốc Tía" Cái đã.

- Anh muốn viết lắm chứ, nhưng mà còn phải...

Tuy Mộng Hiên trả lời lấp lửng, nhưng chàng đã quyết tâm... Có điều chàng chần chờ là chẳng biết viết cái gì đây?

Bội Thanh đã dự đoán được chàng đang nghĩ gì.

- Có chứ? Anh viết "Vỏ Ốc Tía" thì phải viết "Sóng Biển Đông" và cuối cùng của nó... anh cho kết luận là mang hình hài của nó đem vùi chôn... nơi ngọn đồi có ánh "nắng Thôn Đoài"

- Em tôi có lý! Cảm ơn em! Cảm ơn em thập bội... Rồi hai người lại đưa nhau lên đồi. ánh nắng chói chang trải dài cùng khắp.

Vạn vật ngập tràn cả màu vàng. Từ ngọn cây sồi, cây dừa cao vút đến những hàng dâm bụt trở đầy cả hoa vàng...

- Đẹp quá anh ơi! Em muốn yên nằm đây vĩnh viễn. Vườn Thanh này là nơi nào hử anh?

- Nó là một thôn của mặt trời đổ xuống.

- Thì ánh nắng mới tuyệt vời!

- Đúng vậy! Nắng nào đẹp cho bằng nắng Thôn Đoài!

- Anh ơi! Thế thì em sống ở đây, em chết cũng ở đây! Anh hãy tìm cho đôi ta một lòng huyết mộ.

Mộng Hiên đưa tay chặn ngang miệng nàng:

- Em chỉ nói gở! Anh cấm em từ nay không được phép nói như vậy nữa!

o0o

Ba ngày sau, vào một đêm, Bội Thanh bắt gặp trong túi quần Mộng Hiên một tập giấy đánh máy bằng loại giấy thư mỏng. Đó là một bản cáo trạng, nhân vật bị tố cáo chính là nàng.

- Phá hoại gia cang!

Bội Thanh như không còn tự chủ được nữa. Đôi chân nàng ngã quỵ xuống. Nàng phải đọc đi đọc lại nhiều lần mới hiểu kỹ. Mỹ Thuyền tố cáo nàng về tội phá hoại hạnh phúc gia đình.

Bây giờ nàng mới biết kể từ ngày về chung sống với Mộng Hiên là phạm pháp. Thì ra, nàng không phải chỉ thuần túy bị xã hội ghét bỏ khinh khi mà còn bị luật pháp không buông tha cho nữa.

- Ta là kẻ phạm tội? Thật vậy sao?

Nàng nằm vật xuống giường. Hình ảnh của một phiên tòa hiện ra trước mắt. Nơi đó có một quan tòa, có công tố viện, có vợ chồng Tư Hiền. Ôi! Gương mặt hiểm ác, chanh chua của mẹ sẽ phóng đến nàng những tia mắt hệt như gươm!

Nàng tưởng tượng đến những lời luận tội, đến câu kết án cuối cùng;

- Cô giết chồng của người ta Cô là kẻ gây ra tội ác!

- Không! Không! Một trăm ngàn lần không! Không phải thế đâu!

Có ai cứu tôi với! Có ai hiểu được lòng tôi?

Rồi, mắt nàng mờ dần. Bóng tối đột nhiên phủ chụp xuống.

- Mặt trời đâu rồi! - Bội Thanh nói lầm nhảm – ôi! Tất cả rồi sẽ trở về với hư vô!

Gian phòng chìm trong im lặng. Mọi cửa sổ đều đóng chặt.

Không một bóng người mà chỉ cở mỗi mình tấm cáo trạng.

Mãi một lúc lâu, nàng mới dần dần bình tĩnh lại. Bội Thanh đọc lại lần nữa. Rõ ràng, Mỹ Thuyên nhờ luật sư tố cáo nàng. Mỹ Thuyên có quyền làm như vậy. Nàng quả là kẻ có tội... đã khiến cho vợ con người phải đau điên đau khổ. Nhưng có điều làm Bội Thanh suy nghĩ, đó là điều tại làm sao nó lại nằm trong túi quần chàng? Phải chăng, chàng đã thuyết phục được nàng để khỏi phải mang chuyện này ra trước vành móng ngựa? Còn Mỹ Thuyên hiền lành như vậy, yếu đuối như vậy, chẳng lẽ nàng tự lo liệu được chuyện này hay sao? Không! Chắc chắn là có kẻ mách nước rồi, lo lắng hộ rồi. Những kẻ đó không ai khác hơn ngoài vợ chồng Tư Hiền. Thế là, nàng đã tìm ra manh mối. Mộng Hiền sở dĩ có mảnh giấy này trong túi mình, tất nhiên chàng phải đánh đổi một giá nào đó không phải là nhỏ. Nếu không thì... nó chẳng dễ dàng nằm gọn gàng trong túi quần chàng được!

Xếp lại tập giấy, Bội Thanh cố lấy lại dáng dấp bình tĩnh, bước ra phòng đọc sách. Mộng Hiền đang ngồi khơi dòng cảm hứng để bắt đầu viết lách. Nhìn thấy Bội Thanh chàng đã hỏi:

- Từ nãy giờ em ở đâu? Điềm tâm à?
- Không! - Nàng vừa đáp vừa ngồi xuống bên cạnh chồng tay lên cầm nhìn Mộng Hiên chẳng nói thêm lời nào.
- Thế em làm sao mà mặt mày ủ dột vậy?
- Không phải vậy. Em nhớ lại câu anh nói nên ra đây nhờ anh giải thích.
- Câu nói? Nói gì?
- Có lần anh bảo em, chúng ta chẳng có chuyện gì là bí mật cần giữ kín, thế mà.

Mộng Hiên ngắt lời:

- Nhưng... là cái gì?
- Về suy tư của anh.

Mộng Hiên nhả khói thuốc liên miên và nhìn Bội Thanh qua làn khói lam mỏng.

- Anh chẳng có gì "bí mật" cả. Chẳng qua là anh muốn thanh toán hăng thương mãi của anh. Với anh hiện giờ việc kinh doanh không còn hứng thú nữa. Anh muốn được rảnh rang để viết lách. Anh muốn chúng ta có thì giờ ngao du đây đó. Chúng ta sẽ rời Đài Bắc đến Đài Nam hay Đài Trung để tránh phải đương đầu lắm chuyện phiền nhiễu, oái ăm...

Bội Thanh lắc đầu:

- Nhưng điều này quan trọng hơn. Nó hoàn toàn khác biệt đối với nhân sinh quan anh thuở trước. Anh muốn trốn tránh sao?

- Trốn tránh?

Mộng Hiên lại châm thuốc hút. Một nỗi buồn lan dần trong tâm hồn chàng. Hãng chàng đang hoạt động đâu phải hoàn toàn của mình? Đành rằng số cổ phần chàng chiếm nhiều nhất... Nhưng những người chung vốn cũng không phải là ít! Từ ngày xảy ra chuyện này, chàng đã phải chi cho Tư Hiền với những khoản tiền trên cả trăm ngàn để được yên thân. Người quản lý hiện lãnh có phần hùn đã phải lên tiếng phản đối:

- Đồng tiền của hãng đã xuống quá thấp. Chúng ta đã bỏ qua nhiều dự án lớn lao. Ông giám đốc chi nhiều quá.

Thật vậy. Chàng cứ chi cho Tư Hiền hết khoản này qua khoản khác. Nhất là gần đây công ty kiến trúc của hắn đã thành lập xong. Chắc chắn là hắn không buông tha cho chàng rồi! Còn Mỹ Thuyên thì đứng về một bên với ông anh rể quý hóa này. Tình trạng này nếu kéo dài, điều chắc chắn là công ty chàng sẽ khai phá sản. Mộng Hiên khẽ rùng mình. Muốn gầy dựng lại sự nghiệp thì khó khăn, nhưng muốn làm cho nói sụp đổ thì chỉ cần một chiều.

Hình ảnh Tư Hiền đang liên kết với Bá Nam hiện ra trước mặt. Chúng nó đang cố bóp chàng thành những hạt cát vụn. Chàng hình dung công ty chàng sụp đổ. Mọi người đang cộng tác với chàng phải tay ra đi. Rồi, hình ảnh Mỹ Thuyên đang khóc. Nước mắt nàng như dòng suối chảy mãi không ngừng.

- Mộng Hiên ơi! Trách nhiệm gia đình mày bỏ đi đâu?

- Mộng Hiên ơi! Mày bảo mày yêu nhiệt tình Bội Thanh mà mày không bảo đảm nổi để nàng phải mãi mãi ẩn ức đau buồn!

Tất cả những hình ảnh đó đang quay cuồng trước mắt chàng, trong tâm tư chàng...

- Ta trốn lánh? - Phải! Ta muốn bỏ trốn đây.

Rồi, chàng đưa tay mình nắm chặt tay Bội Thanh.

- Đúng vậy. Anh đang nghĩ đến việc đó. anh định đưa em đi... đi một nơi thật xa để em thoát khỏi những mưu toan của bọn chúng muốn phá hoại mối tình đẹp đẽ của hai ta.

- Thế còn chị và mấy bé?

- Có lẽ anh cũng phải đưa đi cùng lúc. Anh nhận thấy nếu em và Mỹ Thuyên gặp nhau... sẽ hòa hợp được.

Bội Thanh lắc đầu:

- Không! Anh còn dối em! Em thừa biết chị ấy hận em...

- Không! em đừng nghĩ vậy, tội nghiệp cho Mỹ Thuyên. Nàng không bao giờ hận ai cả!

- Quả thật vậy! Thế thì cái này là gì?

Bội Thanh đưa bản cáo trạng ra. Mộng Hiên vừa thoáng thấy đã hốt hoảng.

- Bội Thanh! Cái này từ đâu em có?

Bội Thanh cố nhắm mắt để giữ cho đôi dòng lệ khỏi chảy ra.

Mộng Hiên xiết chặt lấy Bội Thanh và cảm thấy lòng mình tan

tác.

- Tại sao anh lại giấu em? Tại sao anh không kể rõ là chị Mỹ Thuyền không bao giờ thích em? Anh che giấu làm chi chuyện ấy?

Mộng Hiền cố phân giải để minh oan cho vợ:

- Không! Không phải do nàng. Tất cả chẳng qua là do âm mưu của Tư Hiền cả. Em đừng lưu tâm nữa. Anh đã giải quyết xong xuôi. Như em đã thấy, anh đã lấy lại hai lá đơn khởi tố. Mắt của Bội Thanh đang ưu buồn bỗng rực lên như ngọn lửa đỏ. Nàng hỏi:

- Em muốn biết từ trước đến giờ anh đã chi cho Tư Hiền bao nhiêu?

Mộng Hiền giật mình. Chàng không ngờ nàng lại biết đến chuyện này. Bội Thanh đau đớn. Nàng ghen ngào trách:

- Anh lại dối em! Anh đã che giấu tất cả sự thật. Chỉ vì em yêu anh mà đem lại cho anh bao nhiêu điều phiền muộn.

- Anh cũng chẳng khác em! yêu em chỉ mang đến em niềm đau khổ vô vãn!

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương 32

Buổi sáng hôm sau, trước khi đi, Mộng Hiên dặn dò Bội Thanh:

- Em ở nhà đừng buồn rầu gì nha! Chiều nay anh về trễ!
- Anh bận ở sở.
- Không! Anh phải đưa Tiểu Phụng đi xem hát.
- Còn bé Trúc?
- Trúc theo mẹ đến Tư Hiền. Hôm nay bên nhà ấy có sinh nhật của đứa nào. Tiểu Phụng không chịu theo đi. Nó đòi anh thôi!

Bội Thanh tươi cười:

- Anh là người cha không công bình! Em biết anh thích Tiểu Phụng hơn.
- Không phải! anh yêu cả Trúc nữa.
- Nhưng, con gái thì ưu đãi hơn. Phải không?
- Con gái thích sống cạnh cha hơn. Còn con trai thì bao giờ cũng thích mẹ.
- Ai bảo anh vậy?
- Thật mà!

Bội Thanh hình dung khuôn mặt bầu bĩnh với đôi mắt to tròn của bé Phụng dễ thương làm sao ấy! Nàng nhớ hôm nó từ biệt, từ trong xe nhô đầu ra, kéo nàng xuống hôn một cái thật kêu. Chính nụ hôn này làm nàng nhớ mãi.

Bất giác Bội Thanh đề nghị:

- Thế thì anh mang Tiểu Phụng đến đây với em đi.

Mộng Hiên do dự:

- Em muốn...

- Đừng từ nan, anh! Chúng ta cùng yêu trẻ. Tại sao anh lại cấm em được cận kề con cái anh?

Một ý nghĩ thoáng qua Nếu Tiểu Phụng yêu mến nàng và nàng cũng yêu mến Tiểu Phụng thì là một cơ hội để... Chàng mang Bội Thanh đến gặp gỡ Mỹ Thuyên... Ta sẽ tìm cách dàn xếp cảnh được sống chung dưới một mái nhà.

- Ồ! Cũng được. Tối nay anh sẽ đưa nó theo.

- Nó thích gì anh? Bánh bông lan? Kẹo chocolate?

- Thôi! Đừng bày vẽ. Nó chỉ là đứa bé thơ ngây, cần tình thương mà tình thương thì em đã có rồi.

Mộng Hiên cười tiếp theo:

- Anh thấy em đang muốn trở thành bà mẹ rồi.

- Chỉ sợ nó từ chối!

- Không bao giờ! Anh bảo đảm...

Sau khi Mộng Hiên ra đi, nàng cùng vú Ngô lắng xãng lo việc

bánh trái.

- Cứ làm luôn mấy thứ vừa bánh vừa kẹo. Nó thích cái gì thì có cái đó.

Thấy nàng bày làm nhiều thứ, bà Ngô cười:

- Cô làm nhiều quá! Chỉ có mình nó thôi mà...

Nhưng nàng chỉ cười không đáp lại!

Mặt trời vừa xế bóng. Khí hậu trở thành oi bức. Mây đen vẫn vũ trên vòm trời. Bỗng tiếng giông ùn ùn vang dội. Sấm nổ liên hồi! Mưa đổ xuống như cầm chũm. Kéo dài từ chiều cho đến đêm.

Bội Thanh buồn bã nhìn ra ngoài trời.

- Mưa to gió lớn thế này làm thế nào Mộng Hiên đưa bé Phụng đi được?

Nhưng sau đó một giờ, trong lúc ngoài trời vẫn còn vang dội tiếng mưa thì tiếng kèn xe ngoài công vọng vào. Bội Thanh vội lấy áo mưa chạy ra. Cánh cổng mở. Mộng Hiên nhìn Bội Thanh cười:

- Em có thấy gì trên mặt kiếng không?

Bội Thanh thật tình:

- Đâu có gì?

- Có chứ? Những hàng lê... trời rùng rùng chạy xuống...

- Em thấy đó là những dòng thác nhỏ.

Tiểu Phụng từ trong xe nhô đầu ra, nhưng mưa quá nó lại rút cổ vào. Bội Thanh mở cửa cười gọi:

- Bé Phụng ơi! Lại đây, dì bế vào...

Khi vào đến bên trong nhà, nó mới nhìn Bội Thanh chăm chú.

Nó không biết người dì này khác với dì Tư Hiền của nó thế nào!

Nắm tay Bội Thanh, nó hỏi một cách ngây thơ:

- Dì Bội Thanh ơi! Dì là chị hay em với dì Tư Hiền?

Bội Thanh cười ngặt nghẽo không đáp lại:

- Dì Thanh ơi! Lúc nãy xe ba đến giữa đường... mưa to ghê gớm.

Chút xíu nữa xe ba chạm với chiếc cam nhông to tướng gần bằng cái nhà bếp này.

Bội Thanh vội quay sang Mộng Hiền:

- Thật thế hả anh?

- Ủ! Nhưng nhờ ơn phước hiền lành của em nên tai nạn qua khỏi.

Bé Phụng nghe có mùi thơm của bánh, lên tiếng hỏi:

- Cái gì mà thơm ghê đi?

- Bánh, Kẹo! Đủ mọi thứ cho con. Con có thích không?

Mộng Hiền chen vào:

- Được rồi! Bội Thanh! Em đi thay áo đi.

Nàng đi thay áo rồi mang thức ăn ra bày từng món trên mặt bàn.

Đúng là một bàn tiệc trà đủ thứ, đủ loại.

- Trời ơi! Em tưởng bé Phụng ăn nhiều như thế sao?

Nói xong, chàng xoa đầu con khế bảo:

- Đây! Dì Bội Thanh thương yêu con như thế đây.

Bé Phụng nhoẻn miệng cười. Nụ cười của nó khiến mọi mệt mỏi

của Bội Thanh tan biến cả. Nàng hết đưa đĩa này cho bé Phụng thì lại đưa đĩa bánh hoặc kẹo khác đến.

Mộng Hiên vô cùng cảm động. Bội Thanh quả thật chân tình.

- Em hãy để nó tự nhiên!

- Được mà! Em cần phải chiều nó.

Bé Phụng nhìn sang Mộng Hiên:

- Ba à! Dì Bội Thanh dễ thương hơn dì Nhã. Con thương dì Bội Thanh như thương má vậy!

Ngoài trời, mưa mỗi lúc một lớn hơn. Khu vườn Thanh được dựng lên lưng chừng sườn núi. Nhìn xuống hồ Bích Đàm chỉ thấy một màu đen phủ kín. Cảnh vật như mờ hắt. Bên ngoài tiếng gió rú lên từng cơn, nghe như ma hờn quỷ khóc. Tiểu Phụng quỳ trên chiếc ghế bọc nệm nhìn ra ngoài trời.

- Ba ơi! Mưa lớn thế này làm sao mình về được?

- Thì ở lại ngủ... với dì Bội Thanh.

- Con ngại má lo quá.

- Ba điện thoại về xin phép.

- Còn bà Ba không về ngủ với má à? Thôi, không được đâu! Ba về con cũng về!

- Ba cũng ở lại.

- Ngủ với ai?

Mộng Hiên và Bội Thanh cùng cười lớn.

- Ngủ một mình! cô đơn!

Nó cũng quay mặt cười. Thì ra, đầu óc ngây thơ của nó nghĩ rằng ba nó cũng thích dì Thanh như nó thích.

- Ba ơi! Tại sao ba không thích dì Nhã?

- Bởi vì dì Nhã lắm mồm.

- Còn dì Bội Thanh?

- Dì Thanh hiền hòa, vui vẻ.

Bé Phụng mỉm cười đảo mắt nhìn quanh phòng khách. Bỗng nó sững sờ dán chặt mắt mình vào bức ảnh mà ba nó chụp chung cùng người đàn bà đang ngồi cạnh nó. Tay ba nó choàng qua vai dì Bội Thanh như đã choàng qua vai má nó. Tuy không đọc được mấy hàng chữ bên dưới nhưng nó đã hiểu được ý nghĩa của bức hình.

Ngẩng đầu lên nhìn Bội Thanh bằng đôi mắt kinh ngạc. Linh tính cho Mộng Hiên biết ắt sẽ có chuyện bất thường.

- Tiểu Phụng! Hãy sang bên kia ngồi đi con. Dì Bội Thanh sẽ cho con ăn món cà ri ngon lắm!

Vô ích. Nụ cười trên môi nó đã tắt hẳn. Nó đâu còn thiết gì đến chuyện ăn uống. Người đàn bà trước mặt nó... chính là người mà dì Nhã nói với má nó rồi... Đó là con vợ bé! Nó cảm thấy mình bị lường gạt mang đến đây ăn bánh uống nước và hôn kẻ đã làm cho mẹ nó khóc hết nước mắt.

Nghĩ đến đây, nó đưa tay lên phủi đôi má phúng phính rồi òa lên khóc.

- Tôi biết bà rồi!

Bội Thanh lo lắng. Nàng đến gần bé Phụng vỗ về:

- Đừng! Đừng để ý đến cái đó... Dì là ai cũng được, miễn là thương con, con thương dì.

Quả đúng rồi! Đây là người đàn bà mà dì Nhã, chú Tư Hiền đều bảo là giết chồng của má nó. Đúng là người làm cho mẹ nó ngày đêm kêu than khóc lóc. Chính người đàn bà này làm cho ba nó đi ngày đi đêm không về với nó.

Đôi mắt nó đỏ au lên nhìn đăm đăm vào mặt Bội Thanh. Dích thì bà này là hồ ly tinh, là quỷ dạ xoa. phá hoại gia cang của nó. Nó bỗng đưa hai móng tay móc vào họng mình làm ọe tung tóe các thức ăn vừa ăn xong ra bên ngoài.

- Tôi không ăn bánh của bà đâu! Bà là con hồ ly tinh giết chồng người. Bà là con quỷ dạ xoa chín từng địa ngục phá nát gia cang...

Vừa nói nó vừa hắt mạnh cả mâm bánh xuống đất. Bội Thanh vừa tủi hổ, vừa ngạc nhiên cúi xuống nhặt từng chiếc bánh văng bữa bãi trên mặt thảm.

Mộng Hiền thét lên nhảy chồm lại:

- Tiểu Phụng! Điên rồi sao?

Tiếng la hét của chàng làm có thêm kích động. Bỗng dung mọi lời lẽ của dì Nhã nói gì về Bội Thanh nó đều nhớ lại. Nó cũng hét lên lập lại.

- Bà là loại cướp chồng người. Chồng bà không yêu thương bà nữa, đuổi xô hất hủi bà. Bà bỏ lấy chồng người khác. Bà chạy theo ba tôi vì ba tôi có tiền...

Nghe đến đây, Bội Thanh choáng váng. Nàng không thể nào tin đây là sự thật Bội Thanh đưa cánh tay yếu ớt của mình ra như van xin nó:

- Đừng! Đừng mắng nữa! Dì xin con!

Bội Thanh lão đảo như muốn ngã xuống, nhưng vú Ngô đã đỡ ngay lại được.

- Phụng! Tao cấm mày!

Mộng Hiên nhảy xổ lại nắm chặt lấy vai bé Phụng lắc mạnh:

- Mày điên rồi sao? Sao dám thế? Đến vòng tay xin lỗi dì ngay.

Nó vùng thoát khỏi tay chàng, òa lên khóc.

- Không! Tới chết cũng không!

Thế là, những lời nặng nề của dì Nhã lại vẳng vọng đến.

- Bà hư thôi, ươn hèn! Bà là đồ dĩ thượng lưu, đi cướp chồng người!

Mộng Hiên giận điên cả người. Chàng thẳng tay tát vào mặt bé Phụng. Nó xoay tròn rồi ngã xuống.

- Mày hỗn xược. Mày không còn là con tao nữa. Con tao không bao giờ có lời lẽ hạ cấp, bẩn thỉu này.

Từ bé đến lớn, bé Phụng không hề bị cha đánh. Nó không khóc, không van xin. Nó chỉ đưa mắt nhìn. Trong đầu óc nó hiện lên

các câu hỏi. Tại sao ba nó đánh nó? Tại sao ba nó quyền rửa nó, không thừa nhận nó? à! Nó biết rồi! Chỉ tại người đàn bà này.

Bội Thanh! Tôi thù bà.

- Ba! - Nó gọi lớn - Con giận bạ Con giận cả hai người.

Nói xong nó bất thần đẩy mạnh cửa bỏ chạy ra ngoài. Mộng Hiên hoảng hốt đuổi theo.

- Tiểu Phụng! Con đi đâu? Đứng lại.

- Tôi về nhà! Tôi về với mẹ tôi!

Trời càng về đêm càng nặng hạt. Bé Phụng chạy dưới cơn mưa tầm tã. Quả tim nó đã chảy máu, nát tan. giờ đây nó chỉ cần hơn ấm của mẹ nó. Nó chỉ cần làm sao ngã ngay vào lòng mẹ mình. Nó muốn khóc thật lớn... thật nhiều. Nó băng qua khu vườn đầy bụi rậm. Nó đẩy mạnh cổng, băng qua bên kia đường. Mộng Hiên chạy theo gọi thất thanh.

- Tiểu Phụng! Con trở lại! Con ơi!

Mưa lại đổ xuống thêm. Sấm chớp liên hồi. Vườn Thanh xây cheo leo giữa lưng đồi. Một bên, đường lăm đá cuội lại thêm có dốc. Bên kia, là một cái hố sâu thăm thẳm. Mộng Hiên vẫn không đuổi kịp. Chàng chỉ thấy một chiếc bóng mờ nhạt đang chạy theo triền của dốc núi.

- Tiểu Phụng!

Tiếng chàng vừa dứt thì... cũng vừa lúc bé Phụng trượt chân lăn tròn như trái vục. Mộng Hiên choáng váng. Cõi lòng chàng chết

hắn. Bé Phụng nằm yên bất động. Chàng vừa chạy đến đã cúi ngay xuống bế lên. Tiếng chàng như đông đặc lại trong cổ họng.:

- Phụng ơi!... Con đừng đi!. Hãy ở lại với ba.

Mộng Hiên lão đảo mang bé Phụng đặt nằm trong xe. Ngoài con ra, chàng không còn thiết đến những người chung quanh nữa.

- Anh! anh ơi! Nó có làm sao không?

Không có tiếng đáp lại.

- Anh cho em theo với... Em phải theo nó đến bệnh viện.

- Tránh đi nơi khác!

- Cho em theo với anh...

- Không! - Mộng Hiên quát lớn rồi đẩy mạnh Bội Thanh sang bên, chàng nhảy lên xe lao vút dưới cơn mưa tầm tã...

Ngoài trời gió giật từng cơn. tấm màn cửa đập vào song kêu lên phàn phật. Bội Thanh nằm co ro trên giường không tài nào chợp mắt. Khí lạnh tràn ngập cả phòng ngủ. Nàng có cảm tưởng đang trải qua một đêm dài vô tận. Nàng muốn khóc lên cho vơi bớt nỗi đau khổ đang dần vạt tâm can mình.

Hình ảnh bé Phụng cứ chập chờn trước mắt. Đôi má phúng phính lúm đồng tiền với đôi mắt hạt huyền đen láy ẩn hiện dưới rèm mi cong vồng phủ xuống, trông nó dễ thương làm sao! Càng nghĩ đến bé Phụng, lòng Bội Thanh càng đau như cắt. Nàng cố quên đi mọi việc vừa xảy ra lúc đầu hôm nhưng không thể nào xua đuổi được những lời hằn học và thái độ thù nghịch của nó.

- Không! Tôi không ăn bánh của bà! Bà là hồ ly tinh cướp giết chồng người.

Tim nàng nhói lên. Bịt chặt tai lại như tuồng không muốn để những âm thanh đó dần vật thêm mình nữa. Nhưng nàng vẫn nghe nó thánh thót xía xói mình:

- Bà hư thôi! Ươn hèn! Bà là con dĩ thượng lưu. Bà phá hoại gia cang người...

- Phải! Phải! Đừng nguyên rửa ta thêm nữa! Ta đã làm nên tội. Ta là người xui xẻo đem lại sự đau thương sâu thẳm cho gia đình con. Nhưng mà bé Phụng ơi! Con đừng chết! Dì chỉ xin con bấy nhiêu. Con hãy ở lại với ba con, an ủi ba con. Dì xin trả lại cho con tất cả tình thương mà ba con đã mang lại cho dì...

Rồi hình ảnh bé Phụng bị Mộng Hiên đánh ngã xuống nền nhà chập chồn trước mắt.

- Anh Mộng Hiên ơi! Anh đừng đánh nó. Đừng đánh nó anh ơi! Em van xin anh. Chính em mới là kẻ gây nên tội lỗi. Anh hãy đánh em đi thay vì đánh nó. Nó đâu có tội tình gì? anh ơi! Nếu bé Phụng vạn nhất mệnh hệ thế nào chắc em phải ân hận suốt đời!

Bội Thanh cố xua đuổi tất cả những ý tưởng trên để lấy lại sự bình thản cho tâm hồn, nhưng nó vẫn đến, vẫn dày xéo tâm can nàng.

- Ta đã làm cho chàng gặp bao nhiêu điều rắc rối. Ta hèn hạ độc

ác, ích kỷ, xấu xa Cuộc tình giữa chúng ta đã đem lại cho nhau những gì? Sung sướng chăng? Hạnh phúc chăng? Không! Nó chỉ là những đau thương sâu thẳm.

Bội Thanh lại nghĩ đến những cảnh bão bùng sắp đến. cơ nghiệp chàng, hạnh phúc gia đình chàng sắp phải sụp đổ chỉ vì quá yêu nàng mà ra nông nổi. Nàng ôm đầu cúi gằm xuống. Con đau nhúc bất thần dồn nén lên. Nàng có cảm tưởng nó sắp vỡ tung ra từng mảnh nhỏ.

- Anh ơi! Chúng ta đang đứng trên bờ vực thẳm. Hãy ngừng ngay lại. Chúng ta không có quyền tiếp tục phiêu lưu nữa. chúng ta không có quyền khơi sâu thêm nữa. Dừng lại nhé anh! Dừng để cảnh trái ngang này thêm ngang trái nữa. Anh hãy cứu vãn hạnh phúc gia đình. Anh hãy vỗ về đùm bọc con anh. Ôi! Ma lực của tình yêu nó làm cho con người mù quáng.

Vật vã với bao nhiêu ý nghĩ trong đầu, mồ hôi toát ra cả người. Nàng lại nghĩ đến bé Phụng. Nó ra sao rồi? Xin ơn trên phù hộ cho nó. Xin trời phạt con chứ đừng phạt nó. Nó chỉ chỉ là một đứa bé thơ ngây vô tội.

- Dừng đi nhé, bé Phụng! Hãy để phần chết cho đi.

Sau những phút giây bị kích động mạnh cũng có những khoảng thời gian để hình ảnh Mộng Hiên chế ngự được lòng nàng:

- Tại sao chàng không điện thoại cho mình? Mộng Hiên quên ta rồi chăng? Nếu vạn nhất bé Phụng có điều gì ắt chàng sẽ oán hận

ta, ghét bỏ ta! Quy tội lỗi về ta! Ủ! Thì là tạ Mà thật vậy. Ta đã làm nên tội. Ta đã phá gia cang chàng.

Chẳng có ai nghe lời than thở của nàng giữa đêm khuya vắng, ngoại trừ con thạch sùng trên trần nhà vô tình chắc lưỡi. Bội Thanh mở to mắt ra nhìn quanh quất, nhưng tứ bề đều đen tối. Bóng đêm đã dành trọn vẹn. Nàng muốn hét to lên để đánh tan cảnh tịch mịch rợn người này. Hình ảnh bé Phụng lại ám ảnh nàng.

- Tôi giận cả hai người... Tôi về với mẹ tôi...

- Ủ! Tiểu Phụng ơi! con có quyền giận, nhưng chỉ xin con giận mỗi mình dì. Chớ giận ba con vì tất cả đều do dì làm nên tội! Một nụ cười thoáng nở trên đôi vành môi khô héo. Nàng bước xuống giường. Tiếng động khẽ vang lên. Vú Ngô nằm bên ngoài vội chạy vào.

- Tiểu thư! Làm gì thế?

- Làm gì?

Chính nàng cũng chẳng biết là mình đang làm gì nữa? Đầu óc nàng giờ phút này hoàn toàn trống rỗng. Nàng nắm tay vú Ngô nói như rên rỉ:

- Vú ơi! Vú có thấy gì không? Thượng đế đã trừng phạt những kẻ đã làm nên tội.

- Nhưng tiểu thư có làm gì nên tội đâu? Nếu có đau khổ âu cũng chỉ là định mệnh an bài. Tiểu thư đừng quá ưu tư mà sinh bệnh

hoạn.

Bội Thanh chán chường gieo mình xuống ghế. Đầu nàng đau như búa bổ.

- Vú ơi! chắc tôi không còn sống được nữa. Tôi đã bước đến chôn đường cùng rồi.

- Đừng dại mồm dại miệng tiểu thư!

- Thật mà vú. chẳng biết bé Phụng giờ như thế nào?

- Chắc chẳng hề hấn gì đâu! Tiểu thư an lòng.

Vú Ngô đưa tay sờ trán của Bội Thanh kêu lên:

- Đầu tiểu như nóng quá. Bệnh rồi. Uống viên thuốc đi. Đừng ưu tư nữa. Mọi việc rồi cũng sẽ qua đi.

Bội Thanh úp mặt vào lòng vú Ngô nức lên nhưng không có lấy một giọt nước mắt:

- Tôi vẫn khóc được, mặc dù nguồn suối lệ đã khô cạn hoàn toàn. Tôi khóc vì tình cảm tôi chưa khô héo hẳn. Đã là con người ai cũng muốn xa lánh đi nỗi đau khổ, tuy nhiên muốn được thế nếu khi nào người ta đánh mất đi con người thật của mình hoặc giả không còn ưu tư sầu muộn gì nữa.

Ngoài trời ánh bình minh ló dạng. Mưa vẫn còn đổ xuống. Nàng tựa người vào thành ghế đợi chờ tiếng máy điện thoai reo.

Nhưng vô ích. Nàng hoàn toàn mất công chờ đợi. Bội Thanh lẩm bẩm:

- Nếu bé Phụng bình an vô sự thì chàng đã điện thoại ngay cho ta

rồi. Có lẽ... bé Phụng chết. Bé Phụng chết rồi sao?

Nghĩ đến đây Bội Thanh đứng ngay dậy. Nàng đi đi lại lại trong phòng. Đầu óc nàng cực kỳ căng thẳng. Nhưng làm sao bây giờ? Trời đã bắt đầu sáng hẳn. Tiếng nhạc thật êm tai từ chiếc đồng hồ mạ vàng phát ra. Bảy giờ rồi. Mưa hoàn toàn tạnh hẳn. Vài con ong vò vẽ lượn vành trên các đóa hoa trà trắng xóa. Tại sao chàng vẫn bất tỉnh hơi? Không còn chần chờ được. Bội Thanh thắt gọn mái tóc bằng mảnh vải hoa màu tím. Xong xuôi nàng đến trước cửa bếp gọi vào:

- Vú ơi! Tôi đi đến bệnh viện xem bé Phụng có hề hấn gì không?

- Xong đồ dùng điểm tâm rồi. Tiểu thư hãy ăn cái đã. Đi bụng đói gió máy thì khôn.

- Thôi! cảm ơn vú. Tôi gọi xe rồi.

Mặc vú Ngô ngăn cản nàng vẫn cương quyết ra đi.

Đến trước cổng bệnh viện nàng xuống xe vào thẳng phòng thăm hỏi tin tức. Tim nàng đập mạnh.

- Không! Phụng ơi! con đừng bỏ đi đâu cả! Hãy để phần ấy cho dì. Đời con mới bắt đầu. Nơi con ánh bình minh vừa ló dạng.

Con cần phải đợi ngày thụ hưởng. Phụng ơi! Nếu được tin con chẳng hề hấn gì như vú Ngô bảo thì dì sung sướng biết bao nhiêu?

Nàng đến ngay bàn từ lúc nào cũng chẳng hay biết. Mãi đến khi có tiếng hỏi mới giật mình để tay chặn ngang ngực mình.

- Thưa bà! Bà muốn gì? Tôi có thể giúp bà không?

- Dạ. da... tôi... Tôi... - Bội Thanh run sợ hỏi - Muốn biết cô bé tên Tiểu Phụng nằm ở phòng số mấy?

- Tiểu Phụng? Có phải cô bé bị ngã đó không?

- Thưa đúng! Hiện giờ như thế nào thưa cô?

- Không sao cả. Bà yên lòng. Chỉ bị trật khớp xương. Băng bột lồi một tháng thì khỏi hẳn. Bà hãy đến phòng số 10 tầng dưới cùng.

Bội Thanh nhắm nghiền mắt lại. Sự sung sướng đã làm cho nàng ngộp thở. Khi đến trước phòng nàng tự nhủ thầm:

- Ta vào thăm hôn bé Phụng một cái xong về ngay.

Nhưng Bội Thanh lặng cả người khi vừa đẩy nhẹ cánh cửa phòng. Một bức tranh hạnh phúc trưng bày ngay trước mặt. Bé Phụng nằm ngủ yên trên giường mặt hướng ra phía cửa nàng đang đứng. Gương mặt vẫn bầu bĩnh. Đôi mắt hấp háy. Có lẽ nó đang đi vào giấc mộng, vẫn như dạo nào nó vẫn dễ thương.

Mộng Hiên thì nằm trên ghế sofa cạnh đó. Có lẽ vì quá mệt nên chàng say ngủ. Dưới chân chàng là một người đàn bà thùy mị hao hao giống bé Phụng. Người thiếu phụ này đang nhẹ nhàng đắp tấm chăn bông lên người Mộng Hiên. Khỏi phải nghĩ

mông lung nàng cũng thừa biết đó là ai rồi?

- Mỹ Thuyên! - Vợ chàng. Trông nàng đẹp quá.

Tuy lần đầu tiên thoáng nhìn thấy, nàng đã có ngay cảm tình. Đúng là hình ảnh một người đàn bà hiền hòa dễ mến. Nàng lùi lại không để gây tiếng động. Minh không nên bước vào phòng.

- Hãy tôn trọng hình ảnh đẹp dễ này! - Bội Thanh lẩm bẩm.

Hai tay ôm lồng ngực. Đúng là một bức tranh tuyệt hảo. Cảnh gia đình sum họp yên vui như thế này, mình không có quyền chen chân vào. Ta không có quyền phá hoại. Ta cũng không có quyền mang đến cho họ sự xáo trộn. Hãy dừng ngay lại từ giờ phút này. Phải giữ ánh bình minh đó cho bé Phụng làm món quà đầu tay giữa nàng với nó, giữa nàng với người đàn bà tội nghiệp chưa hề quen biết kia. Thế rồi! Bao nhiêu ước vọng của buổi ban đầu đã tan thành những đám sương mờ dưới ánh sáng của mặt trời. Nhìn làn mưa bụi phát phơ giữa bầu trời làm tê buốt cả những ước mơ để rồi nó biến thành những bông hoa tuyết tản mát bay đi tan dần trở về với cái hư không của nó. Không còn một giải pháp nào khác ngoài sự trốn chạy. Nàng lùi dần. Bước ra khỏi thềm nhằm hướng xe của Mộng Hiên đang đậu mà khi vừa đến phòng nàng đã lưu ý.

Bé Phụng bỗng la lên:

- Dì Bội Thanh! Dì ơi!

Bội Thanh đã leo được vào bên trong xe của Mộng Hiên nhờ cửa

không khóa và xâu chìa khóa còn giữ nguyên tại ổ khóa. Khi
Mộng Hiên hay được chạy theo ra thì nàng đã cho xe chạy bay
biến mất nơi nào rồi.

- Bội Thanh! Bội Thanh!

QUỲNH DAO

Nắng Thôn Đoài

Dịch giả: Thịnh Quang

Chương Kết

Mộng Hiên cho xe chạy tìm kiếm khắp nơi. Từ Đài Bắc, Đài Trung rồi đến Đài Nam không nơi nào mà chàng không đến. Nhưng vô ích, Bội Thanh như cánh chim non lạc lõng mãi tận phương trời nào?

nàng đã một lần ra đi, nhưng lần ấy nàng còn quay lại không quá một đêm xa nhà. Lần này thì không phải vậy, nàng chẳng khác nào cánh sao băng mất hút giữa vòm trời.

- Có thể Bội Thanh đã vĩnh viễn xa rồi!

Ngày qua ngày. Đã qua một tuần tìm kiếm. Mộng Hiên như kẻ mất hồn. Trông chàng phờ phạc người ra, mắt trũng hằn xuống, gương mặt hồng hào tươi nhuận trước kia nay đã ngả sang màu xanh mét. Mỹ Thuyên lo ngại đến tìm ông Trình Bộ Vân cầu cứu:

- Thật sự cháu không phản bội. Cháu được biết Bội Thanh qua bé Phụng. Cô ấy nhu mì hiền hậu, yêu trẻ nhiệt tình. chỉ nghe

thôi cũng đủ miễn rồi. Từ nay về sau cháu không nghe lời anh chị cháu nữa. Cháu muốn được rước cô ấy về chung sống với nhau.

Đến đây Mỹ Thuyên nấc lên khóc:

- Bác ơi! Nếu không có Bội Thanh, chắc anh Mộng Hiên chết mất. Xin bác hãy rủ lòng thương...

Thật ra, nếu Mỹ Thuyên không đến, ông Trình cũng vẫn đi tìm Mộng Hiên khuyên chàng nên trở về nhà.

- Nàng đã mất tích quá một tuần rồi. Anh nên nhờ cảnh sát. Chỉ có cảnh sát mới có thể giúp đỡ được anh nhiều. Theo lời vú Ngô thì nàng khi ra đi chẳng mang theo vật gì. Như vậy chứng tỏ rằng nàng không thể đi đâu xa được... trừ phi...

- Xin bác đừng nói tiếp nữa... cháu sợ lắm!

- Anh nên bình tĩnh và phải có đầy đủ can đảm khi đứng trước sự thật. Anh nhớ cho rằng, không riêng gì với Bội Thanh mà anh còn có trách nhiệm với vợ con mình nữa.

Mộng Hiên ôm mặt khóc:

- Ngay trong đêm bé Phụng bị thương cháu như kẻ không còn lý trí nữa. cháu đã xô mạnh nàng ra khi nàng nài nỉ xin theo đến bệnh viện. Cháu cũng chẳng hiểu vì sao mình lại có hành động thô bạo như vậy? Nàng hiền hậu, nhiệt tình, sẵn sàng hy sinh cho người mình yêu. Nhưng cuối cùng nàng chẳng nhận được gì cả. Bác ơi! Cháu là kẻ gây nên tội lỗi...

- Không! Anh chẳng có tội tình gì. Hai người cùng yêu nhau

chẳng ai có tội. Nếu có chẳng là người đời hồ đồ võ đoán.

Nhưng anh nghĩ đến chuyện ấy làm gì?

Sau khi đi có cảnh sát. Mộng Hiên trở lại vườn Thanh. Đón

chàng chỉ có vú Ngô với tiếng khóc lâm ly của bà.

- Cậu ơi! Tiểu thư chắc chẳng quay về nữa! Bình thường tiểu thư ra đi không bao giờ có lời từ biệt. Nhưng lần này...

- Lần này thì sao hả vú?

- Lần này tiểu thư lại nói lên lời giã biệt tôi.

Thết là hết. Lúc quay lại vườn Thanh, trên đường về Mộng Hiên đặt tất cả niềm hy vọng còn lại là sẽ được gặp nàng. giờ thì đã hoàn toàn tan biến. Đưa mắt nhìn lên tấm ảnh bán thân treo lên tường nơi phòng khách, chàng bỗng nấc lên khóc như một đứa trẻ thơ.

- Bội Thanh! Bội Thanh ơi! Giờ này em đang ở nơi nào? Nói đi em! Sao em chỉ cười không thôi vậy? Hãy nói nơi em đang ở anh sẽ đến đón em về!

Rồi đầu óc Mộng Hiên như quay cuồng. Hình ảnh Bội Thanh như hiện ra trước mắt. Bên tai như có tiếng nói thì thào. Đúng là giọng nói của nàng. Ôi! Cái tiếng nói trầm trầm, đều đặn làm sao!

- Anh ơi! Em sẽ trở về... Chúng mình sẽ nằm kể cho nhau nghe chuyện ngày xưa, chuyện hai năm về trước. Chúng mình cùng lũ bạn Kiều Dã, Sơn Phượng, Du Du và cậu em trai tên Thắng đưa

nhau rong chơi ngoài biển. Rồi chúng mình sẽ kể cho nhau nghe
- Cả một buổi chiều thi nhau đi nhặt vỏ ốc, ăn thịt nướng, nói chuyện đời xưa, chúng mình bàn cả về tương lai sự nghiệp của mình...

- Còn nữa chứ em! - Mộng Hiên lẩm bẩm trong miệng... - Con gì nữa hãy nói hết lên đi.

- Vâng! chúng ta sẽ nhắc lại những lúc ở lại đêm, nằm trên bãi cát nghe tiếng thủy triều dâng, tiếng gió vi vu từ ngàn khơi vọng lại và lắng nghe tiếng thì thầm riêng tư của các vì tinh tú nữa...

Mộng Hiên giật mình bừng tỉnh dậy cũng vừa lúc tiếng điện thoại của cảnh sát gọi báo tin cho biết đã tìm được xe nàng đậu bên bờ biển vắng. Máy xe đã lạnh từ lâu và chỉ có một vật duy nhất máng trên tay lái - đó là chiếc khăn voan màu tím.

Mộng Hiên cảm thấy lòng mình tan nát. Chàng đến ty cảnh sát nhận lại xe và chiếc khăn voan, lái thẳng ra bãi biển nhìn lại những hình ảnh kỷ niệm của buổi ban đầu. Những tảng đá đen xỉ lỏm chồm đứng theo dọc bờ biển. Những bọt nước trắng xóa dội vào bờ. Cũng tại nơi này chàng đã nhặt vỏ sò màu tím hoa sim! ôi! Mảnh vỏ sò còn đây lấp lánh dưới ánh mặt trời mà sao riêng nàng đã mất?

- Bội Thanh ơi! Em đi đâu? Em nỡ bỏ lại mình anh bơ vơ nơi bờ biển vắng lạnh này sao?

Mộng Hiên hoàn toàn mất cả thần trí.

- Bội Thanh ơi! Hãy đến đây em. Đến đây mà nhìn mảnh vỏ sò màu tím. và em hãy nhìn anh đã biến thành con "ốc mượn hồn". Anh đang cầm nó trong tay hả? Em nói gì? em bảo hạt ốc lấp lánh dưới ánh mặt trời. Phải! Lúc đó chính anh có nói với em đây là lần thứ nhất trong cuộc đời anh nhận thấy cái màu tím tuyệt vời như vậy.

Đột nhiên mắt Mộng Hiên như bị một màn sương mờ phủ... Chàng trông thấy Bội Thanh đang đứng tận cuối chân trời. Nàng vẫn dáng điệu dịu dàng thướt tha trong chiếc áo màu tím hoa sim, phất phơ như làn mây tím mỏng bồng bềnh giữa vòm trời xanh ngắt.

- Bội Thanh! Bội Thanh ơi!

Bóng nàng bỗng biến mất nhưng tiếng nói như còn vọng vọng bên tai:

- Viết tập tiểu thuyết đi... Viết một quyển đi anh nhé! Anh hãy nói về cái vỏ ốc tím đó!

- Viết chứ em! Viết khung cảnh một buổi sáng tinh sương trời quang mây tạnh. Bầu trời trong lành không vẩn một sợi mây. Viết về em bận chiếc áo mùa xuân màu tím... Viết mái tóc dài buông thả lòa xòa trên đôi bờ vai thon tron mềm mại...

- Còn nữa chứ? Anh ơi! Còn một câu chuyện ngày xưa thật cảm động, có "Sóng Biển Đông, có Nắng Thôn Đoài"...

Thế rồi... Ngày lại ngày trôi qua Tất cả đều đi vào kỷ niệm. Có ai

bao giờ tìm lại được những hình ảnh xa xưa?

Mặt trời dần lặn xuống. Những con sóng dạt vào bờ rồi lùi lại ra tận ngàn khơi. Cứ mãi thế như một bản trường ca dài bất tận...

Hết